

புலோலியர் வேல்.நந்தகுமார். பேராசிரியர் சபா. ஜயராசா.
எழுக்கவி. சி.ரமேஷ். ஆனந்தி. யாழினி. முதூர் மொகமட் ராபி.
கொற்றற பி. கிருஷ்ணானந்தன். ஏ.சி.எம். கீப்ராஹ்ம். நா.நவராஜ்.
கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன். மஞ்சு மோகன். சுமதி ருக்தாசன்.
வேல்.சாரங்கன். செங்கதிரோன். லெனின் மதிவானம்

நூலாக நூலாக

முதலம் ஆசீயர் : க.புரணீதரன்

சித்தியை 2017

103 100/-

கடை
நூல்க்கிய
மாஞ்
சஞ்சிலைக்

ஜீவாசி

கட்டுரைகள்

நாத்துப் பெண் கவிதைகளின் மொழி	
சிவபூர்த்திகளினாடாக ஓர் பார்தவ	
புலோலியூர் வேல் நந்தகுமார்.....	03
கௌங்கைத் தமிழ்ச்சூழலின் சமூக அறிகையும்	
புனைக்கை வளர்ச்சியும்	
பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா.....	10
பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகத்தின் கைக்கிய	
வரலாறும் தமிழ் உரைநடை வரலாறும்	
ஸமூகவில்.....	16
கரையாத நிழலாய் கவியம் புனைக்கை	
அசோகமித்திரவின் படைப்புலகை முன் வைத்து	
சி.ரமேஷ்.....	33

சிறுகளதுகள்

இனந்தி.....	08
யாழிலி.....	14
முதூர் மொகமட் ராபி.....	26
கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன்.....	39
ஏ.சி.எம். இப்ராஹீம்.....	44

கவியதுகள்

நா.நவராஜ்.....	07
கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்.....	13
மஞ்ச மோகன்.....	24
சுமதி குதொலன்.....	24
வேல்.சாராங்கன்.....	25

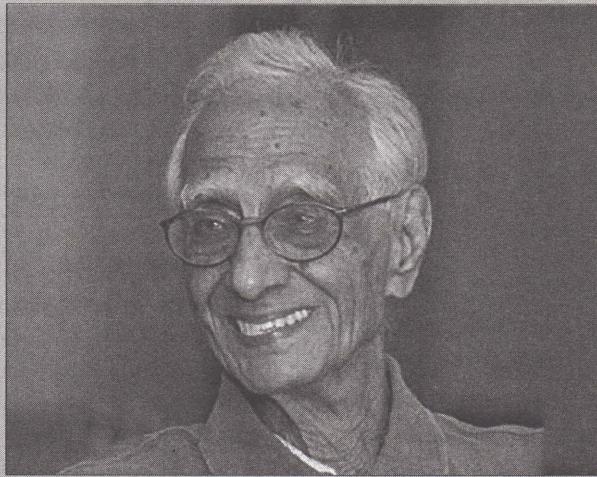
உருவக்களை

சொங்கதி ரோன்.....	07
-------------------	----

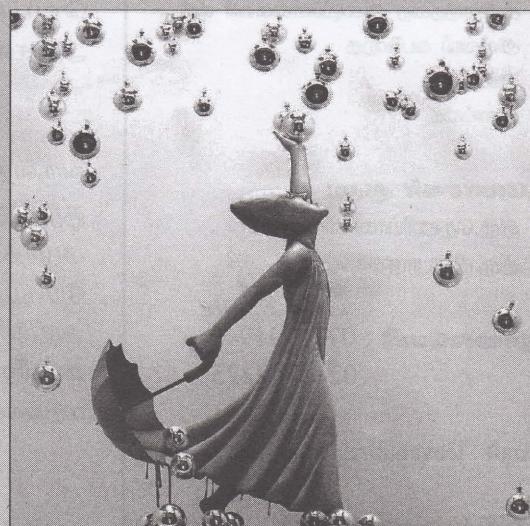
நூல் மதிஸ்டீ

லெனின் மதிவானம்.....	46
----------------------	----

பீசும் சூதயங்கள்

களையாத நிழலாய் கவியம் புனைக்கை
அசோகமித்திரவின் படைப்புலகை முன் வைத்து
- சி.ரமேஷ் -

நாத்துப் பெண் கவியதுகளின் மொழி
சிவபூர்த்திகளினாடாக ஓர் பார்தவ
புலோலியூர் வேல் நந்தகுமார் -

அட்டை ஓவியம்
நன்றி இணையம்

ஜீவந்தி

2017 சித்திரை கிழம் -103

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரதீஸ்வரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவீயந்தன்
ப.வி.ஏ.நூலைவர்த்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமனி

தொடர்புக்குங்கு :

கலை அகம்
சாமனாந்தரை ஒலையில்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

சீசஞ்சிகையில் டெம்பெறும் அனைத்து
ஆக்காங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்படியவர்கள்.

ஜீவந்தி சந்தா வியரம்

தலையிரி - 100/- ஆண்டுசென்றா - 1500/-

மென்னடி - \$ 60 U.S

மணிமோட்டர்
அல்வாய் தால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K.Bharaneetharan,

Kalaiaham,
Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்.
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவந்தி

(கலை கிலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் கீடு ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மாண்டு
செறி தரும் மக்கள் என்னம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்! - பாரதிதாசன்-

நீதும் நன்றும்...

சித்திரைப் புத்தாண்டு மலர்கிறது. ஆனால், வெயிலின் அகோரம் நாட்டின் சகல பகுதிகளிலும் தாங்க முடியாத அளவுக்குக் கடுமையாக இருக்கிறது. நாளாந்த வெப்பநிலை 39 பாகை செல்சியஸை எட்டியுள்ளது. இந்த அசாதாரணமான வெப் பநிலை காரணமாக நோய் களுடன் பல வேறு அசௌகரியங்களையும் மக்கள் அனுபவித்து வருகிறார்கள்.

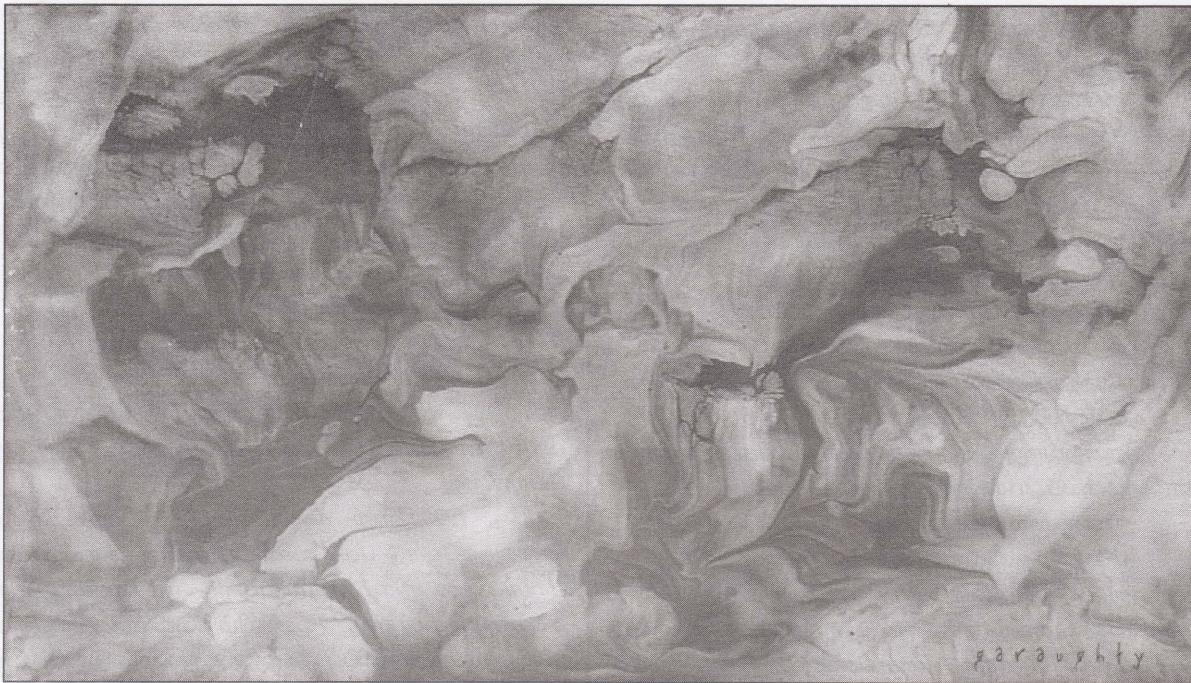
இவ்வாறு வளிமண்டல வெப்பநிலை அதிகரித்து வருவதற்கு மனிதராகிய நாமே காரணகர்த்தர். எமது சுற்றுச் சூழலிலுள்ள மரங்களை எல்லாம் அழித்து வருவதும் காடுகளை அழித்து நாட்டின் இயற்கைச் சூழலில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவதும் எமது வளிமண்டலத்தின் வெப்பநிலையை அதிகரிக்கவே செய்யும். எமது சாதாரண தேவைகளுக்கும் கூட எவ்வித யோசனையுமின்றி மரங்களை அழித்தவரும் நாம் புதிதாக மரங்களை நாட்டி வளர்ப்பதிலும் கரிசனை கொள்வதில்லை.

இதேவேளை, பல வேறு வகையான தொற் றுக் காய் சல்களின் தாக்கம் எமது இயல்பான வாழ்க்கை நிலையையே சீர்க்கலைத்துள்ளது. சில பல்கலைக் கழகங்களை யும் பாடசாலைகளையும் மூட வேண்டிய அளவுக்கு நோய் கட்டுப்படுத்தப்பட முடியாமலுள்ளது. இன்று நாம் விரைவாகப் பயணம் செய்யக்கூடிய வசதிகள் பெருகியுள்ள நிலையில் இந்நோய் தொற்றிக் கொள்வதும் சாதாரணமாகிவிட்டது. சுற்றுச் சூழலையே மாற்றியமைத்துக் கொள்ளக் கூடிய எமது நடவடிக்கைகளை நாம் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளாதவரை இயற்கையின் சீற்றம் எமக்குப் பாதகமாகவே அமையும்.

- க.பரணீதரன்

ஜீவந்தியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ் - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, புக்கல் - திருநெல்வேலி,
கொழும்பு வெள்ளவத்தை - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, செட்டித்தெரு
பூபாலசிங்கம், பழப்பகம் - ஆரியகுளம்,
பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி

ஈழத்துப்பெண் கவிதைகளின் மொழி சில பிரதிகளினுடோக ஓர் பார்வை

புலோலியூர் வேல்நந்தகுமார் —

ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதை மொழி என்பது பொதுத் தமிழ்க் கவிதை மொழியோடு சில இடங்களில் ஒன்றிணைந்து சென்றாலும் பல இடங்களில் அது தனக்கான தனித்துவமான கவிதை மொழியோடு பயணிப்பதையே காணமுடிகின்றது. தமிழ்க்கவிதை களிலேயே பெண் விடுதலை பற்றிய சிந்தனைகளை முதன்முதலான வெளிப்படுத்தி பெருமை பாரதிக்கு முன்னே தத்தை விடு தூது வழி ஈழத்தையே சார்கிறது. இதே போல மரபார்ந்த நிலையில் சில முத்த தமிழ்ப் பண்டிதைகளில் செய்யுட்களின் வழி ஈழத்துக் கவிதை களில் பெண் மொழியின் ஆதி அடையாளங்களைக் காண முடிகின்றது. இவ்வகையில் புலோலியைச் சேர்ந்த ஈழத்தின் முதற்பெண் தமிழ்ப் புலவர் என்ற பெருமைக் குரிய பத்மாசனி அம்மையாரின் பக்திப் பாடல்கள் வழி யும் மலையக்தைச்சேர்ந்த மீனாட்சியம்மா நடேசுய் யரின் கவிதைகள் மூலமும் பெண் கவிதை மொழியின் ஊற்றுக்களை எம்மால் இனங்காண முடிகின்றது.

சங்க மற்றும் சங்கமருவிய கால கவிதைகளை நோக்கின் அங்கு மிகச் சில பெண்பாற்புலவர்களே அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றனர். அவர்களும் தங்கள் அக உனர்வுகளை முழுமையாக வெளிப்படுத்தியவர் களாக இல்லை காதலை முதலில் தலைவி வெளிப் படுத்தக்கூடாது என்பதே தமிழ் மரபாக கற்பிக்கப் பட்டது. தலைவி கூற்று, தோழி கூற்றென இருந்தாலும் இவற்றுக்குப் பின்னால் இருந்து இப்பாத்திரங்களை இயக்கிய குரல்களாக ஆண்பாற் புலவர்களே விளாக்

கினர். இத்தகையதோரு பெண் கவிதைப் போக்கில் ஒரு மடை மாற்றத்தைக்கொண்டு வந்து தமிழ்ப்பெண் கவிதை மொழியை பக்தி, காதல்சார், உடலியல் சார் உணர்வுகளை வெளிப்படையாகப் பேசும் தன்மை கொண்டதாய் ஆக்கியதில் ஆண்டாளுக்கு ஒரு முக்கிய பங்குண்டு.

ஈழத்தைப் பொறுத்தவரை தீவிரப் படைப் பிலக்கியத் தளங்களில் ஈடுபடுகின்ற பெண்களின் பங்களிப்பானது பல்வேறு காரணிகளால் 80 களிலும் அதன் பின்னர் அடுத்தடுத்த கால கட்டங்களிலுமே முனைப்புப்பெற்றதைக் காண முடிகின்றது. கவிதை சார் பங்களிப்புக்களுக்கும் இது பொருத்தமாய் அமைகின்றது. இவ்வகையில் 80 களில் தோன்றிய சிவரமணி, செல்வி, சங்கரி, ஊர்வசி, மைத்ரேயி ஆகியோரது கவிதைகள் முக்கியத்துவம் மிக்கனவாய் விளங்குகின்றன. அக்கால கட்டப் பிரச்சினைகள், அரசியல் எழுச்சி, பெண் இருப்பு, பெண்ணிய விடுதலை, போராட்ட நிலைமைகள் என்பனவற்றை அக்கவிதைகள் வெளிப்படுத்திய கவிதையின் மொழிதல் முறைகளிலும் புதிய பெண் மொழிச் சித்திரிப்புக்களை அவை வெளிப்படுத்தின. சமகால நவீன ஈழத்துப் பெண் கவிதையின் வளமான ஏற்காலத்தை செப்பனிட்டுக் கொடுத்ததில் இக்காலகட்ட பெண்கவிதைகளுக்கு முக்கிய பங்குண்டு. இக்கவிதைகள் பற்றிப்பேசாமல் சமகாலத் துக்குள் நுழைய முடியாது வாழ்வும் மரணமும் அன்று அருகருகே இருந்தன பல சமயங்களில் இரண்டும் ஒன்று போலவும் இருந்தன இரண்டுக்கும் நடுவே இயங்கிய

அன்றைய உச்சமான பெண் கவிதைகள் அவை என்கிறார் அனார்.

அக்காலகட்ட ஸழத்துப் பெண் கவிதை மொழியை விளங்கிக்கொள்வதற்காக வகை மாதிரியாக இரண்டு கவிதைகள் அவ்வகையில் “சொல்லாத சேதிகள்” என்ற கூட்டுக்கவிதைத்தொகுப்பில் சிவரமணி எழுதிய முனைப்பு என்ற கவிதை.

“பேய்களால் சிதைக்கப்படும்

பிரேதத்தைப் போன்று சிதைக்கப்பட்டேன்

ஆத்மாவின் உணர்ச்சிகள் எல்லாம்

இரத்தம் தீண்டிய கராங்களால்

அசுத்தப்படுத்தப்பட்டன...

என்றவாறு அமைந்து பெண்களுக்கு எதிரான கொடுமையைப் பேசுகிறது. இங்கு

“பேய்களால் சிதைக்கப்படும்

பிரேதத்தைப்போல் சிதைக்கப்பட்டேன்...”

என்ற வரிகளில் அவர் கையாளும் கவிதை மொழி பெண்களுக்கெதிரான கொடுமையின் உச்சத்தை வெளிப்படுத்துவதாய் அமைகின்றது. இதே போல சங்கரியின் “அவர்கள் பார்வை” என்ற கவிதையில்

“எனக்கு முகம் இல்லை

தியம் இல்லை

ஆத்மாவும் இல்லை

அவர்கள் பார்வையில்

நிரண்டு மார்புகள்

நீண்ட கூந்தல்

சிறிய இடை

பருத்த துடை

இவைகளே உள்ளன...

வெறும் உடற்போகப்பொருளாய் என பெண் களைக் கருதும் ஆண் சமூகத்தின் முகபோலி முகங்களை தோலுரித்துக் காட்டுகிறார். இன்று பேசப்படும் பெண் மொழியின் ஆரம்ப ஊற்றுக்களை இக்கவிதையில் காண முடிகின்றது. இவ்வகையில் பெண்களின் உணர்வுகளை ஸழத்தில் முதன்முதலில் வெளிப் படுத்திய கூட்டுத் தொகுப்பாக “சொல்லாத சேதி” என்பது விளங்குகின்றது. பெண்கள் ஆய்வு வட்டத்தால் வெளியிடப்பட்ட இத்தொகுதியில் சன்மார்க்கா, ரங்கா, ஓளவை, செல்வி, பிரேமி, ஊர்வசி, அ.சங்கரி, சி.சிவரமணி, உள்ளிட்ட பத்துப் பெண் கவிஞர்களின் கவிதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இவர்களில் மதுறா ஏ.மஜித் தவிர்ந்த ஏனைய அனைவரும் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இவ்வகையில் இக்காலத்துக்குரியவரான ஊர்வசியின் கவிதையொன்றில் அவரது பெண் கவிதைமொழி இப்படி வெளிப்படுகின்றது.

நடச்சத்திரப் புக்களை

எண்ண முடியாமல்

மேலே கவிழ்ந்த படி கூறை

ஒட்டடைகள் பழந்து

கறுப்பாய்ப் போன்று

கம்பி போட்ட சாரளாமுங்கூட.

என் விடுதலை மறுக்கப்பட்ட அடிமைத் தனத்தை குறியீடுகளுக்கூடாக பேசுகின்றது. இதனைத்

தாண்டி மகாகவியின் மகளாகிய ஓளவை ஒரு தனி ஆளுமையாக வெளிப்படுகின்றார். இவ்வகையில் அவரது “எல்லை கடத்தல்” மற்றும் “எதை நினைந் தழுவதும் சாத்தியமில்லை” ஆகிய தொகுதிகள் முக்கியமானவை. இவரது சுயம் என்ற கவிதையில் வரும்.

“...யாவருமறிய நிலையைப்போல் ரைவல் ஓளியில்

வாழ்தலில் உயிர்ப்பில்லை

சிறிய மின்மினியாய் சுய ஓளியில்

வாழ்தலே இன்று அகமென்றறிந்தேன்

பூவின் மலர்விலும் வாழ்வு உயிர்கிறது

காற்றின் அசைவிலும் வாழ்வு விரிகிறது...”

என்ற வரிகள் பெண்களின் அடிமைத்தனளை நீங்கிய சுய வாழ்வின் பிரகடன மொழியாய் அமைந்து சிறப்புப் பெறுகிறது.

1990களின் காலகட்டத்தில் புதிய சிந்தனைப்

போக்குவரை பல பெண்கள் கவிதைத்துறையில் ஒரு பாய்ச்சலை நிகழ்த்தியிருப்பதை ஸழக்கவிதைப்பரப்பில் காணமுடிகின்றது. மூஸ்லிம் பெண் கவிஞர்களின் தீவிரமான பங்களிப்பு நிகழ்ந்த காலமும் இதுவே ஆகும். இக்காலகட்ட இனமுரண்பாட்டின் அதிகரிப்பு, மூஸ்லிம் களின் வெளியேற்றம் என்பவற்றாலும் பெண்மொழி, உடலரசியல், அனுபவங்கள் என்ற அடிப்படைகளில் இக்காலகட்டத்துக்குரிய முக்கியமான பெண் கவிஞர்களாக மைதிலி, ரேவதி, வினோதினி, ஆகர்ஷியா, சல்பிகா, ஆழியாள், சமதிருபன், பெண்ணியா, ரஞ்சினி, தமிழ்நதி, பானுபாரதி, அனார், ஃபஹ்மா ஜஹான், உருத் திரா எனப்பல பெண் கவிஞர்களைக் குறிப்பிடலாம். இவை முடிந்த முடிவான பட்டியல்கள் அல்ல சில விடுபாடுகள் நிகழவும் வாய்ப்புண்டு. இக்காலப் பகுதியின் பிற் பகுதியில் இருந்து ஸழத்துப்பெண் கவிதை உலகம் இரண்டு வேறுபட்ட தள மாற்றங்களுக்கூடாக வழி நடத்தப்பட்டதையும் அத்தகைய தள மாற்றங்களுக்கூடாகவும் ஆற்றல் வாய்ந்த வேறுபட்ட கவிதை மொழி களை வெளிப்படுத்திய பெண் கவிதை ஆளுமை களையும் எம்மால் இனங்காண முடிகின்றது. இவ்வகையில் விடுதலைப் புலிகளின் போராட்ட காலத்தில் அதன் பெண் படையனிப் பிரிவுக்குள் இருந்த படி போராளிப்பெண் கவிஞர்களாக தம்மை வெளிப்படுத்திக் கொண்ட கப்பன் வானதி, மேஜர்பாரதி, கஸ்தூரி, அம்புலி, கானவி, தமிழவள், தமிழினி, தமிழ்க்கவி ஆகியோரது கவிதைப் படைப்புக்கள் முக்கியமானவை. இவர்களது கவிதைத் தொகுதிகளாக கப்பன் வானதி கவிதைகள், பெயரிடப்படாத நடச்சத்திரம் என்பன விளங்குகின்றன. போர் தந்த வாழ்வு அனுபவங்களையும், போராட்ட வாழ்வு அனுபவங்களையும் இணைத்து தேச விடுதலை உணர்வை தருவனவாய் இவர்களது பெரும்பாலான கவிதைகள் வீச்சுக்கொண்ட கவிமொழி யில் அமைந்துள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக கப்பன் வானதி யின் பின்வரும் கவிதையைக் குறிப்பிடலாம். பெயரிடப்படாத நடச்சத்திரங்கள் என்ற கூட்டுத்தொகுப்பு யும் இவர்களது கவிதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக கப்பன் வானதி யின் பின்வரும் கவிதையைக் குறிப்பிடலாம்.

“எழுதுங்களேன்

நான் எழுதாது செல்லும்
 என் கவிதையை
 எழுதுங்களேன்
 ஏராளம் ஏராளம் எண்ணாங்களை
 எழுத
 எழுந்து வர முடியவில்லை
 எல்லையில் என் துப்பாக்கி
 எழுந்து நிற்பதால்...

இதே போல மேஜீர் பாரதியின் கவிதை
 யொன்று தேசப்பற்றை இப்படி வெளிக்காட்டுகின்றது.
 “என் தேசமே
 குறிப்பெடுத்துக்கொள்
 எரியுண்டு
 சிவதயுண்டு போன
 என் தேசத்தின்
 காலப்பகுதி ஒன்றில்
 எழுகின்ற உணர்வு
 அலைகளை குறிப்பெடுத்துக்கொள்”
 என்ற வாறு அமைகின்றது.

இதே போல புலம்பெயர் வாழ்வனுபவங்களும்
 ஈழத்துக்கு இக்காலப்பகுதியின் பிற்பகுதியில் தொடங்கி
 இன்று வரை புதிய பெண் கவிதை முகத்தையும்
 மொழிதல் முறைகளையும் எமக்குத் தந்துள்ளன. இவ்
 வகையில் ஆழியாள், ரஞ்சினி, அருந்ததி, மைத்ரேயி,
 நிருபா, தமயந்தி, பிரதீபா, மல்லிகா, கற்சுரா, சன்னத
 மாடி, தானியா, பாமதி சோமசேகரன், கலிஸ்ரா, சத்யா,
 சுகுனா, கோசல்யா சொர்னலிங்கம் போன்றோரைக்
 குறிப்பிட முடியும். இக் கவிதைகள் அதன் மொழி, பேச
 பொருள் சார்ந்த ஈழத்துக்கு முற்றிலும் புதுமையான
 புலம் பெயர் அனுபவங் களை தருவன வாய்
 அமைந்துள்ளன. எடுத்துக் காட்டுக் களாக,

“என் ஆதித்தாயின்
 முதுகில் பட்ட
 திருக்கைச் சவுக்கடி
 நான் காணும் ஓவ்வொரு
 முகத்திலும்
 தமுப்பாய் தேமலை
 படர்ந்து கிடக்கிறது...”
 எனத் தொடரும் ஆழியாளின் கவிதையும்

“என் மகள்
 வளர்ந்தவளானாள்
 வினாக்களை வரிசையாக அடுக்கினாள்”
 எனத் தொடங்கி

.....
 நாங்கள் ஏன் கறுப்பர்களானோம்
 அவர்களால் ஏன்
 ஒதுக்கப்படுகின்றோம்
 துருக்கித் தோழி ஏன் ஏரிக்கப்பட்டாள்”

என் ற நிருபா வின் கவிதையையும்
 குறிப்பிடலாம். இதே போல ஆழியாளின் தேவைகள்,
 மன்னம்பேரிகள் ஆகிய கவிதைகளும் முக்கியமானவை
 யாக விளங்கின்றன. இதில் மன்னம் பேரிகள் என்ற
 கவிதை இலங்கைத் தமிழ்க்கவிதை வரலாற்றில்
 பெண் ணிய அடையாளத் துடன் வெளிவந்த

கவிதைகளில் தனித்துவமானதாய் விளங்குகின்றது.
 கோணேஸ்வரிகளும் மன்னம் பேரிகளுக்கும் நடந்த
 பாலியல் வன் கொடுரத்தை ஓவ்வொரு பெண்ணுக்கு
 மான அனுபவமாய் இக்கவிதை பேசகின்றது.

இதே போல 2000 ஆண்டிற்குப் பின்னரும்
 சமகாலத்தில் ஈழத்தில் நம்பிக்கை தரும் கவிதைகளை
 எழுதுகின்ற பெண்கள் பலர் இருக்கின்றனர் இவ்வகை
 யில் அனார், பஹ்மா யகான், அலரி, மலரா, தர்மினி,
 பெண்ணியா, தான்யா, பிரதீபா, யசோதரா, சலனி,
 ஸர்மிளா ஸெய்யத், பாயிஸா அலி, ஸ்ரீனா ஹக், கெக்கி
 றாவ சலைகா, ஸகானா, றிம்சாமுகமட், சமீலா யூசப்
 அலி, விஜயலட்சுமி, மனோகரி, பிரியந்தி எனப் பலரைக்
 குறிப்பிடலாம். இதுவும் முடிந்த முடிவான பட்டியல்
 என்று கூறிவிட முடியாது. 80, 90 களில் எழுதுத் தொடங்கி
 ய சில பெண் கவிஞர்களும் இன்றும் எழுதிக்
 கொண்டே இருக்கின்றார்கள். இவ்வகையில் சமகால
 ஈழத்துப் பெண் கவிதை மொழியைப் புரிந்து கொள்வதற்
 கான வகை மாதிரிகளாக சில கவிதைகளை சமர்ப்பித்து
 இக்கட்டுரையை நிறைவு செய்யலாம் என எண்ணு
 கின்றேன்.

ஈழத்தின் சமகால பெண் கவிஞர்களில் தன்
 படைப்புமொழியால் தனிக் கவனத்துக்குரியவராக
 விளங்குகின்றார். கிழக்கிலங்கை சாய்ந்த மருது மண்
 தந்த முஸ்லீம் பெண் கவிஞர் அனார். இவரது பெண்பலி
 என்ற கவிதை இப்படி அமைகின்றது.

“அது போர்க்களம்

வசதியான பரிசோதனைக்கூடம்

வற்றாத களஞ்சியம்

நிரந்தர சிறைச்சாலை

அது பலிபீடம்

அது பெண் உடல்..

.....

உள்ளக்குழுறல்

உயிர்த்துடப்பு

இரு பாலருக்கும்

ஒரே விதமானது எனினும்

பெண்ணுடையது என்பதாலேயே

அந்த மரியாதையும் இருப்பதில்லை அதற்கு

என் முன் தான் நிகழ்கிறது

என் மீதான கொலை”

இதே போல புத்துயிர்த்தல் என்ற தலைப்பில்
 அமைந்த பெண் ணியாவின் கவிதையொன்று

“இறுகிய பாறைகளினுாழுந்து

வீறு கொண்டதொரு புல்ளாய் நிமிர்வேன்

கூவத்தான் முடியாதாயினும்

என்னல்வரத்திலேனும்

என் பாடல்களை முனகிய படி

யார் முன்னும் பணிதலன்றி

.....

வாழ்வேன்

வாழ்வேன் நான்”

என பெண்ணின் மன உறுதியைப் பேசகின்றது

இதே போல மற்றொரு இல்லாமிய பெண்
 கவிஞரான பஹ்மா ஜஹானின் கவிதை,

“யாருமற்ற அமைதியான இரவுகளில்
 நிலவின் மெல்லிய கிரணங்கள்
 அவளை விசாரிக்க வந்து, போகும்...
 அவள் அண்ணாந்து பார்த்ததேயில்லை
 எதை தொடங்கி
 அவளைத் தாங்கி நின்ற பூமியே
 அவளைப் பரிதாபமாய்ப்
 பார்த்திருந்த வானமே
 அவளது மௌனமும் ஒரு நாள் வெடிக்குமா
 குழந்தை ஏரிமலையாக
 அதிர் வைக்கும் இடி முழுக்கமாக...”
 என்ற வாறு அமைகின்றது. இதே போல ஆதித்
 துயர் என்ற இவரது கவிதையும் முக்கியமானதாகும்.
 “சுவர்கள் இல்லாத பரந்த வெளியில்
 காத்தோடு கைகோர்த்துச்
 சுதந்திரமாய் உலாவி
 நான் வாழ வேண்டும்”
 என்கிறது மைத்ரேயியின் கவிதை
 “சிதம்பிய மனதிருந்து
 துளிர்க்கும் உணர்வுகளை
 வலியில் தோய்ந்த சொற்களால்
 எழுதுகின்றேன்
 எனக்கான மரணப் பாடலை...”
 என்கின்றது பிரியந்தியின் கவிதையோன்று

மிக அன்மைக்காலமாக “பெண் மொழி” என்ற தொரு சொல்லாடல் பெண் கவிதை மொழியில் கையா ஸப்படுகிறது. பெண்ணுடலை ஆபாசமாக சித்திரிக் கும் ஆண்களுக்கு எதிராக அதே பெண்ணுடலை குலைத்து எழுதும் போக்கையே இப்பெண் மொழி என்பது கவனத்தில் கொள்கின்றது. இவ்வகையில் முளைகள், யோனிகள் என பெண்ணுறுப்பின் பெயர்களை தமது கவிதைகளில் கையாண்டு பெண் கவிதை மொழியை மற்றொரு தளத்திற்கு நகர்த்தியவர்களாக சுகிர்தராணி, சல்மா, குட்டிரேவதி, மைத்ரேயி போன்றோரைக் குறிப்பிடப்படும் இப்போக்கில் எழுதப்படும் கவிதைகள் தமிழகத் திலேயே அதிகம் வெளிப் பட்டுள்ளன. ஈழத்தில் இத்தகைய பெண் மொழிக் கவிதைப்போக்கை அரிதாக வே காண முடிகின்றது. உடலை மையப்படுத்தும் இப்பெண் மொழிக் கவிதைகள் மீண்டும் பெண் குறித்தான வக்கிரப்புரிதலுக்கே வழி வகுக்கின்றன எனக் கருதும் சிலர் இப்பெண் மொழி யானது மனம், பகுத்தறிவசார் விடயங்களில் கவனம் செலுத்துவது சிறப்பு எனக் கருதுகின்றனர்.

ஈழத்து பெண் மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைப் போக்கிலும் பெண்களின் பங்களிப்பைக் காணமுடிகின்றது. இவ்வகையில் கெகிறாவ சலைஹா தந்துள்ள “பட்டுப்பூச்சியின் மின்னுகை போலும்”, “இந்த நிலம் எனது” ஆகிய கவிதைத்தொகுப்புக்கள் முக்கிய மானவையாக விளங்குகின்றன. இவ்விடத்தில் சித்திர லேகா மௌனகுருவின் பங்களிப்புக்கள், பெண்கள் ஆய்வு வட்டத்தினரினதும், தூரியா பெண்கள் அமைப்பினதும் பங்களிப்புக்களும் விதந்து குறிப்பிடத்தக்கன.

1990 - 2000 காலப்பகுதிக்கு இடையில் ஈழத்தில் வெளிவந்த முக்கியமாக பெண் கவிதைத் தொகுப்புக்

களாக வானதியின் கவிதைகள் (1990) பாரதியின் காதோடு சொல்லிவிடு (1992), கஸ்தூரியின் ஆக்கங்கள் (1992), சிவரமணி கவிதைகள் (1993), தூய வளின் நிமிர்வு (1993), சுல்பிகாவின் விலங்கிடப்பட்ட மானிடம் (1995), உயிர்த்தெழும் (2001), உரத்துப்பேசும் உள் மனம் செல்வி, சிவரமணி கவிதைகள் (1997), ஆதிலட்சுமி சிவசுமாரின் என் கவிதை (2000), ஓளாவையின் எல்லை கடத்தல் (2000), ஆழியாளின் உரத்துப்பேச (2000), துவிதம் (2006), தர்மினியின் உதயத்தைத்தேடி (2002), மைதிலியின் இரவில் சலனமற்றுக் கரையும் மனிதர்கள் (2003), லற்னோ ஹக்கீன் வீசுக் புயலே (2003), லுணுகல் ஹஸ்னா பஹாரியின் மண் னிழந் த வேர் கள் (2003), யோ.கார்த்திகாவின் ஆணிவேராகிவிடுமோ, அம்புலியின் மீண்டும் துடிக்கும் வசந்தம் (2004), ஈழவாணியின் சிதறல் (2004), தலைப்பு இழந்தவை, மைத்ரேயின் கல்லறை நெருஞ்சிகள் (2004), அனாரின் ஒவியம் வரையாத தூரிகை (2004), எனக்குக் கவிதை முகம் (2007) உடல் பச்சை வானம் (2009), பெருங் கடல் போடுகின்றேன் (2013), நளாயினி தாமரைச்செல்வனின் நங்கூரம் (2005), உயிர்த்தீ, சுதாகினி சுப்ரமணியத்தின் அடையாளம் (2005), றஞ்சனி கவிதைகள் (2005), தமிழ்நதியின் தூரியன் தனித்தலையும் பகல் (2007), வினோதியினியின் முகமுடி செய்பவர் (2007), வி.கலை மகளின் முடிவில்லாப் பேச்சுக்கள் (2007), ஆகர்வியா வின் நம்மைப் பற்றிய கவிதை (2007), பஹ்மா ஐகானின் அபராதி (2009), ஆதித்துயர் (2010), மலராவின் புதிய இலைகளால் ஆதல் (2009), பெண்ணியாவின் என் கவிதைக்கு எதிர்த்தல் என்று தலைப்பு வை (2006), இது நதியின் நாள் (2008) அஷ்ரபா நூர்தீனின் ஆகக்குறைந்த பட்டம் (2012), மழுமனோவின் நாம் பேசிக் கொண்டிருந்த போது பெய்திராத மழை, ஸ்ரமிளா ஸெய்யித்தீன் சிறகு முளைத்த பெண் (2012), எஸ்.பாயிஸாஅலி கவிதைகள் (2012), மனோகரியின் மழுங்கடிக்கப்பட்ட அடையாளங்களும் (2013), பிரியந்தியின் பிந்திய மயான காண்ட கூட்டுத்தொகுதிக் கவிதைகள் (2015), போன்றவற்றை எழுத்தின் முக்கியமான பெண் கவிதைத் தனித்தொகுதி களாகக் குறிப்பிடலாம். இவற்றுள்ளும் சில விடுபாடுகள் நிகழ வாய்ப்புண்டு. இத் தகவல்களை பெற உதவிய அனாரின் கட்டுரைக்கு நன்றிகள். இதே போல ஈழத்தில் வெளிவந்த முக்கியமான பெண் கூட்டுக்கவிதைத் தொகுப்புக்களாக சொல்லாத சேதிகள் (1986), மறையாத மறுபாதி (1992), கனல் (1997), உயிர்வெளி (1999), எழுதாத உன் கவிதை (2001), வெளிப்படுத்தல் (2001), பெயல் மனக்கும் பொழுது (2007), ஒவிக்காத இளவேனில் (2009), பெயரிடப்படாத நட்சத்திரங்கள் (2011) கவிதைகள் பேச்டும் (2010) ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

ஒரு மிக நீண்ட ஆய்வுக்கான தனித்துவமான ஈழம் சார் பெண் மொழித் தடங்களை இக்கவிதைகள் கொண்டுள்ளதுடன் படிமம், குறியீடு போன்ற புதுக் கவிதை உத்திகளையும் இவை சிறப்பாக உள்வாங்கி வெளிப்படுத்தியுள்ளதுடன், சில கவிதைகள், மொழி கடந்த நிலையில் உலகத்தரம் வாய்ந்த பெண் கவிதைகளாக பரினா மித் துள் எதையும் காண முடிகின்றது.

குருவி கூடுகட்டி வாழ்ந்த மரக்கிளையொன்றில் “ஒட்டு என்னீ”த் தாவரமான குருவிச்சையும் வாழ்ந்தது. ஒருநாள் குருவி குருவிச்சையைப் பார்த்து பேச்சு வாக்கில் “என் நீங்கள் இந்த மரத்தை மட்டுமே நம்பி மரத்தில் மட்டுமே தங்கி வாழ்கின்றீர்கள்.” என்று கேட்டது.

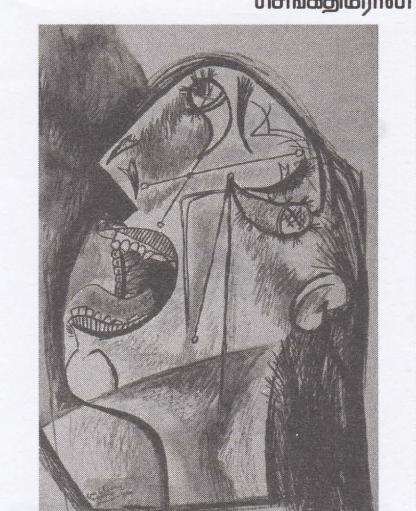
குருவியின் பேச்சு குருவிச்சைக் குத் தன்னைக் குத்திக்காட்டுவதாகப்பட்டது. “குருவியே! நான் மட்டுமா இந்த மரத்தை நம்பி வாழ்கிறேன். நீயும் அப்படித்தானே. மரக்கிளைகளில்தானே நீயும் உன் இனமும் கூடுகட்டி வாழ்கிறீர்கள். அவை தருகின்ற பூ, காய், பழங்களில் தானே உங்கள் உணவையும் தேடிக்கொள்கின்றீர்கள். அப்படி யிருக்கும்போது என்னில் மட்டும் ஏன் குறை காண்கிறாய்?” எனக் குருவிச்சைபதில் கூறிற்று.

“நான் உங்களைக் குறை கூறுவதற்காக இதனைக் கூறவில்லை. கோபித்துக் கொள்ளாதீர்கள். ஓன்றைப் பயன்படுத்துவது என்பது வேறு. அந்த ஒன்றிலேயே தங்கி

அந்த ஒன்றையே சுரண்டி வாழ்வது என்பது வேறு. நாங்கள் மரத்தைப் பயன்படுத்துகின்றோம். உயிர் வாழுத் தேவையான உணவைப் பல இடங்களுக்கும் பறந்து திரிந்து உழைத்துத் தேடிக்கொள்கின்றோம். நீங்களோ மரக்கிளைகளில் ஒட்டிக் கொண்டு மரம் தான் உயிர் வாழுவதற்காக உற் பத்தி செய்யும் உணவையே உறிஞ்சிச் சுரண்டி உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள். நீங்கள் சுயமாக உழைத்து வாழ வேண்டும். அதுதான் பெருமை. அதனால் நல்ல நோக்கத்தில்தான் நான் இதனை எடுத்துக் கூறினேன்” என்று குருவி.

“எப்படி வாழ வேண்டும் என்பது எனக்குத் தெரியும். எனக்கு நீ சொல்லித் தரவேண்டிய அவசியமில்லை. உனது வேலையை நீ பார்” என்று குருவிச்சை கோபத்துடன் கூற அதன் பின் குருவி மௌனமாகி விட்டது.

காலம் கழிந்தது. ஒரு நாள் திடை ரென்று காற்று பலமாக வீசிப் பின் புயலாக உருவெடுத்தது. புயலின் வேகத்தில் மரத்தில் குருவிச்சை

படர்ந்திருந்த கிளை ஓடிந்து தரையிலே வீழ்ந்தது. குருவியின் கூடுமிச்செறியப் பட்டு நிலத்திலே கிடந்தது.

சில நாட்களில் குருவி மரத்தின் வேறொரு கிளையில் புதிய கூடைான்றைக் கட்டி வாழுத் தொடங்கிற்று. குருவிச்சை பட்டுப் போய்தரையில் சுருகாக்க கிடந்தது.

|| கிருத்தலுக்கு ஏங்கும் கீதயம்...

முன்று காட்சிகள் தேவையா...?
முந்நாறு காட்சிகளுக்குள்
நான் மூழ்கிக் கிடக்கிறேன்.
பறவைக்குக் காட்டும் பரிவு கூட எனக்கில்லை
மாதந்தேர்மும் நாடுவிட்டு நாடுவந்து
தீவு வெளிகளில் அவை நிரிக்கின்றன
வதைத்தல் அவற்றுக்கில்லை
அவை அங்கு மீன்களை வதைக்கின்றன.
நானும் ஒரு மீன்தான்.
ஒரே தாவலில் வெளியேறிவிடுவேன்
பெருவெளிக்கு
அங்கு எல்லையில்லை
என்னை யாரும் அகசக்க முடியாது

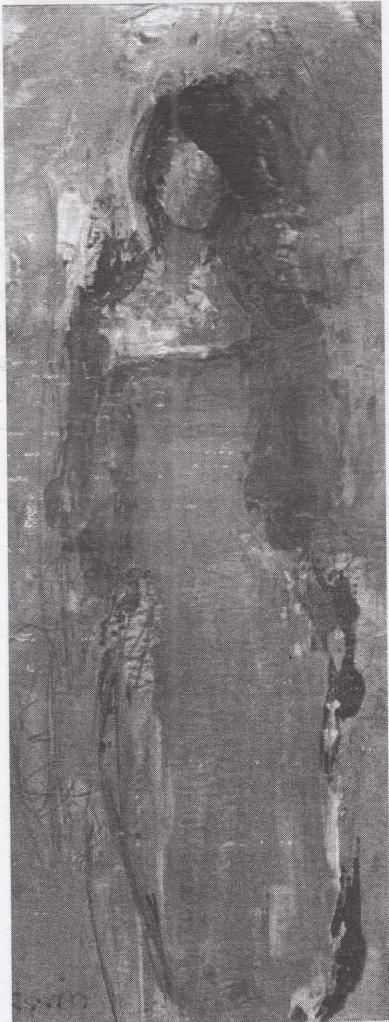

ஆனால்
இங்கு நான் இருக்கிறேன் எனவே யோசிக்கிறேன்.
பிறகு
என்ன செய்வேன்...!

நா.நவராஜ்

நீர்த்துப் போன வாழ்க்கை
காய்ந்த தரையாய்ப் பிளந்து கிடக்கிறது
வெடிப்பின் ஊடாக அக்கினிப் பெருமுகச்
கொள்ளிவாய் பிசாஷாய்க் கொக்கரிக்க
அச்சத்தில் உறைந்த மனது
விட்டத்தில் இடம் தேடுகிறது...
இருப்பை முடிப்பதற்கு.

இருப்பதில் என்ன லாபம்
நக்கலும் நெயாண்டிகளும்
நிரித்தனங்களும்
எரிக்கும்விழிகளும்
நொருக்கும் வார்த்தைகளும் ....
வேண்டாம்
சமுகச் சுவர் தாண்டிக் குதிக்கலாம்.

புத்தரைப் போல்

அமுகை ஒரு வரம்

ஆனந்தி

மாமியை ஒரு பெண் முதலாளி, என்ற கணக்கில் மலர் நன்றாகவே அறிந்தி வைத்திருந்தாள் மாமி அவள் தகப்பனின் சொந்தச் சகோதரி தான் அப்பாவுடன் கூடிப் பிறந்த உடன் பிறப்பு என்றாலும், அவர் மாதிரி உத்தம குண இயல்பு களைக் கொண்ட, எல்லோரையும் நேசிக்கத் தெரிந்த மேலான பழு தற்ற அன்பு மனமென்பது அவளைப் பொறுத்த வரை நீரில் எழுத்துத்தான்.

இன்னும் சொல்லப் போனால் அப்பாவின் இரத்தமா அவரும் என்று கேட்கத் தோன்றுகிற மூர்க்க மான் திரிபுபட்ட நடத்தைக் கோளாறு களின் முழு வடிவமுமாக அவள் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ள நேர்ந்த அந்த தருணங்கள் குறித்து மலருக்கு உள்ளூரத் தாங்க வொண்ணா மன வருத்தம் தான் பல சந்தர்ப்பங்களில் அவளைத் தவிர்க்க வும் முடிவதில்லை நெருங்கிய உறவாக இருப்பதால் அப்பாவுக்கு ஆலோசனை கூறவும் அம்மாவை வழி நடத்தவும் அவள் வீட்டிற்கு வந்து போக வேண்டிய தேவை மிக அதிகமாகவே இருந்தது

யாரிடமும் இந்த உரிமையை அவள் கேட்டுப் பெற்றாக ஞாபக மில்லை நேரில் அவளைப் பார்த் தாலே குலை நடுங்கும். அதிலும் பிள்ளை பெற்று மனம் தெளியாத, இராட்சத் குணம் அவருக்கு. அவள் மாதிரியில்லை மாமா. அவளிடம் வாய் பொத்தி அடங்கும் பரம சாது அவர். ஒரு பிரபட்டதாரி ஆசிரியர். அவர் வகுப்பில் அவர் குரல் எழுகிறதோ இல்லையோ வீட்டில் மாமியின் குரல் தான் பல அதிரவுகளோடு கேட்கும் நிலை. அவள் முன்னால் ஒரு சொல் கூட அவர் வாய் திறந்து பேசி மலர் ஒரு நாளும் கேட்டதில்லை.

இந்தக் குரல்கள் இருக்கட்டும் ஒரு பிறவிச் சாபம் மாதிரி அவள் தொடர்பான கறை குடிக்கும் உறவின் நிழல் அப்பாவுக்கு மகளாகப் பிறந்து விட்ட பாவம். இதையெல்லாம் அனுபவிக்கும்படி ஒரு கொடுர தலை எழுத்து. அவள் உயிர் தரித்து உலாவும் வரை அது மாறாது என்று பட்டது

இந்த இலட்சணத்தில் கோவில் தொண்டு செய்வதாக ஒரு பாவனை. அவள் எப்படியோ?

அவர்கள் ஊரான ஏழாலையைப் பொறுத்த வரை நிறைந்த கோவில் தரிசனமே அதன் தனிச்சிறப்பு அதுவும் அவர்கள் வீட்டிற்குப் பக்கத்திலேயே ஒரு பிள்ளையார் கோவில் அதற்குத் தர்மகர்த்தாவாக அவளின் தம்பி வேறு இருக்கிறார் அவரும் நன்கு கற்றுத் தேறிய ஒரு கல்லூரி அதிபர். சிறந்த பக்திமான் ஞானப்பழும் தினமும் அக் கோவிலில் பூசை வழி பாடு இரு வேளையிலும் தவறாது நிகழும். நாயன்மார் நால் வரையும் பிரதிஷ்டை செய்திருப்பதால் அவர்களின் குரு பூசை தினங்கள் அதி விமரிசையாகக் கொண்டாடப் படும் மதியம் அன்னதானத்திற்காக, மடப்பள்ளியில் சமையல் அமர்க்கள மாக நடைபெறும். சமையல் பரிசார்களை வழி நடத்தும் முக மாக மாமி அங்கு அதிகார தோரணை யுடன் வலம் வந்து கொண்டிருப்பது கண் கொள்ளாக் காட்சியாக இருக்கும். அவளின் இந்தப் பிரசன்னம் மாலை வரை நீடிக்கும் வந்த அடியார்களுக்குக் கொடுத்தது போக மிகுதியை வாங்கிப் போக வெளியே ஒரு கூட்டம் அலை மோதும் போது மாமி அவர்கள் மீது சீரிச் சின்னது வசைமாரி பொழிவது கேட்கச் சுகிக்காமல் சின்ன வயதில் மலர் வெகுவாகக் கதி கலங்கிப் போன தருணங்களுமேன்டு பெரியவளான பின் அதுவும் நின்று விட்டது எனினும் மாமியின் மிகக் கொடுரோமான சப்த அலைகள் மட்டும் ஓயவில்லை அது ஒரு மட்டுப்படுத்த முடியாத சங்கமம் அப்பாவின் உறவென்ப தால் கத்தி கொண்டு கழுத்தறுத்தா லும் கேட்க நாதியில்லாத நிலைமை தான் அவளின் வாய் நீளம் அத்தகையது அவருக்கு அம்மா என்றால் பெரிய இளக்காரம் காலால் மிதித்துத் துவம்சம் செய்யாத குறை தான். என்னேரமும் கரித்துக் கொட்டுகிற நிலைமை தான். பிள்ளைகளையும் அவள் விட்டு வைப்பதில்லை அம்மாவின் பெண் பிள்ளைகளைக் கண்ணில் காட்டவே இயலாது அதிலும் மலரைக் கூத்தமாகப் பிடிக் காது அதற்குக் காரணம் மலரின் யாரையும் அழ வைக்க விரும்பாத மென்மையான, சுபாவம் தான் அதனால் மாமி பார்த்துப்

பார்த்து எறிகிற எறிகணைகளைல் லாம் அவள் மீது தான் சுடு சரமாய் வந்து விழும். ஒரு நாள் அவள் கேட்டாள்

“நீ பொம்பிளைப் பிள்ளையல்லே? என்ன எப்பவும் கதை படிசுக்க கொண்டிருக்கிறாய்? வீட்டு வேலை பழகினால் தான் நீ உருப்படுவாய்” கொம்மாவைப் பார் என்ற தம்பி பெண்சாதி மாதிரி, ஒரு செய் காரியமும் தெரியாது. நீயாவது செய்காரியக்காரியாய் லட்சணமாய் இரு”

அதற்கு மலர் சற்றுச் சூடாகவே கேட்டாள்”

“நிறுத்துங்கோ மாமி அம்மாவுக்கு செய்காரியம் தெரியதோ இல்லையோ வீட்டிற்கு ஆர் வந்தாலும் வயிறு நிரம்பச் சாப்பாடு போட்டு அனுப்பத் தெரிஞ்சிருக்கே. சித்தி அப்படியே? எல்லாத்தையும் பொத்திப் பொத்தி வைக்கிற அவையளின்றை கருமிக் குணத்தை நீங்கள் தான் மேச்ச வேணும் போகிற வழிக்கு துணையாய் வரப் போறது உதுவல்ல அம்மா நம்புகிறானே அந்த வழி தான் அது தான் என்னையும் ஈடேற்றுமெண்டு படுகுது”

“போதும் வாயை மூடி எல்லாம் எனக்குத் தெரியும்”

“ஓ! எல்லாம் தெரிந்த பெரிய மனிஷியே இப்ப நான் சொல்லுறவன் காற்று ஆர் பக்கம் அடிக்கப் போகுதென்று போகப் போக உனக்கு நல்லாய் விளங்கும் இருந்து பார்” இதை நான் சொல்லேலை ஆங்மாவே வெளிச்ச மான என் மனம் சொல்லுது.

மாமியின் கடைசி காலம். வீழ்ந்தது அவளின் அகந்தை மனம். எல்லாம் ஒழிந்து நடுத் தெருக் கதாநாயகியாய், அவள் சீரழிஞ்சு கிடந்த போது தூக்கிக் கொண்டாடிய ஒரு உறவும் ஒட்டாமல் போனது ஏன்? இது பற்றி மலரின் மனதைக் குழப்பும் ஆயிரம் கேள்விப் பொறிகள். தன்னந்தனியாகத் துணைக்கு ஆளின்றி அனாதையாய் அவள் உயிர் விட்ட போது மலரும் கூடவே இருந்தாள். இருள். கும்பிருட்டு. மறு நாள் தான் அவள் பிணத்தைக் கொண்டு போய்த் தீ மூட்டுவதாக ஏற்பாடு. மலருடன் கூடவே சித்தப்பாவும் சித்தியும்

இருந்தார்கள்

வீட்டில் மயான அமைதி.

இரவ ஒன்பது மணியிருக்கும். வேலிக்கு வெளியே பேய் கூவுகிற மாதிரி யாரோ கூவினார்கள். கேட்டுப் பழகிய ஒரு பெண் குரல் தான் மலருக்குப் புரிந்து விட்டது அது அவளின் சித்தப்பா மகளான சுவேதா வின் குரல் தான். நல்ல கெட்டிக்காரி யென்று மாமி அவளைத் தலையில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டாடுவாள்/ வீட்டிலே ஒப்பாரி ஒலி கேட்காத தால் தான், அவள் இப்படித் தொண்டை கிழியக் கூவுகிறானோ, தெரியவில்லை மறு நாள் அவள் மாமியின் செத்த வீடு காண வரும் போது இது பற்றிக் கேட்க வேண்டு மென்று மலர் நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள்

மறு நாள் காலை மாமியின் பிணத்தருகே, உணர்வு பூர்வமான துக்க வெளிப்பாடு எதுவுமின்றி அவள் கல்லாய்ச் சமைந்து அமர்ந் திருக்கையில் ஓங்கிய குரலெடுத்து யாரோ ஒப்பாரி வைத்து அழும் குரல் கேட்கவே திடுக்கிட்டு அவள் நிமிர்ந்து பார்க்கும் போது சுவேதா வின் முகம் தெரிந்தது. அவள் என்ன சொல்லி அழுகிறாள்? மாமி பற்றி வேதம் கூறுகிற நிலைமையா அவருக்கு?

அதற்கு மாறாக ஒரு சாத் தானைப் பற்றிய கசப்பான உண்மையையே அவள் கூறுவதாகப்பட்டது

“மாமி உங்களுக்காக அழு ஒருவர் கூட இல்லையே ஏன் இந்த நிலைமை சொல்லுங்கோ மாமி வாயைத் திறந்து பேசுங்கோ”

இதற்குப் பதில் சொல்ல வேண்டிய தார்மீக்க கடமை தனக்கிருப்பதாக மலர் மிகவும் ஆவேசமாக அப்போது நினைவு கூர்ந்தார்.. அவளை ஆறுதல் படுத்தித் தனிமையான ஒர் இடத்திற்கு அவளை அழைத்து வந்த பின், அவளின் தோன் மீது கை போட்டுச் சத்தியாவேசமாய்க் குரலில் குடேறிக் கேட்டாள்.

“சொல்லு சுவேதா! ராத்திரி வேலிக்கு வெளியே இந்தச் சத்தம் போட்டியே ஒரு பேய் கூவுகிற மாதிரி அதைக் கேட்டு நான் குலை நடுங்கிப் போனேன். இப்ப நீ கேட்டியே, ஒரு கேள்வி. அதுக்குப் பதில் சொல்லாட்டால் எனக்குத் தலையே வெடிச்சிடும் போல

இருக்கு. அப்படி வரக் கூடிய அழுகையெல்லாம் நீ சொல்லி மாமிக்கு வராதெண்டு நான் நம்புறன். அது தானாய் வந்தால் தான் மாமிக்குப் பெருமை. அது ஒரு வரம் மாதிரி அவவின் காலடியிலை வந்து நிக்கும். இது நடக்கேலையே அது தான் ஏனென்று நான் சொல்லி நீ கேக்க வேண்டியிருக்கு. அதையும் சொல்லி விடுறன். பிறரை அழு வைச்சால் இப்படித் தான் நடக்கும். நமக்காகக் கடைசி நேரத்தில் உலகம் அழு வேணுமென்றால் மாமி மாதிரி வாழ்ந்தால் அது முடியுமோ? சொல்லு சுவேதா. அப்படி வரக் கூடிய அழுகை ஒரு உண்ணதமான வரம் மாதிரி. கேட்டுப் பெறுவதல்ல அது. தானாய் வந்தால் தான் பெருமை இதைச் சம்பாதிக்க முடியாமல் போன கேவலம் இந்த மாமிக்காக ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் கூட வடிக்க என்னாலை முடியேலையென்றால் அதற்கான காரணம் இப்ப உன்குப் புரிஞ்சிருக்குமெண்டு நான் நம்புறன். என்ன சொல்லுறாய்?”

“போதும் மலர் எனக்கு எல்லாம் விளங்குது இனி மாமிக்காக நான் அழு மாட்டன்”

“உன்ன அழு வேண்டா மென்று நான் சொல்லேலை. உனக்கு மாமி மேலே அதிக பட்ச அன்பு, இருந்தால் நல்லாய் அழு. அதுக்காக என்னையோ அவ காலில் தூக்கிப் போட்டு மிதிச்ச மனசை ரணகளமாக்கித் துவம்சம் செய்த இந்த உலகத்தையோ அழுச் சொல்லி நீ கேக்க முன் வந்தியே. அதைத் தான் என்னாலை ஜீரணிக்க முடியாமல் மிகவும் கவலையாக இருக்கு. ஒரு சாத்தானுக்காகத் தொண்டை வரண்டு அழுகிற நிலைமையிலை நான் இல்லை. அன்பு நெறியைக் கற்றுத் தேறி வாழ்க்கையை வேத மாகக் கொண்டாடுபவர்களுக்காக மட்டுமே, என் கண்ணீர் அஞ்சலி. அது ஒரு வரமாக அவர்களைப் போய்ச் சேரும்”

அதைக் கேட்ட பிறகு அங்கு கால் தரித்து நிற்பதைக் கூட விரும் பாமல் சுவேதா பின் புறக் கதவு வழி யாக நழுவி ஒடும் போது அவளின் நிழல் வந்து மாமியை மூடுவதாய் மலர் மனதில் பொறி தட்டிற்று இப்படி நிழல் வந்து மூடுவதற்கே கதியாகி இறந்து சிட்கும் மாமியை நினைக்க வெறும் பரிதாபம் தான் மிஞ்சியது.

இலங்கைத் தமிழ்ச்சுழலில் சமூக அறிகையும் புனர்கடை வளர்ச்சியும்

பேராசிரியர் சபா. விஜயராசா

“ஆக்க இலக்கியம் (Creative Literature) என்பது ஆங்கிலக் கல்வியினாடாக அறிமுகம் பெற்ற ஒரு கருத்து வடிவம். சிறுகடை, நாவல், கட்டுரை ஆகிய வற்றுடன் “கவிதை” என்ற எண்ணக்கருவும் ஆக்க இலக்கிய வடிவங்களாக ஆங்கிலக் கல்வியிடன் இணைந்த நவீனத்துடன் அறிமுகம் பெற்றன. ஆக்க இலக்கியம் என்ற வடிவத்திலிருந்து இயந்திரப்பாங்கான செய்யுள் என்பது புறந்தள்ளப் பட்டமை அதன் பொறிமுறை விரிவோடு தொடர்புபட்டிருந்தது.

சமூக அடுக்கமைவின் உறுதி கல்வி முறையால் பராமரிக்கப்பட்டுவருதல் கல்வியின் ஒரு தலைப்பட்சமான சமூகப் பெறுமானமாகின்றது. சமூகச் செயல் முறையை மீள மீள உருவாக்கிக்கொள்வதற்கு உதவுவது கல்விச் செயல்முறை மரபுவழிப் புலமை என்பது அந்தச் செயல் முறைக்குத் துணைபோகும் கருவியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது.

நிலமானியப் பொருளாதார மரபு -

கல்வி மரபு, புலமை மரபு ஆகிய மூன்று விசைகளுக்குமிடையே காணப்பட்ட நேர்த் தொடர்புகளில் நவீனத்துவமும், புதிய சிந்தனைகளின் வரவும் ஆங்காங்கே உடைப்புக்களை ஏற்படுத்தின. அவற்றின் தொடர்ச்சியாக அறிகைமுறைமையில் மாற்றங்கள் நிகழ்த்தொடங்கின. ஆங்கிலேயர் அறிமுகப்படுத்திய பொருளாதார முறைமையும் அதனோடு இணைந்த கல்வி முறைமையும் உருவாக்கிய புதிய புலக்காட்சியோடு நவீன ஆக்க இலக்கிய எழுத்தாக்கம் என்பது நீட்சிகளை கொண்டது.

இந்நிலையில் “ஆக்க இலக்கியம்”, “இலக்கிய ஆக்கம்” ஆகிய இரு எண்ணக்கருக்களையும் வேறுபடுத்திப்பார்க்க வேண்டியுள்ளது. புதிய இலக்கிய வகைமைகள் அறிமுகமாவதற்கு முன்னர் எழுத்துவழி இலக்கிய ஆக்கம் வரன்முறையான கல்விப் பேறுடைய உயர் சூடியினருக்கு உரியதாக இருந்தது. அவர்களின் செயற்பாடு இலக்கிய ஆக்கம் (Creating Literature) அதாவது, வரன்முறைப்பட்ட மரபுகளை அடியொற்றி, செய்யுள் யாத்தலும், பிரபந்தங்கள் எழுதுதலும், தல்புராணங்கள் பாடுதலும் என்ற “ஓரியல்பு”த்தன்மை கொண்டவையாயிருந்தன.

அவற்றுக்கு மாறாக ஆக்க இலக்கிய (Creative Literature) புனைதல் என்பது சமூகத்தின் புதுமைகானும் மக்களிடத்து வளர்ச்சி யற்றிருந்தது. ஆக்கச் செயற்பாடு என்பது முன்னைய வரிச்சக்களை மீறி புதுமையை வருவிப்பது. தடம்பதித்த பெரும்புலவர்களும், நாட்டார் கலை இலக்கியங்களைப் படைத்தோரும் ஆக்கச் செயல்களைப் (Creative) வழியை முன்னெடுத்தனர்.

ஆங்கிலக் கல்வியின் செல்வாக்கும் அச்சுத்தொழில் நுட்பத்தின் வருகையும் புனைவு முயற்சியில் செய்யுள் ஊடகத்தி லிருந்து வசன ஊடகத்தை நோக்கிய முன்னெடுப்புக்கு இட்டுச் சென்றது. ஆறுமுகநாவலர் பெரிய புராணப்பாடல்களை வசனமாக எழுதியமை அவ்வகைப் பெயர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது. வசன ஊடகத்தின் கட்டுக்கோப்பைப் பலப்படுத்த அவர் தமிழ்இலக்கண வினாவிடை நூலை எழுதியமை பிற்கொரு முக்கியமான நிகழ்ச்சி.

இலக்கண நூற்பதிப்புக்களிலும், சைவநூற்பதிப்புக்களிலும் நாவலர் ஊன்றிய கவனம் செலுத்தியமை மொழி மரபு பண்பாட்டு மரபு,

சமயமாபு முதலியவை ஆங்கிலக் கல்வி வழி வந்த நவீனத்துவதோடு கரைந்துவிடாது காப்பாற்றுவதற்கு மேற்கொண்ட மீட்புச் செயற்பாடுகளாகும்.

ஊ.வே.சாமிநாதையர், சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை, ஆறுமுகநாவலர் ஆகியோர் மேற்கொண்ட பதிப்பு முயற்சிகளும், வசன முயற்சிகளும், ஆங்கிலக் கல்வியின் சுவற்றும், சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை முதலாம் இலக்கிய வடிவங்கள் தமிழிற் கால்கோள் கொள்வதற்கு அச்சுத்தொழில் நுட்பத்தோடு இணைந்த பின்புலங்களாயின.

வசனவடிவில் ஆக்க இலக்கிய வளம் உருவாக்கம் பெறுவதற்குரிய மேற்குறித்த மூவரினதும் பங்கு முக்கியமானது. ஆக்கச்செயற்பாடு என்பது நியமமான வரிச்சுக்களை மீறும் செயற்பாட்டுடன் இணைந்தது. வீரமாழனிவரின் எழுத்தாக்கங்கள் அவர் எழுதிய “பரமார்த்தகுருகதை” உரை வடிவில் ஆக்க மலர்ச்சிக்குரிய கற்பனைச் சிறுகுகளைக் கொண்டிருந்தன. ஆக்க மலர்ச்சிக்குரிய மாற்றுச் சிந்தனையின் உதைப்பை அந்த ஆக்கம் வெளிப்படுத்தியது.

பிரித்தானியர் முன்னெடுத்த பொருளாதார முறைகளும் நிர்வாகச் செயற்பாடுகளும், நகர வளர்ச்சியுடன் இணைந்த சமூக அவலங்களும், மாற்று அறிகை முறையைத் தோற்றுவித்தன. அவற்றோடு இணைந்த ஆக்க மலர்ச்சியின் நீட்சியைக் கவிதை வடிவில் பாரதியிடத்தும், சிறுகதை வடிவில் புதுமைப் பித்தனிடத்தும் கண்டு கொள்ள முடியும். இலங்கையில் மறுதலிப்புச் சிந்தனையும் மேலாதிக்க எதிர்ப்பு ஆக்க முயற்சிகளும், எழுத்துவடிவில் கல்லடி வேலனிடத்து இடம்பெற்றிருந்தன.

சுயமரியாதை இயக்கம், திராவிட இயக்கம், தனித்தமிழ் இயக்கம், இலங்கையில் இந்துக்கல்வி இயக்கம் ஆகியவை மாற்றுச் சிந்தனைகளின் வெவ்வேறு வடிவங்கள்.

உரைநடைவடிவிலும் புனைவுப் பொருள் வடிவிலும் மாற்றுச் சிந்தனையை அடியொற்றிய ஆக்கங்களைப் புனைந்தவர்களுள் புதுமைப்பித்தன் முக்கியமானவர். மூன்று பரிமாணங்கள் அவரிடத்தே முகிழிப்புக்கொண்டிருந்தன.

1. மரபு வழியான விழுமியங்களில் நிகழ்ந்து வந்த பிறழ்வுகளைப் புனைவு வெளிக்குக்கொண்டு வந்தமை (“பொன்னகரம்” கதை)

2. தொன் மங்களை மாணிடப் படுத்தும் (Humanising myth) செயற்பாடு (“கடவுளும் கந்தசாமிப் பிள்ளையும்” கதை)

3. சமூகத்தில் நிகழும் குருரமாக சுரண்டல் செயற்பாடுகளைக் கதையாக்கம் செய்தமை (“துன்பக்கேணி” நெடுங்கதை)

புனைகதையாக்கச் செயற்பாட்டில் அவர் நிகழ்த்திய “எழுபாய்ச்சல்” (Leap) தமிழகத்திலும், இலங்கையிலும் பின் வந்த எழுத்தாளர்களிடத்து நிகழ்ந்த ஆக்கச்செயற்பாடுகளுக்குரிய நுழைவாயிலை அமைத்தன.

நாவல் மற்றும் சிறுகதை எழுதியோரின் பட்டியல் இருபதாம் நூற்றாண்டில் நீண்டு செல்லத் தொடங்கியமை, கல்வியால் தூண்டப்பெற்ற படைப் பாக்கவிசை, அச்சு ஊடக வளர்ச்சி, எழுத்தறிவு வழி எழுந்த வாசிப்புச் செயல்முறையின் வளர்ச்சி, சமூக அரசியலில் நிகழத் தொடங்கிய மாற்றங்கள், முதலாம் பல்வேறு விசைகளுடன் தொடர்புபட்டிருந்தன.

இலங்கையில் சிறுகதை முன்னோடிகளாகக் கருதப்படும் சி.வைத்திலிங்கம், இலங்கையர்கோன், சம்பந்தன் ஆகியோர் ஆங்கிலக்கல்விச் செறிவுடன் தமிழிற் படைப்பு முயற்சியை முன்னெடுத்தவர்கள், அக்காலத்தில் ஆங்கில இலக்கிய ஆக்கத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்திய “புனைவியல்” (Romanticism) அல்லது உளக் கவர்ச்சியிலின் ஊடாட்டத்தோடு தமிழில் எழுதப் பகுந்தவர்கள்.

புனைவியல், கிராமிய மணத்தையும், நாட்டார் இலக்கியத்தின் நடப்பையும், பொழுதுபோக்குநிலையில் இலக்கிய இன்பத்தையும் இலக்குகளாகக்கொண்டது. எடுத்தியம்பலுக்குத் தாய் மொழியின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துவது. அத்தகைய கோட்பாட்டு ஊடாட்டத் துடனும் பொழுதுபோக்கு இன்பத்துடனும், காந்தியக் கருத்தியலுடனும் இணைந்த மென்போக்குச் சீர் திருத்தம் இலங்கையின் சிறுகதை முன்னோடிகளிடத்துக் காணப்பெற்றன.

அ.செ.முருகானந்தன், சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, வரதர், கனக.செந்திநாதன், சோ.தியாகராஜன், கே.கணேஸ், சொக்கன், இ.இராஜநாயகன், தாழையடசபாரத்தினம் என்றவாறு இந்நாட்டின் சிறுகதை வரலாற்று முன்னோடிகளின் பட்டியல் அமைந்தவேள்ள அவர்கள் ஒவ்வொருவனரிதும், கலை பற்றிய நோக்கும், சமூக அறிகையும் (Social cognition) வெறுபட்டிருந்தன.

இலங்கையின் தமிழ்ச்சிறுகதை வளர்ச்சியைக் காலப்பாகுபாடு செய்த செங்கை ஆழியான (வரதர் வெளியீடு, 2001, ப.32) பின்வரும் அட்டவணையை முன்வைத்துள்ளார்.

1. சமுதாய சீர்திருத்தக்காலம்	- 1930 - 1949
2. முற்போக்குக்காலம்	- 1950 - 1960
3. புத்தெழுச்சிக்காலம்	- 1961 - 1983
4. தமிழ்த்தேசியவனர்வுக்காலம்	- 1983 ஆம் ஆண்டுக்குப்பின்

மேற்குறித்த காலப்பகுப்பிலும் காலப்பகுப்புத் தலைப்பிலும் பல சிக்கல்கள் உள்ளன. சமூக சீர்திருத்தம், முற்போக்கு, புத்தெழுச்சி, தமிழ்த்தேசிய உணர்வு ஆகியவை ஒன்றுடன் ஒன்றிணைந்த சமூக இயங்கியிலின் தொடர்வடிவங்கள். அவற்றைத் துண்டங்களாகப் பிரித்தல் பொருத்தமற்றதாகி விடுகின்றது. குறுங்காலப் பிரிப்புக்களுள் அந்த விசைகள் கட்டுப்பட்டிருக்கவில்லை. ஆயினும் செங்கை ஆழியானின் ஆய்வு முயற்சி விரிந்த தகவல்களைக் கொண்டது.

சமுதாய சீர்திருத்தம் என்பது வினைப்பாட்டு நிலையில் 1930ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னரே தோற்றம்

பெற்றவிட்டது. கிராமங்கள் தோறும் பள்ளிக்கூடங்களைத் திறந்து எழுத்தறிவைப் பெருக்குதல், “சம ஆசனம், சம போசனம்” ஆகியவற்றை வலியுறுத்துதல், முன்னரே நிகழத்தொடங்கிவிட்டன. 19 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து நீட்சி கொள்ளத்தொடங்கிய சமயமற்றுமல்ர்ச்சியோடு அவை இடம்பெறவாயின. அவை இலட்சிய வடிவில் நிகழ்ந்த தோற்றப்பாடாகவே இருந்தன. அந்தச் செயற்பாடுகளினால் சமூகத்தின் கட்டுமானத்தைத் தகர்க்க முடியவில்லை.

அக்காலத்திலே சீர்திருத்தம் பேசுதல் கற்றவர்களுக்குரிய முகிழ்கோலமாகவும் (fashion) காணப்பட்டது. அதன் நீட்சி 1930 ஆம் ஆண்டுக்கும் 1949 ஆம் ஆண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் ஒங்கியநிலையிலே கட்டுப்பட்டிருக்கவில்லை.

இலக்கிய வரலாற்றின் நெடுஞ்சோட்டு வளர்ச்சியினை நோக்கும் பொழுது “ஆக்க உந்தல்” (Creative Impulse) என்பது சமுதாய இயக்கத்தோடு இணைந்த உளவியற் செயற்பாடாக இருத்தலைக் காணலாம். பொருண்மிய நிலைவரங்களோடு இணைந்த இயங்கியல் மனித நடத்தைகளைத் தீர்மானிக்கும் வலுவடையதாக இருத்தல் தவிர்க்க முடியாதது.

ஆரம்ப காலத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் அனைவரும் சமூக அடுக்கமைவின் (Social Hierarchy) உயர் மட்டங்களில் வாழ்ந்தவர்கள் ஒடுக்கப்பட்ட அடி நிலை மக்களதும் விளிம்பு நிலையினரதும் உணர்வுக் கோலங்களை சமூக மாற்றத்துக்குரிய கருத்தியல் தளத்திலிருந்து அவர்களால் தரிசிக்க முடியாமற் போய் விட்டது.

கல்வி வழியாகத் தோற்றம் பெற்ற எழுதுமாத்தினரின் (ELITA) சமூக உந்தல்கள், ஆக்க இலக்கிய வழிகளிலும் அரசியல் வழிகளிலும் மட்டு மன்றி அச்சு ஊடகத்தொடர்பாடல் வழிகளிலும் எழுதோலம் பெற்றன அந்த வகையிலே தோற்றம் பெற்றது தான் ஈடுகேசரி (1930 ஆம் ஆண்டு) இதழ் எழுதுமாத்தினருக்குரிய மென்போக்குச் சமூக சீர்திருத்த நோக்கு அவற்றில் வெளிவந்த புனைவுகளின் உள்ளடக்கமாயிற்று. க.சிவகுருநாதன் (கசின்), இலங்கையர்கோன், அ.செ.முருகானந்தன், சொக்கன், வரதர், ச.வே.சி.வைத்தியலிங்கம், சம்பந்தன், இராஜ்.அரியரத்தினம், சிவபாதசுந்தரம் முதலியோரின் கதைகளில் அத்தகைய பண்பு விரவியிருந்தது.

1933 ஆம் ஆண்டில் தமிழகத்தில் வெளிவந்த “மனிக்கொடி” இலக்கிய இதழ் தமிழகச்தழவில் உருவாக்கம்பெற்ற இலக்கிய எழுதுமாத்தினரது (Literary Elite) ஆக்கமாக அமைந்தது. இலக்கியங்கள் வழியாகத் தங்களை அறிவு செய்து சமூகத்தில் தமக்கென உரிய படிமத்தை உருவாக்குதல் இலக்கிய எழுதுமாத்தினரது சிறப்புச்செயற்பாடாக அமைந்தது. அந்தச் செயற்பாட்டினாலே அவர்களுக்குரிய சமூக அறிகையும் உள்ளே பெற்றது.

புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ராஜகோபாலன், சி.ச.செல்லப்பா, மெளனி, பி.எஸ்.இராமமொ, பிச்ச

முர்த்தி, பி.எம்.கண்ணன் முதலியோர் மனிக்கொடி இதழ் வாயிலாகத் தம்மை வெளிப்படுத்திய இலக்கிய எழுதுமாத்தினர் அவர்கள் சமூக உதிர்வுகளைத் தரிசித்த அளவுக்கு அவற்றைத் தோற்றுவித்த சமூகக் கட்டமைப்பின் இயல்பைக் கண்டறியத்தவறினர். புதுமைப்பித்தன் அவலங்களைத் தரிசித்தார். ஆனால் அவற்றை உருவாக்கும் ஆழ்ந்த சமூக விசைகள் அவரால் நோக்கப்படவில்லை.

அதே பிரதிபலிப்புத் தான் யாழ்ப்பாணத்தில் உருவாக்கம் பெற்ற மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களிடத்தும் காணப்பெற்றது. ஆங்கிலக் கல்வி வழியாகக் கிடைக்கப் பெற்ற அனுபவங்களுள் ஒன்றாக அமைவது மரபுசாரா நிறுவன அமைப்புக்கள் வழியாக இலட்சியங்களுக்கு இயக்க வலுவூட்டுதல். அந்த வகையில் 1943 ஆம் ஆண்டில் “தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம்” யாழ்ப்பாணத்தில் உருவாக்கப்பட்டது. அவர்கள் மேற் கொண்ட செயற்பாட்டின் நீட்சியாக 1946 ஆம் ஆண்டி விருந்து “மறுமலர்ச்சி” இதழ் வெளிவரத்தொடங்கியது.

இலங்கையர்கோன், அ.செ.முருகானந்தன், வரதர், ச.வே.சம்பந்தன், இராஜஞாயகன், சொக்கன், தாழையடி சபாரத்தினம், எஸ்.ஸ்ரீநிவாசன், நாவற்குழியூர் நடராசன், து.உருத்திரமுர்த்தி, ச.பஞ்சாட்சரசர்மா, கனக.செந்திநாதன், அ.ந.கந்தசாமி முதலிய இலக்கிய எழுதுமாத்தினர் மறுமலர்ச்சிக்களத்தில் உருவாக்கம் பெற்றவர்கள்.

மனிக்கொடி இதழ் காலம், மறுமலர்ச்சிக் காலம் ஆகியவற்றை நயப்பு நிலையில் நோக்கும் நீட்சியே மேலோங்கிய பொதுப்பண்பாகக் காணப்பட்டது. சமூக இயல்பை அடிநிலைமக்களின் கண்ணோட்டத்தில் நோக்காது, மத்தியதர வகுப்பு புலக்காட்சியுடன் நோக்கிய அவர்களின் செயற்பாடுகள் பின் வந்த எழுத்தாளர்களுக்கு முன் உதாரணங்களாக வழி வாசிப்பு நிலையில் நடப்பியலை வழிதவறவிட்டுப் புனையில் கவைக்கு இட்டுச்செல்வதாகவும் அமைந்தன. பின்னைய ஆக்க இலக்கிய முயற்சிகளில் அவற்றின் பாதிப்புநீண்டு சென்றது.

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் கலை இலக்கியம் தொடர்பான மாற்றுக் கருத்துக்களை முன்வைத்து மார்க்சிய ஏற்றத்துடன் நடப்புநிலை வரங்களைப் புனைவு வெளிக்குக்கொண்டு வந்த வேளை மத்தியதர வகுப்பினரின் சமூகம் கருத்தியலோடு முரண்பாடு கொள்ள நேர்ந்தது.

மரபு மீறப்படலாகாது என்று பேராசிரியர் சதாசிவம், சோ.இளமுருகனார், தென் புலோவியூர் மு.கணபுதிப்பிள்ளை, கனக.செந்திநாதன் முதலியோர் முன்வைத்த வாதம் தனித்து மொழிசார்ந்த நடவடிக்கை மட்டுமல்ல, மத்தியதர வகுப்பினரின் சமூகப் புலக்காட்சியுடன் இணைந்த முன்மொழிமாயிற்று. விளிம்பு நிலை மக்களின் மொழியை “இழிசனவழக்கு” என்று அவர்கள் குறித் துரைத் தமை மத்திய தர வகுப்பினரின் மேலோங்கிய அதிகார மனோபாவத்தைக் காட்டுகின்றது.

“இலக்கிய மரபு தெரிந்தவனாலேயே மரபு மீறப்படலாம்” என்ற கருத்தும் (குணராசா.க, 2001. ப.87) மத்திய தர வகுப்பினரின் அதிகார உயர்வு உளச் சிக்கலின் (Superiority complex) வெளிப்பாடாயிற்று. டானி யல், டொமினிக் ஜீவா முதலியோரின் வலிமையான படைப்பாக்க முயற்சிகளுக்கு எதிரான முன்மொழிவாக உயர்வு உளச்சிக்கலின் வெளிப்பாடு அமைந்தது.

ஆக்க இலக்கியச் செயற்பாடும் மார்க்சியப் புலக்காட்சியும் ஒடுக்கப்பட்டோர் உணர்வுகளும் இணைந்த புதிய புனைக்கதைக்கோலம் தமிழுக்கு அறிமுகமானது. தமிழகத்தில் ப.ஜீவானந்தம், வானமா மலை முதலானோரும், இலங்கையில் பேராசிரியர்கள் க.கைலாசபதி, கா.சிவத்தம்பி, ஆகியோருடன் பிரேமஜி, முகமதுசமீம், நீர்வை பொன்னையன், அ.ந.கந்தசாமி, முருகையன், கே.கணேஸ், செ.கணேசலிங்கன், முதலியோரும் கருத்தியல் நிலையில் மார்க்சிய ஆழகியலை வலியுறுத்தினர்.

படைப்பாக்க நிலையில் முருகையன், சில்லையூர். செல்வராசன், டொமினிக்ஜீவா, டானியல், அகல்தியர், காவலூர் இராசதுரை, செ.கணேச விங்கன், அ.ந.க.கந்தசாமி, என்.கே.ரகுநாதன், முதலிய முன்னோடிகள் மார்க்சிய நோக்கில் ஆக்கங்களைப் புனைந்தனர்.

மார்க்சிய மற்போக்குச் சிந்தனைகளின் மேலும் பல எழுத்தாளர்களைத் தோற்றுவித்தது. தெனியான், செ.யோகநாதன், பெனடிக் பாலன், சாருமதி, எஸ்.கதிர்காமநாதன், பகபதி, நுலோன், சாந்தன் என்றவாறு எழுத்தாளர் நிரல் நீண்டு செல்லும்.

அதேவேளை மார்க்சிய மற்போக்குச் சிந்தனைகள் அக்கருத்தியலைத் சாராதவர்களிடத்தும் ஊறிச்சென்றமைஞரும் முக்கியமான வரலாற்று நிகழ்ச்சி, சொக்கன், தெளிவத்தை யோசப், செங்கை ஆழியான், செம்பியன் செல்வன் என்றவாறு அந்தப் பட்டியலும் நீண்டு செல்லும்.

இலங்கையின் தேசிய இனப்பிரச்சினை மேலோங்கிய வேளை தென் இலங்கையின் மார்க்சியத் தலைவர்கள் பல்ர் சரியானதும் தெளிவானதுமான முடிவுகளை எடுக்கத்தவறியமை, இலக்கிய நோக்கில் பெரும் பின்னடைவுகளை ஏற்படுத்தியது. மற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் செயலற்ற நிறுவனமாகியது. 1960 ஆம் 1983 ஆம் ஆண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தைப் “புதுதெழுச்சிக்காலம்” என செங்கை ஆழியான வரையறை செய்தல் (அழுத்துச் சிறுக்கதை வரலாறு, ப.154) மீன்வாசிப்புக்கு உரியது.

அவர் குறிப்பிடும் தாய்மொழிக் கல்வி, விமர்சகர்களின் வழிகாட்டல், ஈழத்து இலக்கியம் குறித்துத் தமிழக எழுத்தாளர்களின் கூற்றுக்கள், பத்திரிகைகளும், சஞ்சிகைகளும் முதலியவை 1960 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னரே விரிவாக்கம் பெறத் தொடங்கி விட்டன. அந்நிலையில் 1960 ஆம் ஆண்டு என்பது வலிந்து திணிக்கப்பட்டதாகவுள்ளது. இளம் எழுத்தாளர் பலரின் வருகையும் இளம் எழுத்தாளர்

சங்கமும் 1960 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னரே ஏற்பட்டு விட்டன. மேலும் “புதுதெழுச்சி” என்பது திட்டவட்டமான வரையறைக் குட்படாத ஓர் எண்ணக்கருவாகின்றது.

1983 ஆம் ஆண்டுக்கும் 2000 ஆம் ஆண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலப் பகுதியை “தமிழ்த்தேசியவனர்வுக் காலம்” என்று செங்கை ஆழியான் (2001, ப.221) என்று குறித்திருப்பதும் மீன்வாசிப்புக்குரிய கால அடைவாக உள்ளது. தமிழ்த்தேசிய உணர்வு அதற்கு முன்னரே எழுகோலம் பெற்றுவிட்டது.

நவீன் இலக்கியக்கோட்டாகளின் அறிமுகம் ஆக்க இலக்கிய ஆக்கங்களைக் காட்டிலும் தீற்னாய்வுக் கட்டுரைகளிலே தான் உள்ளடக்கப்பட்டன. கோட்பாட்டு நிலையில் மானிடவாதம் இருப்பியல், மார்க்சியம், பெண்ணியம் ஆகியவை நவீன சிறுக்கதையாக்கங்களில் நீட்சிகொண்ட கருத்தியல்களாக இருப்பதைக் குறிப்பிட வேண்டியிருக்கிறது.

உலகமயமாதல், பண்பாட்டு அதிர்வுகள், பண்பாட்டு அதிர்ச்சி நவீன நுகர்ச்சி வாதம், பெருக கெடுக்கும் புரட்சி, போருக்குப்பின்றாக இடைவெளி கொண்ட வாழ்க்கை, புலச்சிதறல், விழுமியங்களின் வீழ்ச்சியும் நெருடல்களும், நவீன சுரண்டவின் எழுகோலங்கள், பிறழ்வு நிலை உளவியல், சமூக ஒழுங்கு குலைதல், விளிம்பு நிலை எண்ணங்கள், புதிய சுரண்டற் கோலங்கள், மெய்யுள், முதலாம் பன்மை நிலைகள் கொண்டவையாக இலங்கை, இந்தியா மற்றும் உலகநாடுகள் தமுவித்தமிழ்ப் புனைக்கதைகள் வளர்ச்சி கொள்ளத்தொடர்விகியுள்ளன.

வளர்ச்சிகளினுடே எழுத்தாளர்களுக்குரிய கருத்தியலும் அரசியலும் அவர்களின் ஆக்கங்களில் நீட்சிகொள்கின்றன.

விழியாத பொழுதொன்று

பொழுதுசாய்வதை	போர்வைக்குள் முடங்கியது
ஊரமைதி	விடியலுக்காய் காத்திருந்த விழிகள்
காண்பித்துக்கொண்டிருந்தது	இருள் கலைத்து மடல் துறந்தது
நிசுப்பத்தில் நிலைகொண்டிருந்தது	உள்ளம் உந்தியதால்
ஆளரவமற்ற தெருமைகளில்	உந்துறுளியில் அத்திகைநோக்கிக் கென்றேன்
மின்னி மின்னி ஒளிர்ந்த தெருவிளக்கும்	அதிகாலை மழையில்
அடங்கி இருள் கவ்விற்று யுகங்களாகக் கடந்தன	வீதி கழுவப்பட்டிருந்தது
சிலமணித்துளிகள்	வழுமைபோல் வீதியில் உற்சாக அசைவகள்
செவிப்பறையில் மௌல்ல முட்டியது	ஓமாற்றத்தில்
நாய்களின் குரரப்பு	வீதுநிரும்புகையில்
காற்றலையைக் கிழித்தது	மறந்துவிடப்பட்ட இரு செருப்புக்கரும்
“அந்தச் சத்தும்”	வீதியோரப் புல்நுனியில் சிவப்பாய்
அனைத்தும் அடக்கம் விழித்துக்கொண்டன	சிலதுளிகளும்.
உடல்கள் மட்டும் பாதுகாப்பாய்	
கந்தர்மடம் கீ.அஸந்தன்	

பெருங்கோடு கடந்தவளி

“சந்தோஷமாயிரு சீதா”

விலுக்கென நிமிர்ந்தாள். முன்னின்று உரைப்பது போல் எத்தனை தெளிவாகக் காதுகளில் விழுகிறது அவன் குரல். ம்ஹாம்... மனதுக்குள்ளிருந்தல்லவோ எழுகின்றன அந்தக் கம்பீரமும் அன்பும் குழைந்த வார்த்தைகள். இனி மீளவே முடியாத ஒரு கனவாய்ப் போன காலத்தில் அவன் அடிக்கடி உச்சரித்த வார்த்தைகள்...

“சந்தோஷமாயிரு சீதா.... நீநீயாய் இரு”

எழுந்து வாசல் தாண்டித் திண்ணையிலமர்ந்தாள். கானகத்தின் தூய்மை சமந்து வந்த காற்று ஆடை கலைத்து உடல் தடவியது. அவளைக்கண்டு ஓடி வந்த புலிக்குட்டி யொன்று அவன் காலோடு முகம் முட்டி இழைந்தது. அவன் கையொன்று அனிச்சையாய் அதன் தலை தடவியது.. இதழ்களில் மெல்லிய சிரிப்புத் தவழ்ந்தது.. கண்கள் தூரம் வெறித்தன.

வில்லொடித்து நிமிர்ந்த இராமனின் முகம் மனதில் எழுந்தது. யாராலும் இயலாத்தொன்றைச் சாதித்து விட்டதன் மெல்லிய கர்வம் கலந்த முகம்... உன்னை அடைந்தே விட்டேன் என்று அவளிடம் சேதி சொன்ன சந்தோஷ முகம்...

இனி இவன்தான் என்கிற தீர்மானம் அவளுக்கும் சந்தோஷம் தந்தது. இரண்டெட்டட்டுப் பின்னோக்கி வைத்து திரும்பித் தூளியோடினாள். சகோதரி களிடம் பகிர்ந்துகொள்ள அன்று அவளிடம் நிறையவே இருந்தது நாணத்தோடு கூடவே சந்தோஷமும்..

தொடர்ந்து வந்த நாட்கள்... ராமன் நினைவு களோடும் பின் அவனோடுமாய்க் கடந்த நாட்கள்... ஜானகிராமன் என அவன் அழைக்கப்பட ராமனின் ஜானகியாய் அவள் மாறிக்கொண்டிருந்த நாட்கள்... அவனுக்குப் பிடித்தன விரும்பி... அவனுக்குப் பிடிக்காதன விலக்கி... அவன் உடல் மொழியில் அவன் மனம் அறிந்து என அவனின் இன்னொரு பிம்பமாய் அவள் தன்னை உணர்ந்து கொண்டிருந்த நாட்கள்... அரண்மனை நாட்கள்... தொடர்ந்த கானக நாட்கள்....

அந்த நாட்களின் இன்னுமொரு நாளாய்த்தான் அந்த நாளும் என்றே அவள் எண்ணியிருந்தாள்.

ராமனுக்குப் பிடித்தனவாய்ச் சமைத்துப் பரிமாறிப் பின் குடிலின் பின் பக்கம் வந்தபோதுதான் அந்த மான் குட்டியை அவள் கண்டாள். அதுவும் அவளைக் கண்டது. தலை நிமிர்த்தி அவளைப் பாராதது போல் பார்த்துப் பின் குனிந்து புல் மென்றது. “அட கள்ளப் பயலே” என்ற முனைமுனைப்போடு இடையில் கைழுன்றி அதை உற்றுப்பார்த்தாள். சட்டென்று ஓடிசென்று அதனைக் கட்டித்தூக்கும் ஆசையை உள்ளுக்குள் அடக்கினாள். மென்னடை நடக்க வேண்டிய பெண் ஓடுவதும் துள்ளுவதும் ராமனுக்குப் பிடிக்காது. இன்னும் அவளாக ஒன்றை அடைவதை விட அவனாகப் பெற்று அவளுக்குத் தருவது அவனுக்குப் பெருமித்தையும் சந்தோஷத்தையும் தருவது. அத்தகைய நிமிடங்களில் அவள் முகம் வெளிப்படுத்தும் மகிழ்ச்சியில் பெரிதும் திருப்தியுறுபவன் அவன். இன்றும் அந்தத் திருப்தியை அவன் அடைய ஆசைப் பட்டாள் அவள். மாங்குட்டி இப்போதைக்கு அவ்விடம்

விட்டு நகராது என உறுதி செய்து கொண்டு ராமனை நோக்கி நகர்ந்தாள். அவன் ஆசை கேட்டதும் ராமன் உடனே எழுந்தான். அவனுக்குப் போக்குக் காட்டிய அதனைப் பிடிக்க வாவகமாய் முயன்றான். அது நின்று அவனை உற்றுப் பார்த்த தருணமொன்றில் அதன் முகத்தில் ஏளனத்தின் மெல்லிய கீற்றொன்றைக் கண்ட சீதா அதை அதன் குறும்பென்றெண்ணி சட்டென்று வாய் விட்டுக் கிரித்தாள். மான் பிடிக்கும் முனைப்பிடை யேயும் திரும்பி அவளை நோக்கினான், ராமன். தலை தாழ்த்திக் கொண்டாள்.

மானின் பின்னே ராமன் செல்ல ராமன் பின்னே இளவுலும் செல்ல இருவரும் சென்ற திக்கு நோக்கி அவள் நின்றிருந்தபோதுதான் அவன் வந்தாள்.

முதிய தோற்றம்.

அனைத்தும் இழந்திருந்த பாவம்.

தன் வாழ்க்கையின் மொத்தப் போக்கையும் புரட்டிப் போடப்போகிறவன் அவன் என்று அவள் உள்ளுணர்வு ஏனோ அவளை எச்சாக்கவேயில்லை. மாறாக, அவனுக்காய் ஏதாவது செய்தே ஆகவேண்டு மென்கிற இச்சை பெரும் அலையாய் அவளைச் சுற்றி

அடித்தது.

அவள் கோடு கடந்தாள்...

அவன் அவள் நின்றிருந்த நிலம்
பெயர்த்தான்...

தடைகள் அகற்றி அவளைத் தன் தேசம்
கொணர்ந்தான்.

இலங்காபுரியில் பயமும் அழகையுமாய்
அவளிருந்தாள். உன்னால் தான் மான் பிடிக்கப்
போனேன் எனும் ராமனின் குற்றம் சாட்டும் முகமும்
என் கோடு கடந்தாய் எனும் இலக்குவளின் கேள்வி
கேட்கும் முகமும் அவளுள் மாறி மாறித் தோன்றின.
இராவணன் அவளை இலங்கை கொணரக் காரணமான
- குர்ப்பனகைக்கு ராம இலக்குவரினால்
நிகழ்த்தப்பட்டவற்றுக்கான பழிவாங்கல் எனும்
காரணம் பின்னாகி, தானே இதற்கான முழுக்காரணமு
மாக சுட்டப்படப் போகிறேன் எனும் அச்சம் அவளை
நடுங்கப் பண்ணியது... அழச் செய்தது.

ராமனின் மனைவி எனும் கோபம் தணிந்து
மெல்லமெல்ல அன்பும் கருணையும் அவன் கண்களில்
கவியத் தொடங்கிய ஒரு நாளில் ராவணன் அவளிடம்
சொன்னான்... பின்னும் பல நாட்கள் சொன்னான்...
“சந்தோஷமாயிரு சீதா.... நீ நீயாய் இரு”. காது
கொடுத்துக் கேளாதது போல் காட்டிக் கொண்டாலும்
இந்த வார்த்தைகள் குறித்து பின்னாட்களில் பலமுறை
அவள் சிந்தித்தாள்.

சந்தோஷமாயிருத்தல் எப்படியென்பதும்
தான் தானாயிருத்தல் எப்படியென்பதும் அவளுக்குத்
தெரியும். தந்தையின் அரண்மனையிலும் அந்த
ராட்சியம் முழுவதிலும் அவள் அவளாகவே இருந்திருக்கிறாள்... சந்தோஷமாயிருந்திருக்கிறாள். மகிழ்வில்
குதித்து... சத்தமாய்ச் சிரித்து... கோபம் வந்தால் முகம்
சளித்து... அல்லது அழுது என அவளின் முகம்
அவளுக்கே உரியதாய் வாழ்ந்திருக்கிறாள்.

தான் தானாயில்லாமல் வாழ்வது எப்படி
யென்றும் அவளுக்குத் தெரியும்... உள்ளத்தின்
உணர்வுகள் அனைத்தையும் மென்னகை தீட்டிய
முகத்தின் பின்னும் கவிழ்ந்த இமைகளின் பின்னும்
மறைத்து... சுயம் மறைத்து... அவளின் முகம்
அவளுக்கு அல்லாததாயும் அவள் வாழ்ந்திருக்கிறாள்.

அந்த இரு நிலைகளினையும் பெண்ணின்
வாழ்க்கையினைக் கிழிக்கும் மனமெனும் பெருங்
கோட்டின் இருபுறங்களின்தும் இயல்பான நியதிகள்
என்றே இத்தனை காலமும் அவள் நினைத்திருக்க
அவனோ வாழ்க்கை முழுமைக்கும் அவளை அவளாக
இருக்கச் சொல்கிறாள் என்ற ஆச்சரியம் ஆரம்பத்தி
லும்... அவளாக வாழா நாட்களில் இழந்தவை குறித்த
பச்சாத்தாபம் பின்னும் எனக் கடந்த ஒரு நாளில்
மீளவும் ராவணன் அசோக வனம் வந்தான்.

அவளை விளித்தான்.

“ராம லக்குவர் மீது கொண்ட கோபம்

அவர்களை வருத்த உளைக் கொணர்ந்தேன். ஆனால்...
உனைப் பார்க்கப் பார்க்க ஜென்மாந்திரமான பாசம்

உணர்ந்தேன்.. வீரத்தின் விளைநிலம் எனப் போற்றப்
படும் என் நெருக்கக்குள் மெலிதாய் முகிழ்விட்டுப்
படாந்த இந்த நேசத்தின் கொடியைக் காலம் முழுமைக்
கும் பத்திரமாய்க் காக்க என்னால் முடியும். ஆயினும்,
உன் குலம் உனக்குக் கற்றுத்தந்த ஒழுக்கத்துக்கான
வரையறைகளையும் உன் பொருட்டு மதிக்கிறேன். சகல
மரியாதைகளுடனும் உன்னை ராமனிடம் சேர்ப்பிக்கச்
செய்கிறேன். சென்று வா” என்றான்.

சென்றிருக்கலாம்...

இருப்பினும் அவளாக என்பதை விட அவனாக
என்பதன் திருப்தியை இராமனுக்கு வழங்கவே
இப்போதும் அவள் பிரியப்பட்டாள். அவள் மனம்
புரிந்தவனாய்த் திரும்பி நடந்தான், இலங்கையர்கோன்.
அந்தப் பெருமூச்சின் அர்த்தம் வெற்றிப் பேரிகையின்
முழுக்கத்தினிடையே அவளை நாடிவந்த விபீடனைனப்
பார்த்தபோதே முழுமையாக விளங்கியது அவளுக்கு.

அந்த மாபெரும் வீரன் தன் நேசத்தின் பரிசாய்
அவளுக்கு ராமனைத் தந்து போயிருக்கிறான்...
அவளின் ஆசையை நிறைவேற்றுவதற்காய் தான்
தோற்றுப் போயிருக்கிறான்... அவளுக்காகத் தன்
உயிரையே சிந்திப் போயிருக்கிறான்... ஆயினும்,
அவள் தேசத்தில் இருந்த அவளுயிருக்கு தன்னைச்
சேர்ந்தோரால் எந்தக் கெடுதியும் நேரா ஆணையிட்டுப்
போயிருக்கிறான்...

சர்வாலங்காரங்களுடன் ராமன் பாதங்களில்
வீழ்ந்தெழுந்தபோது வில்லொடித்த போதான
பாவனையை மீளவும் அவன் முகத்தில் அவள்
கண்டாள். கூடவே இன்னொன்றையும்... என்ன
வென்று யோசனை பண்ண அவசியமற்றபடி அவன்
ஆணை பிறந்தது...

“உன்னை நிருபிக்கத் தீக்குளி”

“யாருக்கு” எனும் கேள்வியை மனதுக்குள்
மட்டுமே கேட்க முடிந்தது அவளால்...

நிருபித்தாள்...

அவள் நிருபணம் இலங்காபுரியில் மட்டுமன்றி
மறுமூறை அடோத்தியிலும் அவளால் வேண்டப்பட்ட
போது, வாழுங் காலம் முழுமைக்கும் இன்னும்
ஏத்தனை தடவைகள் தன்னை நிருபிக்க வேண்டும்
எனும் கேள்வியின் பதிவாகவே அவள் அந்தப்புரம்
நீங்கினாள்.... ராமனுக்கும் சொல்லாமலேயே அவள்
ராட்சியம் கடந்தாள்... கானகம் அடைந்தாள்.... தான்
தானாக வாழு மீளவும் முனைந்தாள்.

மென்பற்களால் ஆடை கவ்வி இழுத்த
புலிக்குட்டியை மெல்லமாய் அதட்டினாள். விழிப்
விளித்துப் பார்த்து அவள் ஆடையைத் திரும்பவும்
இழுத்தது, அது. அவளோடு ஓடி விளையாடும் அதன்
ஆவல் உணர்ந்தவளாய் எழுந்தாள். மேடிட்ட
வயிற்றைத் தடவிப் பின் குட்டியின் பின்னே ஓடினாள்.
அவளின் சிரிப்பொலி கானகம் நிறைத்த ஒரு கணத்
தினில் அவளை சந்தோஷமாயிருக்கச் சொன்னவனின்
கண்களின் கனிவை அந்தப் புலிக்குட்டியினது
கண்களிடத்தில் அவள் கண்டாள்.

பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகத்தின் தமிழ் இலக்கிய வரலாறும் தமிழ் உரைநடை வரலாறும்

ஈழக்கவி

பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகத்தின் பெயர் தமிழ் கற்கை சூழலில் நிலைத்து நிற்கின்றது. தமிழ் உலவுகின்ற உலகமெல்லாம் ஏற்கும் வகையில் அறிவியல் அடிப்படையில் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றையும் தமிழ்உரைநடை வரலாற்றையும் பற்றிய உயரிய, உருப்படியான இருநால்களைத் தந்த பெருமை அவரை சாரும். “இருபதாம் நூற்றாண்டின் தமிழ்க் கற்கை வரலாற்றில் வி.செல்வநாயகம் அவர்களது பெயர் தமிழகம், இலங்கை, மலேசியா ஆகிய உயர் நிலைத் தமிழ்க் கற்கை, தமிழ்வழியாக நடைபெறும் இடங்களில் அழியாது இடம்பெற்று வந்துள்ளது. இதற்குக் காரணமாக அமைவன “தமிழிலக்கிய வரலாறு”, “தமிழ் உரைநடை வரலாறு” என்ற அவரது நூல் களே” என்று பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி குறிப்பிடுகின்றார் (“ஸமுத்தின் தமிழிலக்கியச் சுடர்கள்” 2010: 171). செல்வநாயகம் கொழும்புத் துறையில் வினாகித்தம்பி அலங்காரம் தம்பதிகளுக்கு மகனாக 1907ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 11ஆம் திகதி பிறந்தார். இவர் தனது ஆரம்பக் கல்வியையும் இடைநிலைக் கல்வியையும் யாழ்ப்பாணம் புனித ஜோன்ஸ் கல்லூரி யிலே கற்றார். 1926 ஆண்டு கொழும்புப் பல்கலைக் கழகக் கல்லூரிக்கு சென்றார். அங்கு தமிழ், லத்தீன், கணிதம் ஆகிய பாடங்களைப் பயின்று, லண்டன் பல்கலைக்கழகம் நடத்திய பரீட்சையில் முதற் பிரிவில் தேறி கலைமாணிப் பட்டத்தைப் பெற்றார். இறுதித் தேர்வில் முதற்பிரிவில் சித்தியடைந்தமைக்காக சேர். பொன் அருணாசலம் நினைவுப் பரிசு இவருக்கு வழங்கப்பட்டது. இப்பரிசு இன்னொரு பல்கலைக்கழகத் திற்குச் சென்று கற்பதற்கான வாய்ப்பினையும் இவருக்கு வழங்கியது. 1932ஆம் ஆண்டு சிறப்பு கற்கை நெறிக்காக அண்ணாமலை பல்கலைக் கழகத்திற்கு

சென்றார். அங்கு நாவலர் சோமசுந்தரபாரதி, பண்டித மணி ம.கதிரேசன், சுவாமி விபுலாநந்தர் ஆகியோரிடம் கற்றுத் தேர்ந்தார். 1935இல் நாடு திரும்பிய அவர், இடைக்காடு இந்துக் கல்லூரியில் சிறிது காலம் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். இக்காலத்தில் வித்துவ சிரோன்மணி சி.கணேசையரிடமும் பண்டிதர் வேத நாயகத்திடமும் மரபு வழிக் கல்வியைப் கற்றார். பின்னர் கோப்பாய் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் விரிவுரையாளராக கடமையாற்றினார். இலங்கைப் பல்கலைக் கழக தமிழ் விரிவுரையாளராகும் வாய்ப்பு 1942இல் இவருக்கு கிடைத்தது. அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் சென்று முதுமாணிப் பட்டத்தையும் பெற்றார். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையில் நீண்ட காலம் ஆய்வுப் புலமையாளராக விளங்கிப் பின், பேராசிரியர் கணபதிப்பின்னை ஒய்வு பெற்றதும் பேராசிரியராகவும் தமிழ்த்துறைத் தலைவராகவும் கடமையாற்றித் தன்னுடைய சேவையை நிறைவு செய்தார். தொல்காப்பிய ஆய்வில் புதிய தடங்கள் பல பதித்த பேராசிரியர் செல்வநாயகம், இலக்கிய விமர்சனத்தைப் பல்கலைக்கழகக் கற்கைநெறி ஆக்குவதில் முன்னின்று உழைத்தார்.

இலங்கை பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியர் செல்வநாயகத்தின் மாணவராக இருந்த, பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ், தான் பல்கலைக்கழக மாணவனாக இருந்த காலத்து நினைவுகளை அற்புதமாக காட்சிப் படுத்தியுள்ளார். அதிலிருந்து ஒரு துளி: “தூய வெள்ளை வேட்டியும், நாடனாலும், சால்வையும் அணிந்து கம்பீரமாகப் பல்கலைக்கழக வளாகத்தினுள் திரியும் இவரை எல் லா மாணவர் களுமே நினைவில் வைத்திருப்பர். தமிழ்த்துறையைச் சார்ந்த இருவர் இத்தோற்றத்திலே வருவர். ஒருவர் பேராசிரியர்

கணபதிப்பிள்ளை, மற்றவர் பேராசிரியர் செல்வநாயகம். தமிழ்லே புலமை பெற்ற இவர்கள், தூய தமிழ் உடை யுத்தும் இவர்கள் சரளமாக ஆங்கில மொழியையும் பேசுவார்கள்.

பேராசிரியரிடம் தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகப் படித்தவர்கள் அவருடைய கற்பித்தல் திறனை நன்கு அறிவர். தொல் காப்பியம் பொருளதிகாரத்துக்கு நச்சினார்க்கினியருடைய உரையினை நுண்ணாய்வு செய்து அவர் கற்பித்ததுபோல எவருமே கற்பிக்க முடியாதெனப் பல பெரியவர்கள் இப்பொழுதும் கூறிக் கொள்வார்கள். “உச்சிமேற் புலவர்கள் நச்சினார்க்கினியர்” என மரபுவழிக் கல்வியாலே ஏற்றுக்கொண்ட பேராசிரியர் செல்வநாயகம், அதே மரபில் வந்த நக்கீரப் பார்வையினை நச்சினார்க்கினியருடைய உரையிலே செலுத்தத் தவறவில்லை. பொருளதிகாரச் சூத்திரங்கள் சிலவற்றுக்கு எழுதப்பட்டுள்ள நச்சினார்க்கினியரின் முரண்பட்ட உரைகளைச் சுட்டிக்காட்டி “மாணவர்களாகிய நீங்கள் எங்களுடைய விரிவுரைகளைச் சில வேளைகளிலே பிழையாகக் குறிப்பெடுப்பது போல, இவ்வுரைப்பகுதிகளும் நச்சினார்க்கினியருடைய யாரோ ஒரு மாணவனால் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும்” என்று கூறுவார். உரைகளிலே காணப் படும் முரண் பாடுகளை இனங்கண்டு விளக்கும் அதே வேளையில் இவ்வுரைகளின் சிறப்புப் பண்புகளையும் மாணவர்கள் உணரும் வகையிலே கற்பிப்பார் (“ஸமுத்து திறனாய்வு முன்னோடி பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் அவர்கள்” (1990: 3,4,5).

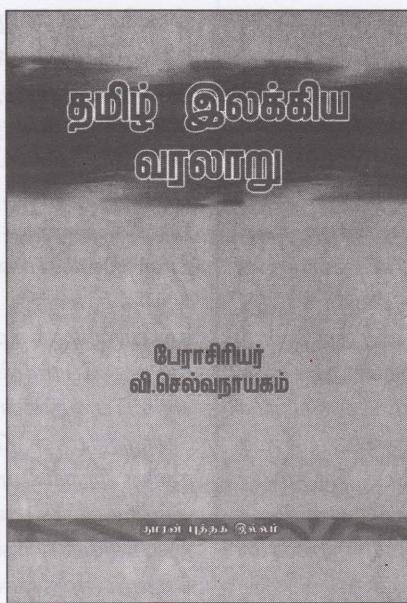
இதனால்தான் பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் அவர்களின் இன்னொரு மாணவரான பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி இப்படி கூறுகின்றார்: “இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்துத் தமிழ்த் துறையின் தமிழ்ப் புலமையுருவாக்கத்தின் அடிப்படையில் முக்கிய இடம்பெறும் மூவர் சுவாமி விடுலானந்தர், பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை, பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் ஆகியோர் ஆவர். பின்னர் வரும் புலமையாளர்களின் தொழிற்பாட்டில் இந்த மூவரது பங்களிப்புக்களும் தனித் தனியாகவும் இனை நிலையாகவும் காணப்படுகின்றன” (2010: 188).

பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் அவர்களுக்கு அழியாப் புகழை தேடித்தந்த தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, தமிழ் உரைநடை வரலாறு ஆகிய நூல்களை அவதானிப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

தன்னுடைய முதற்பட்டத் திற்கு கொண்ட கணிதம், இலத்தீன் போன்ற பாடங்களாலும் சோம சுந்தர பாரதியார் போன்றோரது தாக்கங் களினால் செல்வநாயகத்திடம் எந்த ஒரு புலமை விடயத்தையும் காரண காரிய தொடர்பு முறையையில் நோக்கி தர்க்க நெறிகளுக்கு முரண் படாத முறையில் பகுப் பாய்வு செய்யும் தீற்றன் காணப்பட்டது.

இதன் காரணமாக தமிழின் தொன்மை, தொல் காப்பியத்தின் தொன்மை போன்ற விடயங்களை மிகுந்த நிதானத் துடனேயே அணுகினார். இவரது காலத்து முக்கிய வரலாற்றுப் பேராசிரியர்களான பீ.ரீ.நிவாச அய்யங்கரது முடிவுகளையும் கே.என்.சிவராஜபிள்ளை போன்றோரது முடிவுகளையும் ஏற்றிருந்தார். வாத, விமர்சன அணுகுமுறை காரணமாக தமிழ் இலக்கியங்களது காலப்பரப்பைப் பொறுத்தவரை வையாபுரிப் பிள்ளை போன்றோரது நிலைப்பாட்டை ஒட்டியே இவரும் நோக்கினார். சோமசுந்தர பாரதியாரை ஒரு புறத்திலும், கணேசையரை இன்னொரு பறத்திலும் தொல்காப்பிய விளக்கத்திற்கான வழித்துணைக் காக்க கொண்ட இவர், மரபுவழி உரையாசிரியர்களை மிக நுண்ணியதாக அலகம் பார்வையினை மேற்கொண்டார். வி.செல்வநாயகம் வரலாற்றினை ஒரு துறைசார் பயில்வாகக் கொண்டிருக்கவில்லை எனினும் மேற்கூறிய சட்டகநிலை நின்ற யதார்த்த நோக்கிற்கு பழக்கப்பட்டிருந்தமையால் வரலாற்று நோக்கிற்கு அண்மித்த ஒரு நிலையை எடுப்பது சிரமமாக இருக்க வில்லை. இந்தப் பாய்வு இறுதியில் அவரை இலக்கிய வரலாற்றுக்குள் இட்டுச் செல்கிறது. அவர் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று ஆகியராக மேற்கீளம்புவதற்கான ரிஷிமூலம் நதிமூலம் இதுவேயாகும்.

தென் இந்தியப் பல்கலைக்கழகங்களில் கலைமாணி பட்டத்துக்கான தமிழ்ப் பாட நெறியில் இலக்கிய வரலாறு 1950ளிலேயே சேர்த்துக்கொள்ளப் பட்டது. பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளையின் தீட்சண்ணிய நோக்குக் காரணமாக நாற்பதுகளிலேயே இப்பாடம், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ் பொது, சிறப்புத் தமிழ்த் தேர்வுகளில் இடம் பெற்றது. அங்கு அப்பாடத்தினை முதலிற் படிப்பித்த வி.செல்வநாயகம், இதற்கான ஒரு பாடப்புத்தகத்தின் தேவையை அறிந்தவராய் படிப்பித்தல் காரணமாக அத்தகைய ஒன்றினை எழுதுவதற்குத் தகுதியுடையவராக இருந்தார். 1951ஆம் ஆண்டு “தமிழ் இலக்கிய வரலாறு” நூலை வெளிக்கொண்ரந்தார். இது ஒரு பாடநூலாக (Text Book) அமைந்தபோதும், பேராசிரியர் செல்வநாயகத்திடம் காணப்பட்ட ஆழமான அறிவுலீச்சு இந்நாலினை ஆய்வு நேர்த்தியுடன் தமிழ் இலக்கியத் தின் வரலாற்றைத் தமிழ்நாட்டின் அரசியல் பின்னணியில் வைத்துக் காட்டிற்று. அரசு அடிப்படையில் தமிழ் இலக்கிய வரலாறுகள் பல எழுதப்பட்டிருப்பினும், செல்வநாயகத்தின் இந்நாலே, இலக்கிய வரலாற்றைத் தமிழ்நாட்டின் அரசியல் நிகழ்ச்சிகளின் பின்புலத்தில் எடுத்துக் கூறிய முதல் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நூலாகும். முன்னர் சமண காலம், தேவார காலம், காப்பிய காலம், இடைக்காலம் எனக் குறிப் பிடப் பெற்றவை, இவரது நூலில் சங்க காலம், சங்கமருவிய காலம், பல்லவர்

காலம், சோழப் பெருமன்னர் காலம், விஜயநகர் நாயக்க மன்னர் காலம், ஐரோப்பியர் காலம் எனக் குறிப்பிடப்பட்டன. இப்பகுப்புகள் அரசியல் அடிப்படையில் உருவாக்கம் பெற்றுள்ளதை அறியமுடிகின்றது. இந்நால் தெளிவான காலவரண்முறையைக் கொண்டுள்ளது.

பதினேராவது தடவை மீஸ்பதிப்பாக 2005 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த “தமிழ் இலக்கிய வரலாறு” நூலின் பின்அட்டையில் பேராசிரியர் கார்த்திகேச சிவத்தம்பி எழுதியுள்ள அவதானக்குறிப்பு இங்கு நோக்கத்தக்கது: “தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பற்றி எழுதப்பெற்ற நால்களுள் முக்கியமான ஒன்றாக, குறிப்பாகத் தமிழில் எழுதப் பெற்றவற்றுள் மிக முக்கியமானதாக போற்றப் படுவது இந்நால் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றினைத் தமிழ் நாட்டின் அரசியல் நிகழ்ச்சிகளின் பின்புலத்தில் எடுத்துக்கூறிய முதற்பாடநால் இதுவேயாகும். இன்று மாணவர்களிடையே பெருவழக்கில் உள்ள இலக்கிய வரலாற்றுக் காலப் பெயர்கள் இந்த நூலிலிருந்தே வருகின்றன. இந்நாலின் சிறப்பையும் முக்கியத்துவத்தையும் வையாபுரிப்பிள்ளை முதல் ஜேசுதாசன் வரை பல தமிழிலக்கிய அறிஞர்கள் போற்றியுள்ளனர். முதன்முதலில் வெளிவந்து (1951) அரை நூற்றாண்டைகடந்த இன்றைய நிலையிலும் இந்நால் சுட்டும் இலக்கிய வரலாற்று அனுகுமுறை போற்றப்படவேண்டிய ஒன்றாகும். அந்த அனுகுமுறை வழிநின்று இன்று இத்துறையில் முக்கிய ஆராய்ச்சி வளர்ச்சிகள் பல ஏற்பட்டுள்ளன.”

பேராசிரியர் செல்வநாயகம் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றினை மிகச்சுருக்கமாகவே இந்நாலில் பதிவுசெய்திருக்கின்றார். இந்நாலின் பக்கங்கள் 198 ஆகும். பேராசிரியர் மு.வரதராசன் “சாகித்திய அக்காதெமி”க்காக எழுதிய “தமிழ் இலக்கிய வரலாறு” (1972) நூலின் பக்கங்கள் 397 என்பது கவனிக்கத்தக்கது. செல்வநாயகம் முதற் பதிப்பின் முன்னுரையில் இந்நாலினை ஒரு சுருக்க நூல் என்றே குறிப்படுகின்றார். அவரது முன்னுரை வரிகள் அவதானத்திற்குரியன: “கலாசாலைகளிலும் பல்கலைக்கழகங்களிலும் தமிழைக் கற்க விரும்பும் மாணவர்கள் முதலில் தமிழிலக்கிய வரலாற்றினை ஒரளவிற் காயினும் அறிந்திருத்தல்வேண்டும். அதனைச் சுருக்கமாக அறிந்திருந்தாற்றான் விரிவான நூல்களை அவர்கள் மனங்கொண்டு படிக்க விரும்புவார்கள். மாணவர்களுக்கு உதவும் பொருட்டே இந்நாலையான் எழுதத் துணிந்தேன். சுருக்கமான இந்நாலின் கண் தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலுள்ள எல்லா விஷயங்களையும் சூறுதல் முடியாது. இலக்கியப் பண்பினை மட்டும் இதற்கண் சுருக்கமாகக் காட்டியுள்ளேன். அதனோடு தொடர்புடைய மக்கள் வாழ்க்கை, நாட்டின் அரசியல், சமயநிலை முதலியவற்றைப் பற்றியும் ஆங்காங்கு சூருக்கமாகக் குறித்துள்ளேன். புலவர்களுடைய காலம், வாழ்க்கை முதலியவற்றைப் பற்றிக்கூட இந்நாலிற் குறிக்கவில்லை. அவற்றையெல்லாம் குறித்துச் செல்வதாயின் இந்நால் ஒர் ஆரம்ப நூலாகா தென்றஞ்சி அவற்றைக் குறியாது விட்டேன்.”

பேராசிரியர் செல்வநாயத்தின் “தமிழ் இலக்கிய வரலாறு” ஒரு பாடநூலாகவும் சுருக்கநூலாகவும் அமைந்த போதிலும், அது வெறும் தேர்வுக்குறிப்புகளாகவும், பட்டியல்களாகவும் அமைந்த ஒரு நூலாக அமையவில்லை. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை முதன் முதலாக முறையியல் அடிப்படையிலும் ஆய்வறி வாழ்த்துடனும் எடுத்துக் காட்டிய நூலாக அமைந்திருந்தது. “நவீன நோக்கினை ஒரளவு அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நூல்களுக்கெல்லாம் பேராசிரியர் செல்வநாயகத் தினுடைய தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (1951) காலத்தால் முந்தியதாகும். பேராசிரியருடைய தமிழ்ப் பணிகளுள் இத்தகைய நூலை எழுதித் தமிழுலகிற்கு அளித்தமையுடன் பின்வந்த பல தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்களுக்கும் வழிகாட்டியாக அமைந்தமை மிகச் சிறந்த பணியெனலாம்” (1990:8).

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றினை (1957) எழுதிய பேராசிரியர் எஸ்.வையப்புரிப்பிள்ளை செல்வநாயத்தின் நூலை விதந்து கூறியுள்ளார். பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளையின் மாணவராக உருப்பெற்ற பேராசிரியர் ஜேசுதாசன், ஹெப்சிபா ஜேசுதாசனுடன் இணைந்து ஆங்கிலத்தில் எழுதிய “தமிழ் இலக்கிய வரலாறு” (A history of Tamil literature (1961): C. Jesudasan and Hephzibah Jesudasan) நூலின் முன்னுரையில் செல்வநாயகம் அவர்களின் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு நூலின் சிறப்பை தூல்லியமாக குறிப்பிட்டுள்ளார். தமிழிலக்கிய வரலாறு பற்றி எழுதப்பட்டுள்ள நூல்களுள் விடுதலை செல்வநாயகம் அவர்களது நூல் மிகக் கூடுதலாக அமைந்துள்ளதென அவர்கள் (ஜேசுதாசன், ஹெப்சிபா) குறித்துள்ளனர்.

பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியும் இந்நாலின் தனித்துவத்தினை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்: “இதற்கு முன்னர் எழுதப்பெற்ற நூல்களின் பின்புலத்தில் வி.செல்வநாயகத்தின் பங்களிப்பினை நோக்கும்போது மேற் கூறிய வரலாற்றுப் பார்வை காரணமாக தமிழிலக்கிய வரலாறு எழுதுமுறையில் திட்டவட்டமான ஒர் எடுத்துரைப்புப் பாங்கினை (Narrative Mode) இவர் நிறுவினார் என்று கொள்ளல் வேண்டும். குறிப்பிட்ட காலப்பிரிவின் அரசியல் பின்புலம், அக்காலத்தையை நூல்கள், அவற்றின் இயல்புகள், பெரும் புலவர்கள் காலத்தின் பொதுப்பண்புகள் என வரும் ஒரு இறுக்கமான எடுத்துரைப்பு முறையினை இந்நால் வழங்கியது. இவ்வெழுதுதெறி தனியொரு காலகட்டத்தினது இலக்கிய வளர்ச்சியை மாத்திரமல்லது ஒட்டு மொத்தமான இலக்கிய வளர்ச்சிப்பேர்க்கின் பெருந்தடங்கலை உய்து துணர்ந்து கொள்வதும் கற்பிப் போர், கற்போருக்குச் சலவமாயிற்று (2010:173).

பேராசிரியர் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றினை ஏழு காலப்பகுதிகளாக வகுத்து, அக்காலங்களுக்கு பொருத்தமான பெயர்களை வைத்து, அக்காலப்பகுதி களின் இலக்கியங்களையும், அக்கால அரசியல் சமூக அடித்தளங்களையும் தெளிவாக விபரித்துள்ளார். இலக்கியங்களின் பாடுபொருள்களையும் செய்யுள், மொழி முதலானவற்றினையும் பிரக்ஞஞபூர்வமாக

விளக் கியுள் எார். இந் நூலின் உள்ளடக்கம் பின்வருமாறு உள்ளது:

I. சங்கநாலம்

1. முச்சங்கங்கள்
2. சங்கச் செய்யுளும் பொருள்மரபும்
3. எட்டுத்தொகையும் பத்துப்பாட்டும்
4. சங்கப்புலவரும், சங்க இலக்கியப் பண்பும்

II. சங்கமருவிய காலம்

1. அரசியல் நிலை
2. பண்பாட்டு நிலை
3. சமயநிலை
4. நூல்கள்
5. உரைநடை இலக்கியம்
6. இலக்கியப் பண்புகள்

III. பணவர் காலம்

1. பல்லவர் காலத்துத் தமிழ்நாடு
2. சமயநிலை
3. கலை வளமும் இலக்கியப் பண்பும்
4. பக்தப்பாடல்கள்
5. பிறநூல்கள்

IV. சோழர் காலம்

1. அரசியல் நிலை
2. சமயநிலை
3. இலக்கியப் பண்பு
4. திருமுறைகளும் நூலாயிரதில்லியப்பந்தங்களும் காவியங்கள்
5. சிற்றிலக்கியங்கள்
6. இலக்கண நூல்கள்
7. மைசைவு சித்தாந்த நூல்கள்
8. உரை நூல்கள்

V. நாயக்கர் காலம்

1. அரசியல் நிலை
2. சமயநிலை
3. இலக்கியப் பண்பு
4. பிரபந்தங்கள்
5. உரையாசிரியர்கள்
6. தமிழை வளர்த்த அரசரும் ஆதினங்களும்

VI. ஜோராப்பியர் காலம்

1. அரசியல் நிலை
2. சமயநிலை
3. இலக்கியப் பண்பு
4. உரைநடை இலக்கியம்
5. செய்யுள் இலக்கியம்
6. நாடக இலக்கியம்

VII. இருபதாம் நூற்றாண்டு

1. அறிமுகம்
2. கவிதை
3. உரைநடை
4. நாவல்
5. சிறுகதை
6. இலக்கிய விமர்சனம்
7. நாடகம்

தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் புதியதோர் உள்ளடக்க அணுகுமுறையில் இந்நூல் எழுதப்

பட்டுள்ளதை பார்க்கமுடிகின்றது. இப்பகுப்பு முறையே பிற்கால இலக்கிய வரலாறு ஆசிரியர்கள் பலருக்கு முன்மாதிரியாக அமைந்தது. இப்பகுப்புச் சிந்தனை முயற்சியை விசெல்வநாயகம் எங்கிருந்து பெற்றார் என்பதற்கான பின்னணியைச் சுட்டவில்லை. எனினும் இந்நூலில் அமைந்துள்ள காலப்பகுப்பு முறையில் இன்னின் நூற்றாண்டு என்பதை பின்வருமாறு தெளிவு படுத்துகின்றார்:

1. சங்ககாலம் - கி.பி. 1ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து 3ஆம் நூற்றாண்டு வரை
2. சங்கமருவியகாலம் - கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து 6ஆம் நூற்றாண்டு
3. பல்லவர் காலம் - கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 9ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி
4. சோழர் காலம் - கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 14ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி
5. நாயக்கர் காலம் - கி.பி. 15 நூற்றாண்டு முதல் 18ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம்
6. ஜோராப்பியர் காலம் - கி.பி. 18, 19 நூற்றாண்டு

செல்வநாயகத்தின் இலக்கிய வரலாற்றிற்கு முன்னர் எழுந்த கா.சு.பிள்ளையின் இலக்கிய வரலாறு செய்யுள் இலக்கியத்திற்கு முதன்மை கொடுத்து, உரைநடை இலக்கியம் இரண்டாம் நிலையில் அமைந்துள்ள போக்குக் காணப்படுகின்றது. ஆனால் செல்வநாயகம் செய்யுள் இலக்கியத்தையும், உரைநடை இலக்கியத்தையும் ஒரே நிலையில்வைத்து நோக்கியுள்ளார். ஜோராப்பியர் வருகைக்குப் பிறகுதான் தமிழில் “உரைநடை இலக்கியங்கள்” தோன்றினால் எனும் கருத்தினை மறுத்து, சமண, பொத்த ஆட்சிக்காலத் திலேயே உரைநடை இலக்கியங்கள் தோன்றிவிட்டன என்று கூறியிருப்பது, அந்நூலின் சிறப்பாகும். 1951இல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகப் பாடத்திட்டத்தில் இந்நூல் சேர்க்கப்பட்டது. இக்காலப் பகுப்புமுறையைப் பின்பற்றி, எம்.ஆர்.அடைக் கலசாமி 1959இல் சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பாடத்திட்டத்திற்காக இலக்கிய வரலாற்றை எழுதியுள்ளார்.

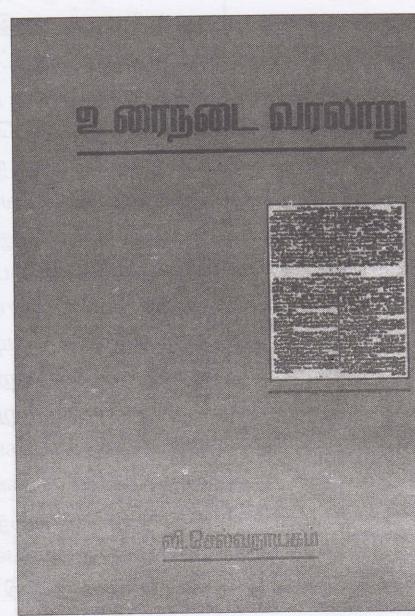
“தமிழ் இலக்கிய வரலாறு” நூலின் இறுதி அத்தியாயமான இருபதாம் நூற்றாண்டு, 37 பக்கங்களில் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இருபதாம் நூற்றாண்டினை இன்னும் விரிவாக எழுதியிருக்கலாம் என்று குறை சொல்லப்படுவதுண்டு. “ஆனால், பேராசிரியர் இந்நூலை எழுதிய காலத்தினை நாம் அவதானிக்க வேண்டும். 1951இல் இந்நூல் அச்சிடப் பட்டு வெளிவந்தது. இந்த நூற்றாண்டின் அரைப்பகுதிக் காலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே இப்பகுதியை அவர் எழுதியதால், அத்துணை விரிவாக அவராலே எழுதியிருக்க முடியாது” என்று பேராசிரியர் சண்முகதாஸ் குறிப்பிடுகிறார் (1990: 9). இந்த அத்தியாயத்தில் கவிதையுடன் சிறுகதை, நாவல் முதலான இலக்கியங்கள் பற்றி சுருக்கமாகவும் கச்சிதமாகவும் மதிப்பிட்டுள்ளார். நவீன கவிதைகள் பற்றிக் காத்திரமான கருத்துக்களை முன்வைத்துள்ளார். நவீன கவிதையின் முக்கிய பண்புகள், அப்பண்புகளை நிர்ணயித்த காரணிகள் முதலியன பற்றி இரத்தினச் சுருக்கமாக விளக்கி

யுள்ளார். நவீன கவிதைக்குரிய பண்புகள் பாரதியாரது கவிதைகளில் எவ்வாறு வீறுடன் வெளிப்பட்டன என்பதை விண்டுகாட்டியுள்ளார். நவீன கவிதைகளிற் பாரதிகையாண்ட சிந்து, தெம்மாங்கு, ஆனந்தக் களிப்பு முதலிய பாவகைகளையும் சொற்றோடர்க்களையும் மொழி நடையையும் பொருத்தமுற வளக்கியுள்ளார். பாரதிதாசன், கவிமணி, நாமக்கல் இராமலிங்கம் பிள்ளை, கம்பதாசன் முதலியோரைப்பற்றி எழுதிய பேராசிரியர், ஈழக்கவிஞர் பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை பற்றி எதுவும் எழுதாமை தூரதிஸ்டமே. சோமசுந்தரப் புலவரைப் பற்றி மட்டும் ஒரு பந்தியில் சூருக்கமாக சூறிப்பிட்ட அவர், சோமசுந்தரப் புலவருக்கு முற்பட வாழ்ந்து ஈழத்து நவீன கதைக்கு அடித்தளமிட்ட பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை பற்றி எழுதாமை குறையாக தெரிகிறது. “அச்சுவேலி தமிழுத்துப் புலவர், திரு கோணமலை திதி.சரவணமுத்துப்பிள்ளை, தெல்லிப் பழைபாவலர் துரையப்பாபிள்ளை ஆகியோர் ஈழத்தின் தமிழ்க் கவிதை மரபைப் பாரம்பரியப் போக்கில் இருந்து விடுவித்து நவீனத்துவத்தின் பால் வழி நடத்துகின்ற போக்கினை நாம் அவதானிக்கலாம். இவர்களைத் தொடர்ந்து முக்கியம் பெறுவோர் நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவரும், மு.நல்லதம்பியும் ஆவர்” என்று “ஸழத்தில் தமிழ் இலக்கியம்” (2010: 273) என்ற அவரது நூலில் கா.சிவத்தம்பி எழுதியுள்ளார்.

கு.ப.ரா, மௌனி முதலியோரது எழுத்துக் களை விதந்து சூறிய பேராசிரியர், புதுமைப்பித்தனது மேதாவிலாசத்தையும் அற்புதமான எழுத்தாற்றலையும் சிலாகித்துள்ளார். அவர் புதுமைப்பித்தனைப் பற்றி எழுதிய வாசகங்கள் ஊன்றி கவனிக்கத்தக்கன: “பாரதிக்குப் பின் தமிழ் நாட்டிலே தோன்றிய இலக்கிய ஆசிரியர்களுள் ஒரு மேதை என்று கருத்தக்கவர் புதுமைப்பித்தன் என்றே கூறலாம். அவர் எழுதியுள்ள சிறுகதை, கட்டுரை, கவிதை, விமர்சனம், மொழி பெயர்ப்பு அனைத்திலும் அவருடைய சிந்தனைச் சிறப்பைக்காண முடிகிறதெனினும், அவருடைய கற்பனைத் திறனையும் கருத்து ஆழத்தையும் அவர் எழுதியுள்ள சிறுகதைகளே சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன. சிறுகதையுலகிலே அவர் தமக்கென ஒரு புது வழியை வகுத்துக் கொண்டு சமுதாயத்திற் காணப்படும் ஆபாசங்களையும் இருளடைந்த பகுதிகளையும் தீர்த்துடன் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். அவர் எழுதிய எக்கதையைப் படிப்பினும் அதன் கண் அவருடைய வாழ்க்கையனுபவம் படிந்திருத் தலைக் காணலாம். அவர் வாழ்க்கை அல்லவ் நிரம் பிய தொன்று. அத்தகைய வாழ்க்கைச் சூழலில் அவர் அகப்பட்டிருந்த போதும், அதி விருந்து விலகிந்ற அதைப் பார்த்துச் சிரிக்க அவர் தெரிந்து கொண்டதற்கு அவருடைய அனுபவமுதிர்ச்சியே காரணமாகும். அதனால் சமுதாயத்திற் காணப்படும்

பழக்க வழக்கங்கள், மூடநம்பிக்கைகள், ஆசைகள், அல்லல்கள் முதலிய வற்றையெல்லாம் பார்த்து என்னி நகையாடத் தெரிந்து கொண்டார். அவருடைய கதைகள் ஒவ் வொன் றும் ஒவ் வொரு தத் துவத் தையோ கற் பனைக்கு எட்டாத கருத்தையோ எடுத்துக் காட்டுவனவாக அமைந் துள்ளன.... பிறராற் பின்பற்ற முடியாத விசித்திரப் போக்குடைய ஒரு மொழிநடையில் அக்கதைகள் யாவும் அமைந்திருக்கின்றன” (2005: 181).

பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகத்தின் “தமிழ் இலக்கிய வரலாறு” குறிப்பிடுகின்ற சில விடயங்கள் விமர்சனப்பூர்வமாக ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளன. “கி.பி. முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகளைக் கொண்ட காலப்பகுதிகளைச் சங்க காலம் என்பர்” (பக.3) என்று அவர் குறிக்கின்றார். 2003இல் வெளியாகியுள்ள ஜீராவதம் மகாதேவனின் “முந்து தமிழ்க் கல்வெட்டியல்” (Early Tamil Epigraphy) எனும் நூல் தமிழிலக்கிய வரலாற்று ஆய்வில் மிகப்பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இதுகாலம் வரை கி.பி.100இல் தொடங்குவதாகக் கருதப்பட்டுவந்த சங்ககாலத்தின் தொடக்கம் கி.மு.200-ற்கு செல்ல வேண்டும் என்பதை இவ்வாராய்ச்சி வற்புறுத்திற்று. ஏற்தாழ ஒரு நூற்றாண்டுக்காலமாக வரலாற்றுப் புகிராக இருந்து வந்த தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டுகள் தமிழகத்தின் முந்து வரலாற்றுக் காலகட்ட வகுப்பிலும் சங்ககால ஆய்விலும் மிகமிகப் பெரிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன. “சங்க காலத்தினை கி.பி.1ம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.மு.3ஆம் நூற்றாண்டின் பிற் பகுதிக்கு அன்றேல் கி.மு. 2ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்துக்கு கொண்டு செல்கின்ற தெனலாம். அதாவது சங்க காலத்தின் காலவரையறை இப்பொழுது குறைந்தது கி.மு. 200 இலிருந்து ஏற்தாழ கி.பி. 250 வரை ஆகிறது. இதன் கால நீட்சி 450 வருடங்களாகும். வரலாற்றாசிரியர் கள் தமது ஆய்வுநிலை நின்று சங்ககாலம் என நாம் கொள்ளும் காலத் தை இப்பொழுது முந்து வரலாறுசார் காலமென்பர் (Early Historic period) (பார்க்க, கார்த்திகேச சிவத்தம்பி; “பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் நாடகம்”; 2005:xx,xxi).

“இறையனார் களவியல்” உரைக்காரர் குறிப்பிட்ட சங்கம் என் னும் நிறுவனத் தை அடிப்படையாகக் கொண்டு கி.பி. 600 வரை யிலான தமிழிலக்கிய வராலாற்றுக் காலத்தைச் “சங்ககாலம்”, “சங்கமருவிய காலம்” என்று பேராசிரியர் செல்வநாயகம் பாதுபாடு செய்துள்ளார். “பண்டைக் காலத்தில் முதற் சங்கம், இடைச் சங்கம், கடைச் சங்கம் என முச்சங்கங்கள் வரன் முறையே பாண்டி நாட்டிலிருந்து தமிழை வளர்த்து வந்தன என்பர்” (பக.4) என்றும் அவர் குறிப்பிடுகின்றார். முச்சங்கம் என்பது ஐதீகக் கதை/கட்டுக்கதை என்று பேராசிரியர் கார்த்திகேச சிவத்தம்பி “தமிழில்

இலக்கிய வரலாறு” என்ற நூலில் விமர்சிக்கின்றார். அந்த விமர்சனம் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது: “இறையனார் அகப்பொருளுறையிலே தரப்பட்டிருக்கும் முச்சங்கம் பற்றிய ஜதீகக் கதையிலே கடந்தகால இலக்கியத்துக்கான நிகழ்கால அர்த்தத்தை மதிப்பிடும் முயற்சியினை ஏதிர்நோக்கு கிண்றோம். ஜதீகவாக்கம் என்பது வரலாற்றினைத் “தயாரிக்கும்” ஒரு வகைமுறையாகும். இறையனார் களியியலுரையிலே தரப்பட்டுள்ள சங்கம் பற்றிய கட்டுக்கதை, தமிழை வைத்திமயப்படுத்துவதற்கான, முக்கியமாக அதனைச் செவ மரபின் ஓரங்கமாக ஆக்குவதற்கான ஒரு முயற்சியோயாகும்” (2007: 58-60).

இந்நூல் காலப்பகுதிகளுக்கு கட்டுகின்ற பெயர்களின் பொருத்தமின்மை பற்றி “தமிழில் இலக்கிய வரலாறு” நூல் பின்வருமாறு எடுத்துக்காட்டுகின்றது: “முதலாவதாக “சங்கம் மருவிய காலம்” என அவர் குறிப்பிடும் காலப்பகுதியை எடுத்துக்கொள்வோம். “சங்கம் மரீதீய சான்றோர்” எனவரும் தொடரினை ஆதாரமாகக் கொண்டு இத்தொடர் தோற்றுவிக்கப் பட்டதுபோலத் தோன்றுகின்றது. தனி ஒரு காலப்பகுதி என்ற வகையில் (மற்றவற்றுடன் ஒப்பு நோக்கும் பொழுது; பல்லவர் காலம் முதலானவற்றுடன்) இது எப்பொருளை உணர்த்துகின்றது என்பதே கேள்வி. சங்கம் மருவிய காலத்து இலக்கியங்களாக உள்ளவை சங்ககால இலக்கியங்களிலிருந்து உருவிலும், உயிர்ப்பிலும் பெரிதும் வேறுபட்டவை. இத்தகைய ஒரு காலகட்டத்தை வெறுமனே சங்கத்தை “மருவிய” காலம் என்பதா? இங்கே “மருவிய” என்பதன் பொருள்மாது? தமிழ் வெளக்கிக்கன் “மருவு” எனும் சொல்லுக்குத் தரும் இரண்டாவது பொருள் தான் இங்கே பொருந்துவது (மருவுகை Combining, following, embracing), அப்படியானால் சங்கம் மருவிய காலத்து இலக்கியத்தைச் சங்க இலக்கியத்தினை மருவியதாகக் கொள்ளலாமா? இலக்கியத்தை அன்று, காலத்தையே மருவியதெனின் இலக்கியப் பண்பு வேறுபடுவதைச் சுட்டாது விடுதல் இலக்கிய வரலாற்று நோக்குக்கு ஊறு செய்யாதா? சங்கம் மருவிய காலத்தில் அறப்போதனை மேலாண்மை அடைகின்றது. இக் காலத்தில் தோன்றியவை அறத்தை விளக்கும், விவரிக்கும், வாதிக்கும் அறநூல்கள் (Moral treatises) அல்ல, அறம் போதிக்கப்படுவதற்கான நூல்கள் தோன்றுவதே முக்கியமான பண்பாகக் கொள்ளப்படல் வேண்டும். அத்துடன் இக்காலத்தில் தோன்றும் அகப்புற இலக்கியங்கள் சங்க காலத்து அகப்புற இலக்கியங்களின் தன்மையைக் கடந்த விஸ்தரிப்புக் களாகவே காணப்படுகின்றன (2007: 200).

“களப்பிரரை வென்ற பல்லவராட்சி சிம்ம விஷ்ணு” (கி.பி. 575-615) காலந் தொடக்கம் பல்லவ அரசன் நிருபதுங்கவர்மன் (கி.பி. 850-882) காலம் வரை ஏறக்குறைய முந்நூறு ஆண்டுகளுக்குத் தமிழ்நாட்டில் நிலைபெற்றிருந்தது. அக்காலப்பகுதியே தமிழிலக்கிய வரலாற்றிற் பல்லவர் காலமென வழங்கும்” (பக். 59) என்று பேராசிரியர் செல்வநாயகம் எழுதுகின்றார். ஆனால் அவரே பின்வருமாறும் எழுதியுள்ளார்:

“பல்லவர் வலிகுன்ற அவர்க்கு கீழ்ச் சிற்றரசராயிருந்த சோழ மன்னர் பல்லவரையும் பாண்டியரையும் வென்று தமிழ்நாடு முழுவதும் ஆசிக்கம் செலுத்திய வரலாறு...” (பக். 59) இக்கருத்தினை அவதானிக்கின்ற போது சோழர் ஆட்சிக்கு முன் தமிழ்நாட்டை பல்லவரும் பாண்டியரும் ஆட்சி செய்திருக்கின்றனர் என்பது நிருபணமாகின்றது. எனவே இக்காலத்தை “பல்லவர் காலம்” என்று குறிப்பிடுவது பொருத்தமானதா? இதனை பேராசிரியர் சிவத்தம்பி இப்படி விமர்சிக்கின்றார்: ““பல்லவர் காலம்” என்னும் தொடரும் தவறான ஒரு கருத்தினையே தருவதாகவுள்ளது. அக்கால கட்டத்தின் வரலாற்றினை நோக்கும் பொழுது தமிழ்நாடு முழுவதையும் (பின்னர் சோழர்கள் ஆண்டது போன்று) பல்லவர்கள் தனியே ஆளவில்லை. தமிழ்நாட்டின் தென்பகுதி பாண்டியர்களின் ஆட்சிக்குப்பட்டிருந்தது. நீலகண்ட சாஸ்திரி இக்காலகட்டத்தைப் பாண்டிய பல்லவ ஆட்சிக்காலம் என்றே கூறினார். மேலும் பக்தி இயக்கத்தின் வளர்ச்சி யில் பாண்டிய ஆட்சியும் பாண்டிய ஆணிலமும் முக்கியமானவையே. திருஞான சம்பந் தரின் நடவடிக்கைகள் பாண்டிய நாட்டை மையமாகக் கொண்டவையே. அரசியல், சமூக, பொருளாதார நிர்வாகத்தைப் பொறுத்தவரையில், பல்லவ ஆட்சியே முக்கியமானதென்பதும், பல்லவ ஆட்சிக் காலத்தே தோற்றுவிக்கப்படும் நிருவாக அமைப்பே அடுத்து ஐந்நாற்றாண்டுகள் நின்று நிலைக்கின்றன என்பதும் உண்மையே. ஆனால் அதே வேளையில் தமிழ்நாட்டின் அரசியல், பண்பாட்டு வாழ்க்கையிற் பாண்டியரின் பங்கினைக் குறைத்து மதிப்பிடக் கூடாது (2007: 200). இதேபோல் “நாயக்கர்” காலமும் விமர்சிக்கப்படுகின்றது.

ஆழத்திலிருந்து முதன் முதலாக வெளிவந்த “தமிழ் இலக்கிய வரலாறு” நூல் என்ற பெருமையிலும், தமிழகத்து அறிஞர்கள் பலருக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்த நூல் என்ற முக்கியத்துவத்தினாலும், இன்று வரையில் (1951-2017) உபயோகப்படுத்தப்படுகின்ற ஒரு பாடநூல் என்ற வகையிலும் இந்நூலின் தனித்துவ முத்திரையை குறைத்து மதிப்பிடமுடியாது.

பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகத்தின் “தமிழ் உரைநடை வரலாறு” என்ற நூல், “தமிழ் இலக்கிய வரலாறு” போன்று பாடத்தேவைகளுக்காக மட்டும் படுத்தப்படாமல் நுண்மாண் நுழைபலங் கொண்ட ஒரு ஆராய்ச்சி ஆழ்பார்வைத் தெறிப்புக்கள் கொண்ட ஒரு முக்கிய ஆய்வு நூலாக பிரகாசிக்கின்றது. இந்நூலின் மீள்பதிப்பின் (குமரன் புத்தக இல்லம்: 2000) பொழுது, பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி எழுதிய பிற்குறிப்பில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்: “இந்த நூல் (1957) வெளிவந்து நாற்பத்தொரு வருடங்களின் பின்னரும், இத்துறை பற்றி வெளிவந்த ஆய்வுகளுள் முக்கியமான ஒன்று என்ற தகைமை நிலையை இழக்காது உள்ளது. பேராசிரியர் அவர்கள் எழுதிய “தமிழ் இலக்கிய வரலாறு” (1951) அளவு இதற்கு ஒரு புலமை ரஞ்சகம் கிட்ட வில்லையெனினும், இந்நூல் அவருடைய தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலும் பார்க்க அனுகுமுறைச் செம்மையுட்டயது என்பது ஒப்புக் கொள்ளப்பட-

வேண்டிய உண்மை யாகும்.” பேராசியருக்குக் கலாநிதிப் பட்டம் இல்லை எனச் சில கட்டங்களிலே குறிப்பிடப்பட்டதுண்டு. இத் “தமிழ் உரைநடை வரலாறு” நூலினை அக்காலத்திலே அவர் ஏதாவதொரு பல்கலைக் கழகத்துக்குச் சமர்ப்பித்திருந்தால், உடனடி யாக அவருக்குக் கலாநிதிப்பட்டம் வழங்கப் பட்டிருக்கும். இவ்வுண்மையை உனர்ந்தபடியாற்றான் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் அவரைப் பேராசிரியராக நியமித்தது என்பது பேராசிரியர் அ.சண்முகதாலின் கணிப்பாகும்(1990:11).

1904ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பெற்ற தமிழ் உரைநடையின் வரலாறு என்ற (History of Tamil Prose) ஆங்கில நூல் வி.எஸ்.செங்கல்வராய் பிள்ளை என்பவரால் எழுதப்பட்டது. தொல்காப்பியத்தில் வரும் உரைநடைக் குறிப்புக்கள் தொடங்கி, சுந்தரம் பிள்ளை, துரிய நாராயண சால்திரியார் வரையிலான தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சியைக் காய்தல், உவத்தல் அகற்றி ஆராயும் இந்நூல் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். இதன்பிறகு தமிழ் உரைநடை வரலாறு பற்றி பல நூல்கள் எழுதப் பட்டிருப்பினும், பேராசிரியர் செல்வநாயகத்தின் உரைநடை வரலாறு நூல் தமிழில் உரைநடை இலக்கியங்கள் வளர்ந்த வரலாற்றினைத் தெளிவாக எடுத்துக்கூறும் ஒரு துல்லிய ஆய்வாக திகழ்கின்றது. தமிழ் உரைநடையின் தோற்றம், வளர்ச்சி, போக்கு முதலானவற்றை வரன்முறையாகவும் தர்க்கரீதியாக வும் எடுத்துக் காட்டும் சிறந்த ஆய்வாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது. இத் துறையில் இந்நூல் ஒரு முன்னோடியாகவும் காணப்படுகின்றது. உரைநடை எழுத்துக்களின் வளர்ச்சியையும் ஒவ்வொரு கட்டத்தின் வளச் செழுமையையும் எடுத்துக் கூறும் இந்நூல் தமிழில் உரைநடை வளர்ச்சி பற்றிய ஈடினையற்ற விமர்சிப்பாக விகசித்து நிற்கின்றது.. இதில் தமிழில் உரை எவ்வாறு இலக்கிய வாகனமாக படிப்படியாக வளர்ச்சி பெற்றது என்ற வளர்நெறியினை மிக்க தெளிவுடன் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இப்பண்பை பேராசிரியர் சிவத்தம்பி இந்நூலின் மீஸ்பதிப்பு குறிப்பில் (உரையும் நடையும், உரைநடையும்) மிகத் தெளிவாக உணர்த்தியுள்ளார்:

“பாட்டினோடு ஒப்புநோக்கும் பொழுது அதிலிருந்தும் வேறுபட்டு நிற்கும் “உரை” தமிழ் இலக்கியத்தினுள் எவ்வாறு வந்து சேர்ந்ததென்ற வரலாற்றை எடுத்துக் கூற முனையும் பேராசிரியர் அந்த வருகையின் வளர்ச்சி வரலாற்றைப் படிநிலைப்படுத்திக் கூறுகின்றார். அவ்வாறு கூறும் பொழுது, தமிழ் இலக்கியத்தில் “உரை”யானது எவ்வெவ்வுக்கட்டங்களில் இலக்கிய நிலைபெற்று வந்துள்ளது என்பதையும் அப் “பேறு” எத்தகையனவாக அமைந்து வந்திருக்கின்ற தென்பதையும் (உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள், செய்யுள் நூல்களுக்கான (விளக்க) உரைகள், கல் வெட்டுக்கள் என) எடுத்து விளக்குவதுடன் அவ்வுக்காலங்களில் பயன்படுத்தப்பட்ட உரையின் “நடை” முறையையும் (பண் புகளையும்) எடுத்துக் கூறியுள்ளார். இவ்வாறு கூறிச் செல்லும் பொழுது, உரை முக்கியமான இடம் பெறுகின்ற ஐரோப்பியர்

காலத்துக்கு வந்ததும், உரையின் பெருக்கம் எத்துணைப் பன் முகப்பாடு உடையதாக அமைந்திருந்தது என்பதையும் விளக்குகின்றார் (2000: 132).

“தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை அறிய விரும்பும் மாணவர்களுக்கு உதவுதற் பொருட்டு இச்சிறு நூலை எழுதத் துணிந்தேன்” என்று அவர் முன்னுரையில் கூறுவதனாடாக இந்நூலின் நோக்கம் புலப்படுகின்றது. இந் நூலின் பொருளாடக கம் பின் வருமாறு அமைந்துள்ளது:

I. சங்க காலம்

1. தமிழ் செய்யுளின் ஆரம்பநிலை
2. உரைநடை ஆரம்பம்
3. சிலப்பதிகாரத்திலுள் உரைநடை
4. இசைநாடகத் தமிழும் உரையும்
5. தொல்காப்பியம் குறிக்கும் உரைநடை வகை

II. களவியலுறைக் காலம்

1. களவியலுறைக் கால நூல்கள்
2. களவியலுறையிலுள்ள இருவகை நடை
3. பாரத வெண்பாவிலுள்ள உரைநடை
4. சாசனத் தமிழும் உரைநடை
5. மணிப்பிரவாளாநடையின் தோற்றம்

III. உரையாசிரியர்கள் காலம்

1. உரை வளர்ச்சிக்கு காரணம்
2. உரை வகுத்த ஆசிரியர்கள்
3. உரையசிரியர்கள் கையாண்ட நடை வகை
4. சாசனத் தமிழும் உரைநடை
5. மணிப்பிரவாளாநடை

IV. ஐரோப்பிய காலம்

1. உரைநடையில் உண்டான மாற்றம்
2. ஐரோப்பியர் வகுத்த உரைநடை
3. பழைய மரபு தமிழும் உரைநடை
4. ஆறுமுக நாவலரும் இக்கால உரைநடையும்
5. 19ஆம் நாற்றாண்டிலிருந்த பிற உரைநடை வகைகள்

V. கீழதாம் நூற்றாண்டு

ஜந்து பெருந்தலைப்புக்களிலும் இருபது உபதலைப்புக்களிலும் நுண்ணயமும் நுணுக்க மும் கொண்ட ஆய்வாக இந்நூலினை வெளிக்கொண்ர்துள்ளார். “தமிழில் உரை இலக்கிய ஆக்கங்களினுள் இடம் பெற்றுள்ள முறையையினை மிக நுண்ணியதாக விளக்கியள்ளார். புறநானுற்றுப் பாடல்கள் சிலவற்றினுள் உரை இடைப்பெயத்து வரும் முறையையினை அவர் காட்டியுள்ள முறையை வியந்து போற்றுதற் குரியது” (2010; 176). பின்வரும் விளக்கமும் பாடல்வரிகளும் இதற்கு உதாரணமாக அமைகின்றன:

“ஒரு மொழியில் முதன்முதலாகச் செய்யுள் தோன் றும் போது அது பேச்சு வழக் கிலுள்ள மொழிநடையினையும் ஒசைப் பண்பினையும் தமிழிலேயே தோன் றுகின்றது என்பதற்கு ஆதாரங்கள் தமிழில் மட்டுமன்றி ஏனைய மொழிகளிலும் உள்ள இலக்கியங்களிற் காணப்படுகின்றன. தமிழிலேயுள்ள ஒசை வகை களுட் காலத்தால் முந்தியது அகவலென்பதற்கு தோல் காப்பியத்திலும் சங்க நூல்களிலும் காணப்படுகின்றன. தொல்காப்பியர் தம் செய்யுளியில் அக்காலத்தி லிருந்து

பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் 1973இல் இறக்கும் வரை தமிழுக்குப் பணியாற்றினார். இலக்கிய ஆசிரியர்களும் இலக்கிய மாணவர்களும் என்றுமே மறவாத தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, தமிழ் உரைநடை வரலாறு ஆகிய நூல்களை எழுதி, ஈழத்துக்குப் புகழ்தேடித் தந்த அவரது இலக்கியப் பணிகள் தமிழுலகில் நிலைத்து வாழும் சக்தி படைத்தவை.

யாப்பு வகைகளை வகுத்துக் கூறுமிடத்து, அகவல், செப்பல் ஆகிய ஒசைகளே மூல ஒசைக் களை என்றும் அவற்றிலிருந்தே வஞ்சி, பல்வகைப்பட்ட கலி முதலிய ஒசைகள் எழுந்தனவென்றும் கூறுகின்றார். அம்மூல ஒசைகளாகிய அகவல், செப்பல் என்பன இரண்டும் அக்கால மக்களுடைய பேச்சு வழக்கிற காணப்பட்டவை. அவற்றுள் அகவலோசையே முதன் முதலாகச் செய்யுங்க்குப் பயன்படுத்தப் பட்டதென்பது தெரிகின்றது. புறநானுாற்றில் அகவலோசையின் பல்வேறு நிலைகளைக் காணலாம். உதாரணமாக,

சிறியகட் பெறினெயமக்கீடு மன்னே
பெரியகட் பெறினே
யாம்பாத் தாள்மிகம் நூண்ணு மன்னே
சிறுசோற் றானும் நனிபல கலந்தன் மன்னே
பெருஞ்சோற் றானும் நனிபல கலந்தன் மன்னே
என்பாடுதுபடு வழியெல்ளாம் தானிற்கு மன்னே
நரந்த நாறுந் தன்கையாற்
புவெநாறு மென்றலை தெவரு மன்னே

என்ற செய்யுளை நோக்கும் போது பொருளுக்கும் அதனோடு தொடர்ந்து வரும் உணர்ச்சிக்கும் ஏற்றவாறு அடிகள் நீண்டும் குறுகியும் இருத்தல் காணப்படுகிறது; (பக். 2,3).

தமிழ் உரைநடையின் ஆரம்ப வடிவத்தை சிலப்பதிகாரத்திலே காணமுடியுமென கூறுகின்ற பேராசிரியர், “ஆய்ச்சியர் குரவை”யின் தொடக்கத்திலுள்ள உரைப்பகுதியை இதற்கு உதாரணமாக காட்டுகின்றார்:

“கய லெழுதிய கிமய நெற்றியின்
அய லெழுதிய புலியும் விள்ளும்
நாவங்ந் தண் டொழின் மன்னர்
ஏவல் கேட்ப்ப பாரா காண்ட
வாலை வெண்குடைப் பாண்டியன் கோயிலிற்
காலை முரசங் கணனகுரல் இயம்புமாவின்”

செய்யிலிலுள்ள ஒசை நுட்பங்களை அறிந்து கொள்ள முடியாதவர்கள் இந்த உரைப்பகுதியையும் பாட்டு என்றே கருதிக்கொள்வார்கள் என்றும் அவர் எழுதுகின்றார் (பக். 5,6).

தமிழ் உரைநடை வரலாற்றிலே சிறப்பிடம் பெற்றுவிளங்குவது இறையனாரகப் பொருளுக்கு எழுந்த உரையாகும் (பக். 16). கி.பி. மெ நூற்றாண்டுக்குப் பின் எழுந்த உரைநடை நூல்களில் களவியலுரையே மிகச் சிறந்த தொன்றாக காணப்படுவதாக குறிப்பிடும்

பேராசிரியர், இதனை இரசனை உணர்வுடனும் உதாரணங்களுடனும் விரிவாக விளக்கியுள்ளார். தமிழிலக்கியம் வளர்ந்துவந்த வரலாற்றை நோக்கும் போது நாவலர் வாழ்ந்த காலம் தமிழரை நடைவிருத்திக்குரிய காலம் என்பது தெரியவருகின்றது (பக். 81) என்றும் எழுதுகின்றார். “தமிழ் மொழியிலே உரை நடையும் உரைநடை இலக்கியமும் வளம் பெற்று விளங்கும் காலம் 20-ம் நூற்றாண்டு எனக் கூறுதல் மிகையாகாது” என ஆரம்பித்து, இருபதாம் நூற்றாண்டு இலக்கியங்களின் நடை பற்றி 36 பக்கங்களில் (95-131) பேராசிரியர் விபரமாக விளக்கியுள்ளார். ஓவ்வொரு காலத்து உரைநடை வகைகளை இலக்கியங்களின் ஆதாரங்களுடன் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தியுள்ளார். உரை நடை வகைகளின் தனித்துவங்களை இனங்காட்டி, அத்தகைய நடைகளால் ஏற்படக்கூடிய வினைவுகளை நுண்பசுப்பாய்வு செய்துள்ளார். “மு.வை.அரவிந்தன் எழுதிய உரையாசிரியர்கள் எனும் நூலை முதன்மையாகக் கொண்டு இன்று உரைகள், உரையாசிரியர்கள் தொடர்பான பல்வேறு நூல்கள் தோன்றிவிட்டன. வி.செல்வநாயகம் எழுதிய தமிழ் உரைநடை வரலாறு எனும் நூலை முதன்மையாகக் கொண்டு உரைநடை வரலாறு தொடர்பான பல்வேறு நூல்களும் எழுதப்பட்டன” என்று முனைவர் மா.பரமசிவன் (இணையம்) குறிப்பிடுகின்றார்.

“இவரது உரை வரலாற்று நூல் பற்றி தமிழர்கள் அல்லாத தமிழியல் ஆய்வாளர்களுக்கு அதிகம் தெரியாதுள்ளமை ஒரு துரதிஸ்டம் என்றே கூறவேண்டும்” (2010: 176) என்று பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி ஆதங்கப்படுகிறார். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இலக்கிய விமர்சனம், நடையியல் என்னும் துறைகள் எழுச்சி பெற பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் காரணமாக இருந்திருக்கின்றார். “ஸழத்திலே தலையாய விமரிசகர்களை உருவாக்கிய ஆசான் இவராகும். ஆனால் எவராவது இதுவரை தமிழுடைய இலக்கியத் திறனாய்வுப் பயிற்சிக்கு இவர் காரணமாயிருந்தாரென்று எங்கேனும் தெளிவாகக் கூறியதாயில்லை. இதுவிசனிக்கத்தக்கதே” என்பது பேராசிரியர் அ.சன்முகதாஸின் வெளிப் பாடாகும். (1990: 20). பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் 1973இல் இறக்கும் வரை தமிழுக்குப் பணியாற்றினார். இலக்கிய ஆசிரியர்களும் இலக்கிய மாணவர்களும் என்றுமே மறவாத தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, தமிழ் உரைநடை வரலாறு ஆகிய நூல்களை எழுதி, ஸழத்துக்குப் புகழ்தேடித் தந்த அவரது இலக்கியப் பணிகள் தமிழுலகில் நிலைத்து வாழும் சக்தி படைத்தவை.

பனி டார்ந்த மலையின் மேலே...

ஸுசிப்பெய்யும் மாசிப்பனி என்பார் அங்கே
மூழ்குகிறோம் இந்த மார்கழிப்பனியில் இங்கே
மன்னிறம் மாறாத பச்சையம் அங்கே
வெண்ணிறம் படர்ந்து
அழகேறி கிடக்குது இங்கே

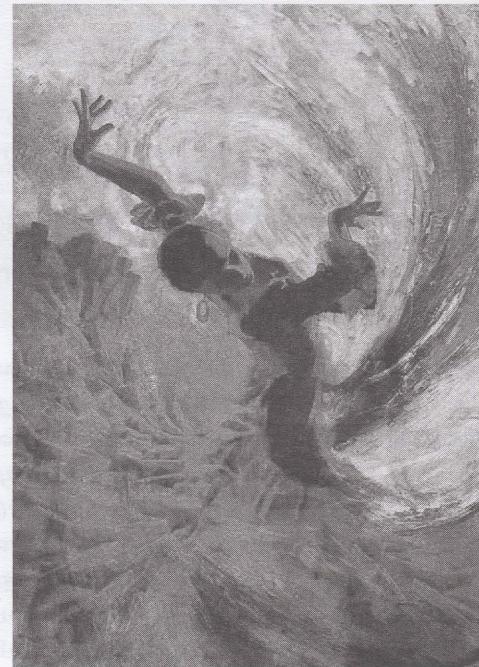
"பனிபடர்ந்த மலையின் மேலே
படுத்திருந்த காளையவன்
பாவையொருந்தி வந்தாளாம்
பக்ஞவமாய்க் கதைசொன்னாளாம்."
இங்ஙனமொரு கவி வரிகள்
எங்கோ கேட்ட ஞாபகும்
சொப்பனம் தான் கண்டான இவன்
சொக்கித்தான் போனானா?
கவிஞர் சொன்ன வரிகள் நன்று - ஆனால்
இகளைர் இளமை கரையுது பனியோடு
கொட்டும் பனியில் குளிர் காய நேரமேது
பாவையவன் எண்ணத்தில்
கோமகன் இங்கு கனவு காண வரமேது

நனவில் கண்ட நங்கை கூட
நானா நீயா என்று நச்சிக்கும்
நரக வாழ்க்கை தான் ஏன்?
பட்ட கடனை முடிக்கவென்று
பகவிரவாய் பட்டையமத்து
பம்பரமாய் சுழும் இந்த
பாழாய்ப்போன வாழ்வு தான் ஏன்?

மனிதமென்பது மகத்தான பிறவி
மனிதம் மறந்து கிடக்கிறோம்
மாடாக உழைக்கிறான்
மனிக்கணக்காய்
மகனயாள் பிள்ளை நினைவில்லை
சொந்தம் பந்தம் மனசில்லை
வேலைக்கும் வீட்டுக்கும்
நடந்தே தேய்ந்து போறான்
கண்டால் ஒரு வணக்கம்
போகும்போது மறு வணக்கம்
இது தான் வாழ்க்கை என்று
வாழ்ந்திடவா இங்கு வந்தோம்

கணவன் மகனவிக்குள்ளே
ஆயிரம் கதைகள் உண்டு
கன்னியவள் தனித்திருக்க
காச மட்டும் என்ன வாழ்க்கை
புனிதமான பிறவிகளிரண்டும்
போற்றிட வேண்டுமே நாழும்?
பனி படர்ந்த மலை மேலும்
வாழ்ந்திடலைம் புரிந்து கொண்டு...

- மஞ்ச மேங்கரை[கண்டா]

ஏர்சோற்றுட்டும்

பெண்ணியம்
சமயத்தால் பெண்களை
இழிவு படுத்துகிறதோவென
அச்சப்படுத்துகிறது

ஆண்களுக்கு அறிவுறுத்துகிறோம் என்று
இயற்றப்படும் எழுத்து நடை
பச்சையும் கொச்சையுமாக
கவிதைகளில்
புறம்போக்கான நடை உடை
அன்றாட வாழ்க்கையில்

பெண் என்ற வார்த்தைக்கே
உடல் குறுக்குறுக்கும்
உபாகந
ஆண்கள் கேட்டுப்
பெற்றதல்லவெனும் போது
அனுநாபப்பட்டதான் தோன்றுகிறது
அவர்களுக்காய்

பெண்கள் பெண்களாயும்
ஆண்கள் ஆண்களாயும்
இயல்பில்
பிறந்து இயைபுதானெனின்
சக அங்கீகரிப்புக்களும்
உணர்வுகளின் புரிதல்களும்
பெண்ணிய ஆணியத்துக்கப்பால்
அன்பும் பண்புமான
அறிவு மேம்பாட்டால்
அர்சோற்றுட்டும்

- சுமதி குகதூசன்

துடுப்பிழந்த டட்கு!

நாங்கள் நதிக்களை நடந்து கடந்தோம்
நட்சத்திரங்களை என்கிச் சிவிர்த்தோம்
நீண்டு விரிந்த தெருக்களின் மீது
நிலவொளியில் எம் பாதம் நகைத்தோம்...

எங்கள் கரங்களில் மானம் இருந்தது
எங்கள் தோள்களில் பாரம் இருந்தது

நட்ட நடுநிசி நேரத்தில் கூட
நங்கயைர் தெருவினில் நடக்க முடிந்தது
பட்டப்பகல் போல் இரவினில் கூட
பயமின்றி பல கைமல் போக முடிந்தது

கிட்டக்குரர்க்கிற நாயோலி கேட்டு
தூட்டர் என்றெண்ணும் இன்று போலன்றி
தீர் என்றெண்ணி துணிந்து கண்ணன
முடிக்கிடக்க முடிந்தது அந்நாள்....

எங்கள் சிரங்களில் மிகுக்கு இருந்தது
எங்கள் படகுக்கு துடுப்பு இருந்தது...!

தாமே துணிந்தவர் இருக்கும் வரைக்கும்
தூய்மை இருந்தது, தாகை வரைக்கும்!
துணிய வைத்தவர் துலங்க மறுக்க;
தெருவில் கண்டவர் ஓடி ஒழிக்க;
பெருமை மாரி பினியென உணர
மனதுகள் துணிந்தது கசக்கும் நிசம்தான்..!

அறுவடை மீது பங்கும் வேண்டும்
அபுத்தவன் மகனே அறுக்கவும் வேண்டும்
என்ற மனநிலை வந்ததன் பின்பும்
தன் பிடி தளர்த்த தயங்கியதாலோ...
கால நீட்சி காலனாய் மாறும்
கொடுமை உணரத்தவறியதாலோ..
“ப்ளாட்கள்” அருகினில் கூட இருக்க
அரசவை நடத்திசென்றதனாலோ...

எங்கள் படகு துடுப்பை இழந்தது
அலைக்கும் கடலில் ஆடிக்கிடக்குது..!!

மகனுக்கு மயிலில்லை சிவனுக்கும் மானமில்லை

மன் பிரிந்து பலங்கள் அகதி என அலைந்து
கண்களதில் ஒளியிழந்து கட்டுதலும் தேய்ந்து
பெண்ணில் மன் பொன்னில் நாட்டமிழந்தோய்ந்து
விண்ணுலகம் ஏகவேனக் காத்திருந்தார் விசுவர்..

அறமொன்றே கூடவரும் மற்றொன்று இல்லை

லேவல் சாரங்களின் இந் கவிஞரைகள்

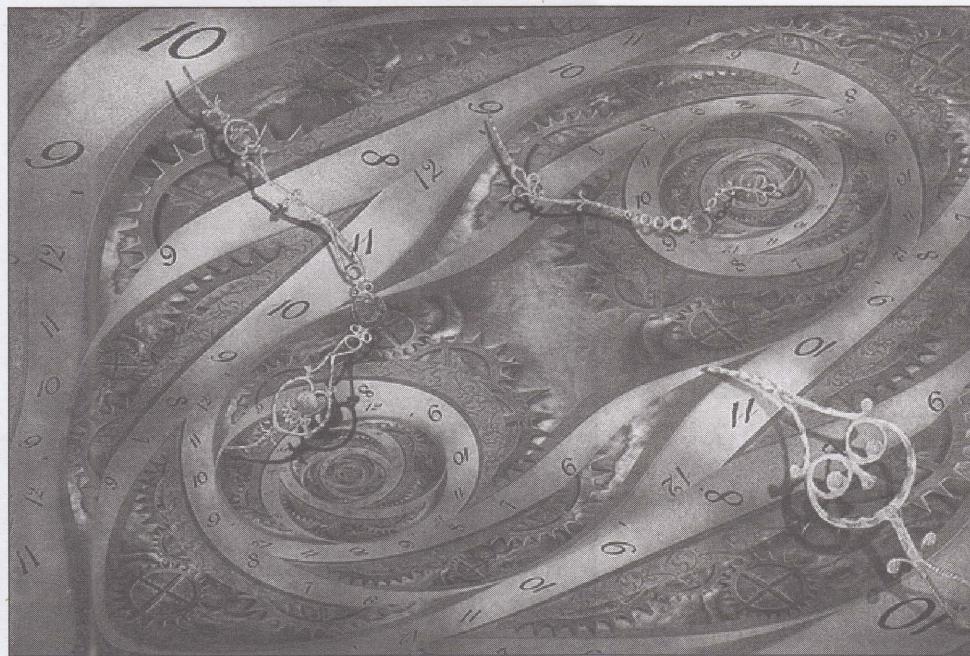
மறவி வரும் நேரத்தில் வரும் சுடலை னானம்
கறங்கு உடல் பிரிகின்ற கணமென்னி தம்வாய்
திறந்து அவர் கிடக்கின்றார் இழுக்கிறது “சேடம்”....!

இருந்தாலும் அவர் ஆவி பிரியாது போவும்
மருந்தேதும் திருத்தாமல் மனிதர் அவர் மனதுள்
பெருந்துயரொன்றுள்ளதென பேசுமொலிகேட்டு
முருகன் அவர் குலதெய்வம் அருகில் வரலானான்.

வரமொன்று கேளேன்றான் ஈசனவன் கைந்தன்
கரம் கூப்பி கேட்கிறார் கண்கள் நீர் உகுத்தார்
“தர வேண்டும் நான் உதித்து மன்னிலேயே சாக“
சிரம் தாழ்ந்தான் முருகன் அவன் செய்வதறியாது...

முருகன் தன் கோவிலினை பார்க்கவென என்னி
தெருவழியாய் போனான் விசுவர் மன் நோக்கி,
அருகவரும் மயிலினத்தால் வாகனமும் இன்றி!
திருப்பி அவர் விட்டிட்டார் முருகனனயும் கூட

தந்தையிடம் போனான் மயிலென்றான் கைந்தன்
சிந்தையிலே துயர் படிந்த ஈசன் மகன் நோக்கி
எந்துகிலே நானியிழந்தேன் தோலில்லை உடுக்க
கைந்தா நீ புலி தேடென் மானம் மீழ் என்றான்...!

புத்தியுள்ள உருவைல்லாம்...

இலண்டன் ஹீத்ரு விமான நிலையம்.

கொழும்பு செல்லும் பூர்வீங்கன் எயர்வெளன்ஸ் யூலெ-564 விமானத்தின் பயணிகள் நுழைவாயில் அடைக்கப்படுவதற்கு சரியாக பத்தொன்பது விநாடிகள் மட்டுமே இருந்தபோது அதன் கடைசிப்பயணியாக உள்நுழைந்தேன். “இனிமேல் யாரும் வரப்போவதில்லை” எனும் தெரியத்தில் கைகூப்பாமல் நின்றிருந்த ஏர்ஹோஸ்டல் அழகி என்னைப் பார்த்து அதிர்ந்த பின்பு உண்மையாய்ச் சிரித்தாள்.

முதலாம் வகுப்பு பயணிகள் பகுதியில் யன்ன லோராமாக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த குஷன் இருக்கையில் நான் அமர்ந்ததும் எதிர்ப்புற ஆசனத்தின் முதுகிலிருந்த சிறிய தொலைக்காட்சிச்சுதூரம் உயிர்பெற்றது. அதில் ஓர் அழகிய இளம்பெண் தோன்றி, ஆசனப்பட்டியை சரி வரப்பொருத்திக்கொள்வது எப்படி என்பதை மாறாப் புன்னைக்கட்டன் செய்து காண்பித்துவிட்டு மறைந்தாள். ஒடுபாதையில் சீராக நழுவிக்கொண்டிருந்த விமானம், எப்போது வேகம் பிடித்தது என்று யோசிப்பதற்குள் தலைதெறிக்க ஓடிச்சென்று வானில் ஏறியது. சரியாக விடிந்திராத கிழக்குவானில் எங்கள் அலுமினியப்பறவை அரைவட்டமித்துத் திரும்பியபோது யன்னிலுள்ளாக வெகுகிழே தெரிந்த தேம்ஸ் நதியின் வளைவுகளை பஞ்சமேகங்கள் மழுப்பியவாறிருந்தன.

மணிக்கட்டைப் பார்த்தேன். நேரம் காலை ஆறு இருபத்தேழு. கொழும்பில் இப்போது ஏறத்தாழ மதியம் ஒரு மணி இலங்கை நேரப்படி இன்றிரவு எட்டு மணிக்கு முன் அங்குள்ள தனியார் வைத்திய சாலையொன்றின் சுத்திரசிகிச்சைக் கூடத்தில் நான் இருந்தாக வேண்டும். விமானம் கட்டுநாயக்காவில் தரை யிறங்குவதற்கு குறைந்தபட்சம் இன்னும் ஆறு மணிநேரமாவது செல்லும்.

அதற்கிடையில் என்னைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ளலாம் வாருங்கள்.

நான் முகம்மது மதனி. இலங்கையிலும் இங்கிலாந்திலுமாக இரட்டைப் பிரஜாவரிமை வைத்திருக்கும் பிரபல இதயமாற்றுச் சுத்திரசிகிச்சை நிபுணர். உலகின் முக்கிய அரசியல் தலைவர்கள், பணம் படைத்த பிரபலங்கள் உட்பட்ட பலருக்கு உயிரைத் திருப்பிக்கொடுத்திருப்பவன். அவர்கள் பாலையில் கூறினால், “இரண்டாம் கடவுள்”. அமெரிக்கா, ஆஸ்தி ரேலியா, இங்கிலாந்து என்று உலகமெல்லாம் பறந்து படித்து வாங்கிய பட்டங்கள் என் பெயரின் பின்னால் நீண்டு செல்ல.. நிறையப்பணம், புகழ், வசதி வாய்ப்புகள். சர்வதேச மருத்துவ நிறுவனங்கள் ஆண்டுதோறும் தவறாமல் அழைத்து வழங்கும் செரமிக், செலுலாய்ட் விருதுகள் எல்லாம் எனது லண்டன் அலுவலகத்தில் கொலுவிருக்கின்றன.

இத்தனை இருந்தும் என்னுடைய தனிப்பட்ட வாழ்விலே எனக்கு நிறைவில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். நாற்பத்தேழு வயதாகியும் நான் இன்னும் திருமணமாகாத கட்டைப்பிரம்மச்சாரி. இந்தவயதிலும் பெண்தருவதற்கு வரிசையில் பலர் காத்திருந்தும் அத்தனை பேரையும் பார்க்காமலே நிராகரித்து வருகின்ற காரணத் தால், “ஆள் வேறு மாதிரியோ” என்ற வதந்திகூட உலாவுகின்றது. என்னுடைய வாழ்வை நான் நிறைவில்லாமல் உணரவுதற்கும் இன்றுவரை எனக்கென குடும்பம் ஒன்றை நான் தேடிக்கொள்ளாதற்கும் காரணம் : ஓரே ஒருவன்.

அவன் என்னுடைய பல்கலைக்கழக நண்பன் முனவ்வர்.

ஏறத்தாழ இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் மருத்துவபீடத்தில்

என்னோடு ஒன்றாக இருந்தவன்தான் முனவ்வர். “ஹில்டா ஓபய்சேகர்” மாணவர் விடுதியின் இரண்டாம் மாடியில் இருவரும் அறைத்தோழிக்களாக இருந்தோம். மொத்தம் ஐந்து வருடங்களைக் கொண்ட பல்கலைக்கழக வாழ்வில் நானும் அவனும் ஒன்றாக இருந்தது வெறும் எட்டு மாதங்கள்தான். ஆனால் அதற்குள் அவன் என்னில் ஏற்படுத்திய மாற்றமோ அளப்பரியது.

முதல் செமஸ்டர் முடிவடைந்து ஊருக்குப் போனவன்தான். அதன் பின்பு முனவ்வர் திரும்பி வரவே யில்லை. எங்கு போனான் அவனுக்கு என்ன ஆயிற்று என்பதெல்லாம் அவன் ஊரிலுள்ளவர்களுக்கே தெரிய வில்லை. ஆறுவாரங்கள் பொறுத்துப்பார்த்துவிட்டு பல்கலைக்கழக நிர்வாகம் அவனுடைய முகவரிக்கு கடிதங்களை அனுப்பி வைத்தது. அவற்றுக்கும் பதில் வராத காரணத்தால் வேறுவழியின்றி முனவ்வர் காணாமல் போனோரின் பட்டியலில் சேர்க்கப்பட்டான். அவன் எங்கு சென்றான் என்பதை எனக்கு சொல்லியிருக்க வில்லை என்றாலும் அவன் எதற்காகச் சென்றிருப்பான் என்பதை என்னால் ஓரளவு யூகிக்க முடிந்தது. அதற்குக் காரணம் நானும் அவனும் அறிமுகமாகிப் பழகிய விதம்.

நானும் அவனும் அறிமுகமானதே ஒரு தனிக்கைத் தயார்த்தப்பீட்சை பெறுபேருகள் வெளியாகி மருத்துவபீட அனுமதி கிடைத்ததும் உடனடியாக என்னால் விடுதிக்கு வந்து சேர்ந்துகொள்ள முடியாமல் போனது. தாமதமாக நான் வந்தபோது விடுதியின் அறைகள் அத்தனையும் ஏற்றதாழ நிரம்பிவிட்டிருந்தன. முனவ்வரின் அறை ஒன்றைத் தவிர. அங்கு வந்து சேர்ந்த சிறிது நேரத்திலேயே அவனை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. அதற்குக் காரணம், முனவ்வர் என்னைப்போலவே ஒரு முஸ்லீமாக இருந்தும் அதற்குரிய அடையாளம் எதுவும் அவனிடம் இருக்காததுதான். அவனுடைய நடையுடை பாவனை மற்றும் பழக்கவழுக்கங்கள் எல்லாவற்றிலும் அவன் எனக்கு நேர்மாறாக இருந்தான்.

நான், படிக்கும் உறங்கும் நேரம் தவிர எப்பொழுதும் இறைவனைக்கத்திலும் ஒதுவுதிலும் ஈடுபட்டிருப்பேன். முனவ்வரோ காதில் இயர்போனை மாட்டியபடி வோக்மேனில் முகம்மது ரஃபி, கிஷோர்குமார், ஜேசுதாஸ் போன்றோரின் பழைய ஹிந்தி சினிமாப்பாடல்களைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பான். நான் வெளியில் சென்று அறைக்குத் திரும்பினால் ஸலாம் கூறியபடிதான் உள்ளே நுழைவேன். முனவ்வர் அதற்குப் பதிலே கூறமாட்டான். வெறுமனே புன்னகைத்தபடி தன் வேலைகளைச் செய்துகொண்டிருப்பான். அவன் என்னோடு அதிகம் பேசுவதுகூடக் கிடையாது. ஒன்றில் விரிவுரைக் குறிப்புகளை எழுதிக்கொண்டிருப்பான் இல்லையென்றால் ஏதாவது தமிழ் அல்லது ஆங்கிலப் புத்தகங்களை தன்பாட்டில் வாசித்துக் கொண்டிருப்பான்.

ஒருதடவை இதுபற்றி அவனிடம் வினாவினேன்.

“ஓகே, தாராளமாகப்பேசலாம் மதனீ. ஆனா, படிப்பைத் தவிர, நானும் நீயும் பேசிக்கொள்ள மாதிரி பொதுவான விசயங்கள் ஏதாவது உள்ளிடம் இருக்குதா என்ன?”

“சரி, பேசவேணாம் முனவ்வர். நம்ம ரெண்டு பேரும் முஸ்லீம்தானே? ஆனா நான் உனக்கு ஸலாம் சொன்னாக்கூட நீ பதில் சொல்றதில்லயே..”

“பாத்ரூமுக்குள் போய்ட்டு வந்து ஒரு ஸலாம்.. றாமுக்கு வெளியில் எட்டிப்பார்த்திட்டு உள்ள வந்தாலும் உடனே ஒரு ஸலாம்.. இப்பிடி ஒருநாளைக்கு நீ நாறு தடவை போக்குள்ளடியும் வரக்குள்ளடியும் ஸலாம் சொன்னா அதுக்குப் பதில் சொல்லிட்டேயிருக்கேலுமா மதனீ? நீ ஒண்ணு செய்.. இந்த மேசையிலருக்கிற கெச்ட்டுலை நான் உன்ட ஸலாத்துக்கு பதிலை ரெகோர்ட் பண்ணி வைக்கிறேன்.. போட்டுக் கேளு!”

ஆரம்பத்தில் என்னோடு இப்படி

குதர்க்கமாகத்தான் பேசினான். இதனால் அவன் ஆன் ஒரு மாதிரியோ என்றுதான் நான் நினைத்தேன். இவ்வாறான சிறு விவாதங்களினால் பலதடவை அவனோடு கோபித்துக் கொண்டு பேசாமலும் இருந்திருக்கின்றேன். ஆனால் அது குறித்து அவன் அலட்டிக்கொண்டதே கிடையாது. ஏதாவது மிக முக்கியமான விடயமாக இருந்தால் மட்டும் என்னுடைய பதிலை எதிர்பாராது உரத்துச் சொல்லிவிட்டுப் போவான். ஒருதடவை இருவரும் காராசாரமாய் விவாதித்துக் கொண்டதில் கடும் மனஸ்தாபம் ஏற்பட்டுவிட்டது. நான் வழக்கம்போல அவனோடு பேசாமல் விட்டேன். முனவ்வரும் என்னை ஒரு பொருட்டாகவே கருதாமல், நான் என்று ஒருவன் அந்த அறைக்குள் இல்லாதிருந்தால் அவன் எப்படியிருப்பானோ அப்படி நடந்துகொண்டான். சிலவாரங்கள் மொனமாகக் கழிந்தன. அவனுடைய அலட்சியமும் பிடிவாதமும் என் தன்மானத்தைச் சுட்ட காரணத்தால் விடுதி வாழ்க்கையே வெறுத்துவிடும் போவிருந்தது எனக்கு.

“சே! போயும் போயும் எனக்கு இப்படி ஒருத்தனா ரும் மேட்டாக வாய்க்கணும்” என்று நான் என்னையே நொந்துகொண்டிருந்த நேரத்தில் ஒருநாள் என் தோலில் ஒருகை விழுந்தது. திரும்பிப்பார்த்தால், முனவ்வர்தான் புன்னகையுடன் நின்றிருந்தான். “மதனீ, ஜீ” ம் ஸோ ஸொராரி! என்றவன் சிறிது நேரம் எதுவும் பேசாமல் எதையோ ஆழமாய்ச் சிந்திப்பவன்போல எங்கோ வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். பின்பு என்னுடைய மனதைப் படித்தவன் போல, “நான் உனக்குப் பொருத்தமான றாம்மேட் இல்லை. அது எனக்குத் தெரியும் மதனீ. ஆனா இனி வேற வழியில்லையே.. நீ கொஞ்சம் முந்தி வந்திருந்தாலாவது உன்னைப்போல ஒருவனோட் நீ றாம்மேட்டா யிருக்கலாம். இப்பிடிக் கடைசிநேரத்தில் நீ ஹொஸ்டலுக்கு வந்தா இப்பிடித்தானே ஆகும். சரி, நீ வேணும்னா ஹொஸ்டல் இன்சாரஜ்கிட்ட பேசி மீசுவலா வேறு றாம் மாத்திக்கோ. ஜீ ஹேவும் நோ ஓப்ஜெக்ஷன்” என்றான்.

ஆனால் அதுவும் முடியவில்லை. அந்தநேரத்தில் ஹரிரு சிங்களப் பையன்களின் அறைகள் மட்டுமே காலி யாக இருந்தன. அவர்களோடு இருப்பதைவிட முனவ்வருடன் இருப்பதே மேல் என்று தீர்மானித்தேன். அதுதான் என் வாழ்வில் நான் எடுத்த மிக முக்கியமான தீர்மானம் என்பதை இப்போதும் உணர்கின்றேன். ஒரு வேலை அன்று நான் முனவ்வரை விட்டு வேறு அறைக்கு மாறிச் சென்றிருந்தால் இன்று நானும் ஒரு சராசரி மனிதனாகத்தான் வாழ்ந்து கொண்டிருந்திருப்பேன்.

முனவ்வர் மற்றவர்களை விட வித்தியாசமான வனாக இருந்தான்.

அவன் ஐந்துநேரம் தொழுவதில்லை. வெள்ளிக் கிழமைகளில் நிகழும் ஜூம்மாத் தொழுகைக்கூடது

வருவதில்லை. பல்கலைக்கழகத்தில் நிகழும் மஜ்லிஸ் நிகழ்வுகள் மற்றும் வியாழன் இரவிலே கண்டி மர்கலில் நடைபெறும் ராத்திப் நிகழ்வுகள் என்று எதிலுமே அவனை மட்டும் காணமுடியாது. அவன் உண்மையில் யார்? ஏன் அவன் இப்படியிருக்கின்றான்.. அவனுக்கு ஆன்மீக விடயங்கள் எதுவும் தெரியவில்லையா..? அல்லது அதுபற்றிய புரிதல் இல்லையா..? என்று யோசித்து யோசித்து என் மண்ணைத்தான் குழம்பியது. அதுபற்றி அவனிடம் கேட்பதற்கு நினைத்தாலும் அவனுடைய அசாத்திய அறிவாற்றலையும் எதையுமே அலட்டிக் கொள்ளாதிருக்கும் ஆளுமையையும் பார்த்து வியந்து அந்த எண்ணத்தை ஒத்திப்போட்டுக்கொண்டே வந்தேன்.

“சரி, அவன் எப்படி இருந்தால் நமக்கென்ன” என்று விட்டு விடலாம் என்றாலும் ஒரு முஸ்லீம் கண் முன்னே மார்க்கப்பேணுதலின்றி இருப்பதைப் பார்த்தும் இன்னொரு முஸ்லீம் வாளாவிருப்பது பாவும் என்பதால் ஒருநாள் அவனிடம் மெல்லப் பேசுக்கொடுத்துப் பார்த்தேன்.

“முனவவர், நான் கேட்கிறனென்டு கோபிக்காத, நீ ஏன் தொழுவறதேயில்ல..?”

அவன் புத்தகத்தை மூடிவிட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தான். “என்னடா இதுவரைக்கும் நீ இதைப்பத்தி கேட்கல்லியே என்று யோசிக்சேன். சரி, கேட்டுட்ட. என்ட பதில பிறகு சொல்லன். அதுக்கு முதல் நான் உன்னை ஒரு கேள்வி கேட்கட்டா மதனீ?

“சரி, கேளு..”

“நாம ஏன் தொழுமணும்..?”

“ஹ! இதென்ன மடத்தனமான கேள்வி? அது ஓவ்வொரு மனிசன்ட கடமைதானே முனவவர். நம்மளப் படைச்சு இறைவனுக்கு நாம நன்றி செலுத்திற தில்லையா..?”

“ஏன் மதனீ, தனக்கு நன்றி செலுத்த வேணு மென்டு எதிர்பார்த்தா இறைவன் நம்மளையெல்லாம் படைச்சிருக்கிறான்?”

“அப்படியில்ல. நம்மளையெல்லாம் நாயாப் பூண்யா, புழுவாப் பூச்சியா படைக்காம மனிசனா படைச்சதுக்கு.. கை, கால் மொடமில்லாம ஆரோக்கிய மாப் படைச்சதுக்கெல்லாம் நன்றி செலுத்த வேணாமா..?”

“அவன்தான் எந்த தேவையுமற்றவனாச்சே. நாம செலுத்துற நன்றி மட்டும் அவனுக்கெதுக்கு? ஓல்ரைட், ஆரோக்கியமா படைச்சதுக்கு நன்றியென்டா இயற்கை யில கைகால் மூளை வளர்ச்சிக் குறைபாடுகளோட எத்தனையோ குழந்தைகள் பிறந்திருக்குதே.. அதுக்காக அவனுக்கு ஏசுறதா..?”

நான் விக்கிததுப்போனேன்.

“ஓல்ரைட் மதனீ! இனி நமக்குள் விவாதம் எதுவும் வேணாம். நீ உனக்குச் சரியென்று நம்பறதை தொடர்ந்து செய். என்னை என் பாட்டில விடு. ஒகே?” என்பதோடு அன்றைய விவாதம் முடிவடைந்தது. ஆனால் அதன்பிறகும் சில வாக்குவாதங்கள் நிகழ்ந்தன. அப்பொழுதெல்லாம் பிறப்பிலிருந்தே நான் ஆத்மார்த்தமாக நம்பிவருகின்ற விடயங்களையெல்லாம் அவன் துச்சமாகப்பேசினான். அதில் நியாயம் இருப்பது போலத் தோன்றினாலும் அவனை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. அதனால் அவன்மீது மெல்லிய

வெறுப்புணர்வு தோன்ற ஆரம்பித்தது.

ஆனால், அடுத்துவந்த வாரங்களில் நிகழ்ந்த சம்பவங்கள் அந்த உணர்வை அப்படி யே புரட்டிப்போடும் விதமாக அமைந்தன. பேராதனையின் குளிரான காலநிலை ஒத்துவராத காரணத்தாலோ என்னவோ ஒரு சனிக்கிழமை பின்னிரவில் எனக்குத் திடீரென கடுமையான குளிர் காய்ச்சல் கண்டது. அன்றைய தினம் பார்த்து முனவவர் அறையில் இருக்காமல் எங்கோ பயணம் சென்றிருந்தான். ஊருக்கும் செல்லமுடியாத நிலையில் விடுதி அறையிலேயே படுத்தபடுக்கையாக தனிமையில் கிடந்தேன். மறுநாள் மாலையில்தான் முனவவர் வந்து சேர்ந்தான். தோளிலே பெரிதாக ஒரு ட்ரவலிங் பேக்கை சமந்து கொண்டு உள்ளே வந்தவன், நான் போர்த்துக்கொண்டு கட்டிலில் கிடப் பதைப் பார்த்ததும் சட்டென அருகில் வந்து, “மதனீ.. என்ன படுத்திட்டிருக்கிறா.. சுகமில்லையா..?” என்று கேட்டான்.

“காய்ச்சல் என்று கூறினால் மட்டும் ஏதாவது உதவி செய்து விடவாபோகின்றான்..?” என்ற வெறுப்பில் பதில்கூறாமல் படுத்திருந்தேன். ஆனால் அவன் விடவில்லை. போர்வையை விலக்கி என்னைத் தொட்டுப் பார்த்தவன் பதறிப்போய், “ஓ! மை குட்நெஸ், இப்படிக் காயுதே. மதனீ எழுந்திரு.. எழுந்திரு..!” என்று அதடிப் பிடிட்டு வெளியே ஓடிச்சென்று டாக்கி ஒன்றைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்தான். அவசர அவசரமாக எனக்கு உடை மாற்றுவித்து கீழிறங்கும் படிகளில் கிட்டத்தட்ட என்னைக் குண்டுகட்டாகத் தூக்கிச்சென்று காரி லேற்றினான். பேராதனையிலிருக்கும் தனியார் வைத்திய சாலையில் காண்பித்து மருந்து மாத்திரைகள் வாங்கித் தந்து விட்டுத்தான் ஒய்ந்தான்.

ஒருவாரகாலம் என்னால் விரிவரைக்குச் செல்லமுடியவில்லை. அந்தவேளை ஆச்சரியப்படத்தக்க விதத்தில், ஒரு தாய் தனது கைக்குழந்தையைக் கவனிப்பதைப்போல முனவவர் என்னைக் கவனித்துக்கொண்டான். அந்தநாட்களை இப்பொழுதும் என்னால் மறக்க முடியாது.

அதன் பிறகும் அவன்மீது என்னால் வெறுப்புடன் இருக்க முடியுமா?

000

காய்ச்சல் குணமாகி மீண்டும் நான் விரிவரைக்குச் செல்ல ஆரம்பித்தேன்.

நான் உடம்புக்கு முடியாமல் படுத்திருந்த பத்து நாட்களிலும் முனவவர் ஒருநாளின் கூடியபாகம் என்னருகிலேயேதான் இருந்து வந்தான். அறைக்கு வந்த புதிதில் போலில்லாமல் அவனோடு நன்றாகப் பேசிப்பழக முடிந்த காரணத்தால் அந்த நாட்களில்தான் அவனை நான் நன்றாகப் புரிந்துகொண்டேன்.

அவன் உண்மையில் ஒரு சிறந்த மனிதாபிமானி. இயற்கையை ஆராதிப்பவன். உயிர்களிடத்தில் அஞ்சும் பரிவும் கொண்டவன். அந்தி இழைப்பவர்களை மனதார வெறுப்பவன். இவை எல்லாவற்றையும் விட முனவவர் ஒரு சுதந்திர விரும்பி. தன்னுடைய தனிப்பட்ட விருப்ப வெறுப்புகளில் யாரும் தலையிடுவதை அவன் விரும்புவதில்லை. அதேபோல மற்றவர்களின் சுதந்திரத் தில் அவனும் மூக்கை நுழைப்பதில்லை. இத்தனை சிறந்த குணங்களிலிருந்தும் அவன் ஆன்மீக விடயங்களில் முரண்போக்குடையவனாக இருப்பது மட்டும்தான்

எனக்கு மிகுந்த வருத்தமளித்தது. அதற்குரிய காரணத்தை முனவ்வரிடமிருந்தே பக்குவமாய் கேட்டறிந்து அவனை மெல்ல ஆண்மீகத்தின்பால் கொண்டுவருவது என்று உள்ளூரத் தீர்மானித்து வைத்தேன்.

ஓருநாள் மருத்துவ புத்தகங்கள் சிலவற்றை வாங்குவதற்காக முனவ்வர் கண்டிக்குச்செல்ல ஆயத்து மானான். எனக்கும் அதே தேவை இருந்த காரணத்தால் அவனோடு நானும் கிளம்பினேன். இருவரும் ஒன்றாகப் புரிந்த முதற்பயணம் அது. கண்டி செல்லும் பிரயாணத் தில் இருவரும் பெரிதாகப் பேசிக்கொள்ளவில்லை. ஆனால் திரும்பிவரும் வழியில் பேராதனைப் பூந்தோட்டத்தில் அமர்ந்து சிலவிடயங்களை கதைப்பது என்று தீர்மானித்து உள்ளே நுழைந்தோம்.

நான்தான் முதலில் பேச்சை ஆரம்பித்தேன்.

“முனவ்வர், நம்ம மார்க்கத்தை பற்றிய உண்டு கருத்து என்ன..?”

அவன் என்னை ஒருதடவை தீர்க்கமாகப் பார்த்துவிட்டு, “மதனே, இதுபற்றி நாம பேசுற்றென்டா எனக்கு நீ ஒரு உத்தரவாதம் தரணும். இல்லையென்டா வேணாம்..”

“என்ன உத்தரவாதம் அது?” என்று கேட்டேன்.

“நீ முன்முடிவுகளோடு விவாதம்புரிய வரக்கூடாது. அவரவர் கருத்துகளைப்பேசி அதில் வரும் ஏத்துக்கொள்ளக்கூடிய பொதுவான விடயங்களை வச்சு பரிசீலிக்க தயாராக இருக்கணும். சரிதானே..?”

“ஓகே, முதல்ல நான் கேட்டதுக்கு பதிலைச் சொல்லு முனவ்வர்”

“சரி, உலகவரலாற்றில் ஓவ்வொரு காலகட்டத்துலயும் மனிதனால் உண்டாக்கப்பட்ட எத்தனையோ மதங்களில் அதுவும் ஒண்ணு.. வேறென்ன?” என்றான் வெகுசாதாரணமாக.

“அடப்பாவி! அப்படியென்டா கலை சமயங்களை யும் மனிதன்தான் உண்டாக்கினான் என்று சொல்லியா..?”

“ஆமா.. அதிலென்ன சந்தேகம்?”

“அப்போ நம்மளை மீறின சக்தி என்று எதுவுமே இல்லியா முனவ்வர்..?”

“என் இல்லாம? நிச்சயம் இருக்கு! அது இயற்கையின் சக்தி. அதற்கும் நமக்கும் நடக்கும் போராட்டந்தான் இந்த மனித வாழ்க்கையே. ஆனா அதைப்போய் கடவுள், சாமி, பூதம் என்று சொல்லி மக்களை ஏமாத்திட்டிருக்கிறதுதான் நம்மளோட சமயங்கள்ற வேலையே..”

“இறைவன்ட தண்டனைகள் பற்றிய பயம் இல்லையென்டா மனிசன் அட்டுழியங்களில் துணிஞ்ச இறங்கிருவானே.. சமயங்கள் எல்லாம் பாவம் செய்யக் கூடிய மனிசனை நல்வழிப்படுத்திறுத்துக்குத்தா னென்டா அதைப்போய் எப்பிடி நீ பிழை சொல்லலாம்..?” நானும் விடவில்லை.

“சமயங்கள் சொல்லுகிறபடி பார்த்தால் இறைவன் ஒரு மாபெரும் சக்தி. அவன் இல்லாமல் அனுவும் அசையாது. அப்படித்தானே..? அப்போ மக்களைத் தவறுசெய்யத் தூண்டுறதும் அவன்தானே? அப்படி மனிசனைத் தூண்டி விடுறவனே தண்டனை களையும் தர நினைக்கலாமா?”

“அதுவந்து.. வந்து..” எனக்கு ஒருகனம் என்ன

பதில் சொல்வதென்றே தெரியவில்லை.

“இரு.. இரு மதனே, நான் சுருக்கமாச்சொல்றேன். இறைவன் இப்பிடியெல்லாம் பிள்ளையைக் கிள்ளிக்கிள்ளித் தொட்டிலாட்டுறதுக்குப் பதிலா தன்னோட முழுஉற்றலையும் பயன்படுத்தி குற்றங்களே இல்லாத ஒழுங்கான உலகத்தை ஆக்கியிருக்கலாமே..?”

“நீ என்னதான் சொல்ல வர்றா முனா?”

“இந்த உலகத்தில் உள்ள மக்களில் பெரும்பகுதி பசியால வாடிக்கொண்டிருக்கு.. ஆனா இன்னொரு சிறபகுதி பசிவற்றதுக்கு மாத்திரைகள் சாப்பிடுது. இப்பிடிச் சமத்துவமே இல்லாமல் சில ஆயிரம் மனிசங்க டாம்பீகமா வாழ்றதுக்கும் பல கோடி மனிசங்க சாப்பிடவே வழியில்லாம வாடுறதுக்கும் யாரு காரணம்?”

“படைச்சவன்தான் காரணம்! ஆனா அவன் தான் நாடியவர்களுக்கு மட்டுந்தான் செல்வத்தையோ வறுமையையோ கொடுப்பேன் என்று சொல்லியிருக்கிறது உனக்குத் தெரியாதா முனவ்வர்?”

“சரி, அப்படியென்டா எதியோப்பியா, சோமாவியாவில் ஒரு பிடிச்சாப்பாடு இல்லாம குழந்தைகளைப் பட்டினியால் சாகடிக்கிறது யாரு மதனே? அந்தப் பிஞ்சக்குழந்தைகளில் கூட ஆண்டவனுக்கு இரக்கம் கிடையாதா?.. அதுகள் செய்த பாவந்தான் என்ன? தான் விரும்பிப் படைத்த படைப்புகளுக்குள்ளேயே ஏன் இந்தப் பாரபட்சம் அவனுக்கு?

“அதுவந்து.. அப்படியென்டா இதெல்லாம் உண்மையில்லையா முனவ்வர்?”

“ஓகே.. இப்பான் சொல்லறதைக்கேளு மதனே. நாமல்லாம் வாழும் இந்த உலகத்தையும் பிரபஞ்சத்தையும் சில அமானுஷ்ய சக்திகள்தான் தீர்மானிக்குது என்று நாம நம்பிட்டிருக்கிறதெல்லாம் முழுப்பொய்! கோடிக் கணக்கான மக்கள் வறுமையில் வாடுறதுக்கும் சிலபேர் செல்வத் துல திளைக்கிறதுக்கும் இந்த தெய்வங்களோ பூதங்களோ காரணமில்லை..”

“அப்படியென்டா யார் காரணம்..?”

“வறுமைக்கு உண்மையான காரணம் நிறைய இருக்கு. ஒரு காரணம் உலகத்தில் இருக்கிற வளங்கள் எல்லாம் சரிவரப் பகிரப்படாமல் இருக்கிறது.”

“அப்ப மற்றது..?”

“மற்றது, குறைஞ்ச என்னிக்கையில் இருக்கிற சில மனிதர் கூட்டம் பெரும்பான்மையான மக்களின்ட உழைப்பை அவங்களே அறியாத வகையில் தந்திரமாக சுரண்டிக் கொண்டு இருக்கிறது..!”

“இப்படியெல்லாம் செய்யிறது யாரு. இதைத் தட்டிக்கேட்கிறதுக்கு ஏலாதா முனவ்வர்..?”

“அதைத்தான் மதனே நீ, நான், என்று நாம எல்லாருமே ஒண்ணுசேர்ந்து செய்யவேண்டியிருக்கு. சுரண்டிப்பிழைக்கிற மனிசங்க தங்களுக்கு போதுமான அளவைவிடக் கூடுதலான செல்வத்தைக் கபடத்தனமாகச் சேர்த்து வச்சிருக்கிறதும் அதைப் பரம்பரை பரம்பரையாக அனுபவிக்கிறதுக்காக உழைக்கிற மக்களை வருசிக்கிறதும்தான் இந்த உலகத்தில் தொடர்ந்து நடந்திட்டிருக்கு”

“இப்பிடியானவங்களுக்கு சட்ட ரீதியா ஆக்ஷன் எடுக்க முடியாதா முனவ்வர்..?” என்று நான் கேட்டது தான் தாமதம். முனவ்வர் அடக்கவே முடியாமல் சத்தமாய்

சிரிக்க ஆரம்பித்து விட்டான். எனக்கு சிறிது வெட்கமாகப் போய்விட்டது.

“ஓ.. ஐ“ம் ஸொநி மதனீ! நரிகளுக்கிட்ட போய் மீண்க கழுவத்தரலாமா?” என்று கேட்டான் முனவ்வர், சிரிப்பை முழுமையாக நிறுத்த முடியாதவனாக.

“நீ சொல்றதைப் பாத்தா.. சட்டம் கூட அந்த சுரண்டுகிற மனிசங்களுக்குத்தான் சப்போர்ட்டா இருக்குதுபோல. அப்படித்தானே..?”

“அதேதான்! அரசாங்கம், பொலீஸ், ராணுவம், மதநிறுவனங்கள் எல்லாமே இந்த பணம்படைச்ச கபட மனிசங்களுக்குத்தான் காலம் காலமாகச் சேவகம் செய்து வருது.. ஆனா அதை வெளிப்படையாக காட்டிக் கொள்ளாமல் திறமையாக நடிச்சிட்டிருக்கிறாங்க.”

“ஓகே முனவ்வர், நீ சொல்றதீல் எனக்கு ஒரு விஷயம் மட்டுந்தான் இடிக்குது. மதநிறுவனங்கள் என்டு சொன்னியே.. அது இதில் எப்படி சேர்த்தியாகுது?”

“உழைச்சுவாய்ற ஏழைமக்கள் பக்கம் இருக்கிறது போல என்னதான் பாசாங்கு செய்தாலும் மதங்கள் எல்லாமே மறைமுகமாக பணக்கார அதிகார வர்க்கத்துக்குத்தான் உதவி வருது..”

“அதெப்படி?”

“சுரண்டப்படுகிற ஏழை மக்கள் தங்களோடு இழிவான நிலைமையை புரிஞ்சு கோபம் வந்துட்டா என்ன பண்ணுவாங்க..? எல்லாரும் ஒன்டு திரண்டு அதற்கு எதிராக போராடுவாங்கதானே. ஆனா அப்படி அவங்கல்லாம் போராட்டத்துல் இறங்கிடக்கூடாது என்பது பணக்கார அதிகாரவர்க்க ஆட்களுக்கு மிகமுக்கியம். அதனால் வறுமைக்குரிய உண்மையான சமூகப்பொருளாதாரக் காரணங்களைப்பற்றிய சிந்தனைகளில் ஏழைமக்கள் ஈடுபடாமலிருக்கணும். அதுக்காக என்ன செய்யனும்.. சொல்லு?”

“என்ன செய்யனும்..?”

“பரலோகத்தில் இருக்கிற நம்ம கண்ணுக்கெல்லாம் தெரியாத சக்தி ஒன்னுதான் உங்களை ஏழையாகவும் எங்களை செல்வந்தராகவும் முன்கூட்டியே யோசிச்ச படைச்சிருக்குது என்ட பொய் நம்பிக்கையை அந்த மக்களிட மனதில் விதைச்ச விதைச்ச அவங்கள்ற போராட்ட உணர்வை மழுங்கடிக்கணும்.”

“.....”

“இந்த வேலையை நம்மளோடு மதங்கள் எல்லாமே அமோகமாகச் செய்து வருதா இல்லையா.. சொல்லு மதனீ?” என்று கேட்டு முத்தாய்ப்பு வைத்தான் முனவ்வர்.

அன்றிரவு நான் தூங்கவில்லை!

000

“ஸேர், ரூ யூ லைக் டு ஹேவ் எனிதிங் டு ட்ரிங்க்?” என்ற குரல் கேட்டு நிமிர்ந்தேன். ஏரஹோஸ்டல் ஒருத்தி ட்ரிங் ட்ரெராலியோடு புன்னகைபூசி நின்றிருந்தாள்.

“நோ தேங்ஸ். பட் கேன் ஐ ஹேவ் நியூஸ் பேப்பர்ஸ்?”

அவள் தந்துவிட்டுப்போன பத்திரிகைகளுக்குள் வண்டனிலிருந்து வெளிவரும் இலங்கையிலிருந்து புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களால் நடாத்தப்படும் தமிழ் செய்திப்பத்திரிகை ஒன்றும் இருந்தது. அதன் பக்கங்களை

ஓவ்வொன்றாய் புரட்டித் தலைப்புச் செய்திகளை மட்டும் மேய்ந்து கொண்டு வந்தபோது ஒரு மூலையில் இருந்த செய்தி என்னைக்கவர்ந்தது.

“வெள்ளை ஜனநாயகம்” நூல் வெளியீடு!

அது என்ன வெள்ளை ஜனநாயம்? என்று வியந்து செய்தியைத் தொடர்ந்தேன். “எதிர்வரும் ஏரால் 12ந் திகதி ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று முதூர் அந்நஹார் மகளிர் மகா வித்தியாலயத்தில் காலை 9.30க்கு சகோதரர் பிரபல சட்டத்தரணி முஸ்மீலில் முனவ்வர் எழுதிய “வெள்ளை ஜனநாயகம்” நூல் வெளியீடு வெகுவிமரிசையாக நடை பெறவுள்ளது. இந்திகழுவுக்கு மாவட்ட நீதிபதி...” என்று தொடர்ந்தது.

“மூஸ்மீல் முனவ்வரா..? ஒருவேளை

என்னுடைய நண்பன் முனவ்வராக இருக்குமா..? அவன் மூஸ்மீல் முனவ்வர் இல்லையே..? ஒருவேளை மூஸ்மீல் என்பது அவனுடைய தகப்பனுடைய பெயராக இருக்கலாமோ.. என்று பரபரப்பாகி செய்தியை மீண்டும் வாசித்துப் பார்த்தேன். அந்தப்பர் ஒரு சட்டத்தரணி என்பதைத் தவிர வேறுவிபரங்களோ ஒளிப்படமோ அந்தசெய்தியில் இருக்கவில்லை. முகப்புத்தகத்திலும் விபரம் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் முதூர் என்பது அவனுடைய ஊர்தான். அந்த ஒருவிடயமே போதும்.

அந்த நபர் என்னுடைய முனவ்வராக இருப்பதற்கு நிறைய வாய்ப்பிருந்தது.

நினைக்கும்போதே என் மனம் பரபரத்தது.

அவனைப் பார்த்து எத்தனை வருடங்களாயிற்று..? பிறந்ததிலிருந்தே மெள்ளைக் சிந்தனையில் ஊறிக்கிடந்த என் கண்களை அகலத்திற்று வைத்த என் ஆத்மார்த்த குரு அவனல்லவா..? ஆனால் இது அவன்தான் என்பதை எப்படி உறுதி செய்வது என்றுதான் புரியவில்லை. கடைசியில், முதூருக்குப்போய் அது யாரென்று பார்த்து விடுவ தென்று முடிவெடுத்தேன். கையடக்கத் தொலைபேசியில் அந்தப்பத்திரிகைச் செய்தியைப் பேரிப்படமெடுத்த பின்பு என்னுடைய வேலைத்திட்டங்களை பார்வையிட்டேன். 13ம் திகதி மாலை நான் மெல்பேர்னில் இருந்தாக வேண்டும். இன்னும் இரு தினங்கள் மட்டுமே இலங்கையில் என்னால் தங்கியிருக்க முடியும்.

“ஏரால் 12 ஞாயிறு..? இன்று 10ம் திகதி. இரவு ஒரு மணிக்குள் என்னுடைய நோயாளிக்குரிய சத்திரச்சிகிச்சை முடிந்து விடும். 11ம் திகதி நள்ளிரவு வரை நோயாளியை எனது கண்காணிப்பில் வைத்திருந்துவிட்டு அவசர சிகிச்சைப் பிரிவுக்கு அனுப்பி விடலாம். அதன் பிறகு தேவையான ஆலோசனைகளை மட்டும் வழங்கினால் போதும். டாக்டர் ஜெபர்ஸன் குழுவினர் பார்த்துக் கொள்வார்கள். 12ம் திகதி அதிகாலையில் புறப்பட்டால் கூட முதூருக்குச் சென்றுவிடலாம். அழையா விருந்தாளி யாக புத்தக வெளியீட்டிற்கு நான் போய்த் திடீரென போய் இறங்கினால் முனவ்வருக்கு -அது என் முனவ்வராக இருந்தால்- எப்படியிருக்கும்..?

000

கொழும்பிலிருந்து வாடகைக்கு நான் அமர்த்திய ஜாகுவார் கார் 90 கிலோமீற்றர் வேகத்தில் கிண்ணியா கடல்பாலத்தைத் தாண்டி முதூருக்கு விரைந்து கொண்டிருந்தது. நான் தனியாகச் செல்லக்கூடாது என்பதற்காக டாக்டர் ஜெபர்சன் தனது ட்ரைவர்

டானியலை எனக்காகத் தந்திருந்தார். இரவு முழுவதும் சத்திரசிகிச்சைக்கூடத்தில் நின்று கொண்டிருந்ததனால் எனது கண்கள் சிவப்பேறிக்கிடந்தன.

செல்போனில் நேரத்தைப்பார்த்தேன் காலை 9:17
“டேய் முனா, என் ஆக்மார்த்த நண்பா! நீ

இப்போது எப்படியிருப்பாய்? முழுச்சுவரம் புரிந்த உன் அழகான முகமும் வசீகரமான புன்னைகையும் கூர்மையான விழிகளும் என் மனக்கண்ணில் அப்படியே உள்ளதே.. இரு. இதோ வருகின்றேன்.. உன்னைப் பார்ப்பதற்காகவே ஒடிவருகின்றேன்.. இந்த பங்ஷன் உன்னுடையது என்றால் நான் உண்மையிலேயே அதிர்ஷ்டசாலிதான். நீ என்னை விட்டுப்போன பின்புதான் இந்த மதனீ உன்னை முழுமையாகப் புரிந்து கொண்டான்.. அதுவரையில் இந்த முட்டாள் எப்படியிருந்தான் தெரியுமா? சிறுபாரா யத்தி விருந்தே பேய்க்கதைக்கூறி வளர்க்கப்பட்ட குழந்தை கள் பின்பு வளர்ந்ததும், உண்மையில் பேய், பிசாசுகளே இல்லை என்று தெரிந்தாலும் ஆழ்மனதில் படிந்துள்ள பயத்துடன் வாழ்வது போலத்தான் நானும் அறியாமை யில் இருந்தேன். ஓ! என்னை மன்னித்துவிடு முனவ்வர்.

அன்று பேராதனையில் அடம்பிடிக்காமல் உன்னை நான் சரியாகப் புரிந்து கொண்டிருந்தால் இத்தனை ஆண்டுகள் நாம் பிரிந்திருக்க வேண்டிய தில்லையே.. முனா, நீ மூச்சுக்கு மூச்சு ஏழைமக்கள்.. ஏழைமக்கள் என்பாயே.. அந்த மக்களுக்காக நாம் ஒன்றினைந்தே இயங்கியிருக்கலாமே.. நீ என்னைப் பார்த்ததும், நான் என்ன செய்து கொண்டிருக்கின்றேன் என்று நிச்சயம் கேட்பாய். முனா, இன்று நான் புகழ்பெற்ற ஒரு ஶேர்ஜ்ஜனாக இருந்தபடியே இரகசியமாக இயங்கிவரும் ஒரு புரட்சியாளானாகவும் இருந்து வருகின்றேன். அதற்குக் காரணமே நீதான். நீ விட்டுச் சென்ற இடத்திலிருந்துதான் நான் ஆரம்பித்தேன் நண்பா. ஆம் நான் ஒரு ஏகலைவன். என் மானசீக குரு நீதான்.

உலகம்முழுவதும் இருக்கும் முற்போக்குக்கூட களுடன் நான் தொடர்பு வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். உழைத்து வாழும் நமது மக்களுக்காக இந்த முதலாளித்துவ தனியுடைமைச் சமுதாயத்தை மாற்றியமைக்க நான் பாடு படுவதையும் நீ அறிய நியாயமில்லை நண்பா. அதற்காக தனிப்பட்ட வாழ்வைகூட இழந்து நான் இயங்கிக் கொண்டிருப்பதையும் நீ அறிய மாட்டாய்! என்னுடைய தொழில் மூலமாக கிடைக்கும் வருமானம், சலுகைகள் அத்தனையும் அந்தப்பணிகளுக்கே பயன்பட்டு வருவதும் உனக்குத் தெரியாது.. இதையெல்லாம் உண்டிடம் சொல்லி நான் பெருமைப்பட வேண்டும் என்று துடிப்பதை நீ அறியமாட்டாய் முனவ்வர் இதோ.. இதோ உன்னைக்காண வந்து கொண்டிருக்கின்றேன் நண்பா!”

அடுத்த கால் மணிநேரத்தில் ஒரு பாடசாலையின் மூன்பு நின்றது கார். அதை நிறுத்துவதற்குக்கூட இடமில்லாதளவுக்கு பாடசாலை வளாகத்தில் வாகனங்கள் நிறைந்திருந்தன. மண்டப முகப்பில், “சட்டத்தரணி மூஸம்மில் முனவ்வர் எழுதிய “வெள்ளை ஜனநாயகம்” நூல் வெளியீடு” என்ற பெரிய பேனர் ஒன்று காற்றில் பட்படத்துக்கொண்டிருந்தது. நூல் வெளியீட்டு நிகழ்வு ஏற்கனவே ஆரம்பமாகி ஒலிபெருக்கியில் யாரோ உரையாற்றிக்கொண்டிருப்பது கேட்டது. காரிலிருந்து நான் இறங்கியதும் இளைஞர்கள்

சிலர் ஸலாம் கூறி வரவேற்று மண்டபத்திற்குள் அழைத்துச் சென்றார்கள். மண்டபத்தினுள் பார்வையாளர்கள் நிறைந்திருந்தார்கள். இவ்வாறான நிகழ்வை வொன்றுக்கு நான் வருவேன் என்று எதிர்பார்த்திராத காரணத்தால் என்னையாரும் அடையாளம் கண்டுகொள்ளவில்லை.

நான் இருந்த இடத்திலிருந்து சற்றுத் தூரத்தி விருந்தது மேடை. அதன் மத்தியில் கோட்குட அணிந்த பிரமுகர் ஒருவர் கைகளில் கழற்றிய மாலைகளோடு அமர்ந்திருந்தார். அவரது அருகில் சீருடையணிந்த பொலீஸ் உயர்த்திகாரி ஒருவரும் அவரையடுத்து ஏற்றதாழ் தூயா வெண்ணிற்தில் ஒரே மாதிரியாக ஜிப்பா, தொப்பி அணிந்து அடர்த்தியான தாடியுடன் மூவரும் வீற்றிருக்க மறுபறம் சபாரி உடையணிந்த இருவர், ஒரு பெளத்தமத்து துறவி, பாதிரியார், ஐயர் என்று மொத்தமாக பத்து பன்னிரண்டு மனிதர்கள் அமர்ந்திருந்தார்கள். நான் வந்து சேர்வ தற்கு முன்பே நூல் சம்பிரதாயழிர்வமாக வெளியிடப் பட்டிருக்க யாரோ ஒரு பிரமுகர் மைக்கைப் பிடித்தபடி ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

“அப்படியானால் என் முனவ்வர் எங்கே..?” என்று என் விழிகள் தேடலாயின. நான் வந்திருப்பது என் நண்பன் முனவ்வரின் நூல் வெளியீட்டுக்குத்தானா என்று சரியாகத் தெரியாமல் அவனைத் தேடுவதை நினைத்து எனக்கு சிரிப்புக்கூட வந்தது. அநேகமாக இது அவனுடைய நிகழ்ச்சியல்ல என்றுதான் தோன்றியது. தவிர, மேடையிலிருந்தவர்களில் நான்கைந்துபேர் ஏற்றதாழ் ஒரேபோல இருந்த காரணத்தாலோ என்னவோ நூலாசிரியர் யார் என்பதை என்னால் யூகிக்க முடியாதிருந்தது. அவர்களது உடல்மொழிகளும் எனக்கு பெரிதாக உதவவில்லை. யாரிடமாவது கேட்கலாமா என்று தோன்றிய போதும் என்னை அறிமுகப்படுத்திக்கொள்வதில் வழுமையாக எனக்குள் ஒருவித தயக்கம் தடுத்தது.

சில நிமிடங்களில், ஒருவர் பேச்சை முடித்ததும், அடுத்து மாவட்ட நீதிபதியை பேச அழைத்தார்கள். அவர் தொண்டையைச் செருமிக்கொண்டு பேசலானார், “நன்பர்களே, இந்த நூல் ஒரு முக்கியமான தருணத்தில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இன்றைய உலகில் அமெரிக்கா, பிரித்தானியா போன்ற மேற்கத்திய வல்லரசு நாடுகள் தமது முதலாளித்துவ ஏகாதிபத்தியத்துக்கு சவாலாக நமது ஆன்மீக நம்பிக்கைகள் இருந்து வருவதைக் கண்டு அருக்கின்றன. ரஷ்யா, கியூபா போன்ற நாடுகள் தமது கம்யூனிசத்துக்கும் இடையூறு வந்துவிடுமோ என்று பேதவிக்கின்றன. இதனால் அவை நம்மையும் நமது மார்க்கத்தையும் அழித்தொழித்து விட பல்வேறு வழிகளில் முயன்று வருகின்றது. அதுபற்றியே இந்த நூல் விரிவாகப் பேசுகின்றது..”

இது நிச்சயம் என்னுடைய முனவ்வரின் நூலாக இருக்கமுடியாதென்பது சந்தேகத்திற்கிடமின்றி உறுதியானது. வெளியில் நின்றிருக்கும் ட்ரைவர் டானியலைப் போனில் கூப்பிட்டு, திரும்பிச்செல்லத் தயாராகுமாறு கூறிவிட்டு வெளியேறுவதற்குத் தருணம் பார்த்திருந்தேன். நீதிபதி விடாமல் பேசிக்கொண்டேயிருந்தார், “....இந்த நூலின் ஆசிரியர் முஸம்மில் முனவ்வர் ஒரு சிறந்த சட்டத்தரணி என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். ஒரு நீதிபதியாக அவரது வாதத்திறமையை நான் பலதடவைகள் வியந்து

ரசித்திருக்கின்றேன். அவர் ஒரு சிறந்த எழுத்தாளர் என்பதும் உங்களுக்குத் தெரியும். அத்துடன்

ஆஸ்மீக்த்தின் அவசியத்தை வலியுறுத்தி பல ஆய்வு நூல்களை வெளியிட்டிருப்பதையும் அறிவீர்கள்.....”

மெல்ல நாற்காலியிலிருந்து எழுந்து வாயிலை நோக்கி நடக்கலானேன்.

“.....ஆனால், அவரைப்பற்றி உங்களில் பலருக்குத் தெரிந்திராத ஒரு ரகசியத்தை இப்போது நான் கூறப்போகின்றேன்.. அவசியம் கேளுங்கள்!” என்று சில விநாடிகள் பேச்சை நிறுத்தினார் நீதிபதி.

சுட்டம் திடீரென சலசல்து அமைதியானது.

மண்டபத்தைவிட்டு வெளியேறுவதற்காக வாசலை நோக்கிச் சென்றவன் அதைக்கேட்டதும் ஆர்வமிகுதியால் சட்டென நின்றேன். மேடையைத் திரும்பிப் பார்த்தவாறு நீதிபதியின் பேச்சை செவிமடுத்தேன்.

“என்ன முனவ்வர்.. அதைச் சொல்லட்டுமா..?” என்று மேடையில் ஓரே தோற்றுத்தில் ஜிப்பா, தொப்பி அணிந்திருந்தவர்களில் சம்ரூ நீண்ட அடர்த்தியான தாடி வைத்திருந்தவரைப் பார்த்துக்கேட்டார் நீதிபதி.

“ஓஹோ! இவரா அந்த எழுத்தாளர்?” என்றபடி நான் மேடையை ஆவலோடு எட்டிப் பார்த்தேன்.

நீதிபதியினால் விளிக்கப்பட்ட அந்தபார் சிறிது வெட்கத்துடன் தாடிக்குளிருந்து லேசாய்ப் புன்னகைத் தார். அந்தப் புன்னகை என்னை ஏதோ செய்தது. அதைப் பற்றி யோசித்தவாறே நான் மீண்டும் நடந்து மண்ட பத்தைவிட்டு வெளியேறி பாடசாலையின் முன்வளாகத் திற்கு வந்து சேர்ந்தேன். மண்டபத்தின் வெளியில் கட்டப்படிருந்த ஒலிபெருக்கிகள் நீதிபதியின் குரலை தொடர்ந்து ஒலித்துக்கொண்டிருக்க வெளிவாசலில் நின்றிருந்த காரை நோக்கி நடந்து செல்லவானேன்.

“அந்தப் புன்னகை.. அந்தப் பல்வரிசை முன்பு எங்கு பார்த்தேன்?”

“...நண்பர்களே, நமது சட்டத்தரணி முனவ்வர் அவர்கள் ஓர் வைத்தியக் கலாநிதியாக வந்திருக்க வேண்டியவர்.. ஆனால் அப்படி ஆசியிருந்தால் நாம் ஒரு ஆற்றல் மிகுந்த சட்டத்தரணியை இழந்திருப்போம்...” நீதிபதியின் குரல் ஒன்கி ஒலித்தது.

“அந்தக் கண்கள்.. வசீகரிக்கும் புன்னகை..?”

“ஆம், நண்பர்களே இவர் ஒரு முன்னாள் மருத்துவபீட மாணவர். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில்தான் இவர் தனது மருத்துவக் கல்வியை ஆரம்பித்திருந்தார். ஆனால் தனிப்பட்ட காரணங்களுக்காக அங்கிருந்து வெளியேறி சிறிதுகால அஞ்ஞாதவாசத்தின் பின்பு சட்டக்கல்லுவாரியின் வெளிவாரி மாணவராக இணைந்து...” என்று நீதிபதி தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டே இருக்க..

“மை காட்! அப்படியானால்...?”

அவ்வளவுதான். என் இடதுபற மார்பில் சன்னமாய் ஒரு வலி கண்டது. நான் சிறிது பதற்றமாகி, “டானியல்.. டானியல்!” என்று ட்ரைவரைக் கூப்பிடும்போதே என்னைச் சுற்றியின் சகலமும் சட்டென இருண்டுபோனது.

மீண்டும் நான் கண்ணிலித்தபோது ஏதோ ஒரு வைத்தியசாலையின் தீவிர கண்காணிப்பு பிரிவில் பச்சைத் திரை கருவிகளின் பீப் ஒலிகள் சூழ ஒக்ஸிஜன் முகமுடி சகிதம் ஏராளமான குழாய்களுடன் பிணைந்தபடி படுக்கை யிலிருந்தேன். எனது கட்டிலருகே கவலைதோய்ந்த முகத்துடன் என்னையே பார்த்தபடி இருக்கயேந்தி பிரார்த்தனை செய்துகொண்டிருந்தான், தூய வெண்ணிற்தில் ஜிப்பா, தொப்பி மற்றும் அடர்த்தியான தாடியுடனிருந்த என் ஆத்மார்த்த குரு முனவ்வர்.

பேசும் கிதயங்கள்

1. அன்புக்குரிய ஜீவந்தி ஆசிரியருக்கு

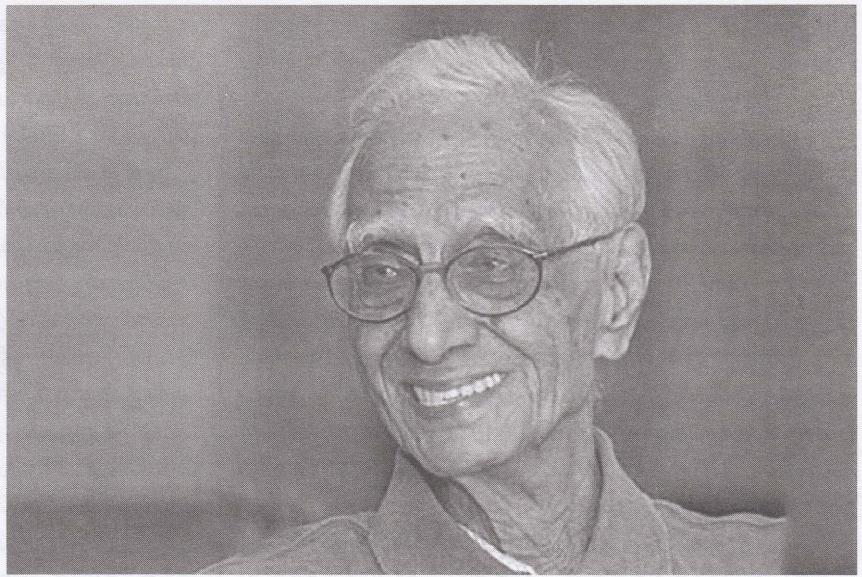
ஜீவந்தியின் 100 ஆவது மலர் பார்த்தேன். ஈழுத்துப் பெண் படைப்பாளிகளின் ஆக்கங்கள் அவர்கள் பற்றிய பதிவுகள் மாவும் சேர்ந்து மலரை அலங்கரிக்கின்றன. பெண் எழுத்தாளர்களின் படைப்பாற்றலையும், ஆளுமையையும் ஒரு நால் வடிவில் தொகுத்து வெளியிடுவது என்பது சாதாரண விடயமல்ல. இந்த அருமருந்தன்ன முயற்சியில் தாங்கள் பெருவெற்றியடைந்திருக்கின்றீர்கள். இந்த வெற்றியை அடைவதற்கு தாங்கள் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகளின் போது பல்வேறு இடர்பாடுகளைச் சந்தித்திருப்பிரீகள். இதனைத் துணிச்சலுடன் எதிர் கொண்டு சாதனை புரிந்திருக்கின்றீர்கள். பழைய, புதிய, தெரிந்த, தெரியாத பல பெண் எழுத்தாளர்களைப் பற்றி புதியவர்களும் எதிர்காலத்தவர்களும் தெரிந்து கொள்ளும் வகையில் நால் வடிவமைக்கப்பட்டிருப்பது பாராட்டிக்குரியது. ஈழுத்துப் பெண் எழுத்தாளர்களது சிறப்பு தீதழாக 100வது ஜீவந்தி தீழு வெளிவந்துள்ளது. ஈழுத்தில் ஒரு சுஞ்சிக்கையை தொடர்ந்து வெளியிடுவது சீரமமான காரியம். ஆனால் ஜீவந்தி தொடர்ந்து 100வது தீதழுத் தாண்டி வனப்படுன் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றது. பழைய எழுத்தாளர்களுக்கு திருப்பதி தரக்கூடியதாகவும், புதியவர்களுக்கு ஊக்கம் தருகின்ற தீதழாகவும் ஜீவந்தி வெளிவருவது மகிழ்ச்சியளிக்கின்றது. ஆசிரியர்க் பரணீதரான் அவர்களின் லிலக்கியப்பணி வற்றாத ஜீவந்தியாக லிலக்கிய உலகிற்கு வளர்ம் சேர்க்க வாழ்ந்துகின்றேன்.

- சிவபுண்ணியம் சிவவிங்கம் (உடுவில்)

2. இன்று.....

ஜீவந்தி கலை லிலக்கிய மாதசுஞ்சிக்கையின் 100ஆவது திதழான “ஸமுத்துப்பெண் எழுத்தாளர்கள் சிறப்பிதழ்” இன்று என்னை வந்தடைந்தது. என்லிலக்கியப்பயணத்தில் எப்போதும் என்னைத்தாங்கி நிற்கின்ற, தன்னை ஒருபோதும் வெளிக்காட்டிக் கொள்ள என்னாத ஒருவர் இதனை எங்கு அனுப்பி வைத்திருக்கிறார். 200 மக்க நாவல் ஒன்றை கிட்டத்தட்ட ஏழ ஆண்டுகளாக எழுதிக்கொண்டிருக்கும் எனக்கு, சிக்சிறப்பிதழ் ஒருமலைப்பை ஏற்படுத்திவிட்டது. கருவியகால அட்டவணையில் 574 பக்கங்களில் பல்வேறு மூலமைடுக்களிலும் உள்ள பெண்படைபாளர்களின் விபரங்களை திரட்டி.... தேழி ஒன்றுக்கு பலதடைவை தொட்பு எடுத்து, படைப்புகளை கற்று... அவற்றை தொகுத்து அச்சேர்ந்தி... தீதழாரியர் பரணீதரனை சாதாரண மனித ஆற்றலாளனாக நினைத்துப் பார்க்க யிலவில்லை. அச்சுபலம் கொண்டவராகவே என்னுகிறேன். அவருக்கு இன்னுமின்னும் வைராக்கியத்தையும் திறனையும் குறைவிலாது இறைவன் வழங்கவேண்டும். இந்த இதழை வெளிக்கொண்டுவர அவர் பட்டிருக்க கூடிய எல்லாப்பாடுகளையும் என்னால் உணர்முகிறது. நிச்சயமாக அவரின் கடனை உழைப்பை பாராட்டுயே ஆகவேண்டும். அவரின் நம்பிக்கை ஒருபோதும் வீணாகாது. தன் பணியை அவர் தொடரவேண்டும். அழகானதும் கனதியானதுமான இவ்விதழில் கவிதைகள், சீறுக்கதைகள், கட்டுரைகள், சீறுகுறிப்புகள், குறுநாவல் உள்ளிட ஏராளம் படைப்புகள் உள்ளன. அனைத்தையும் மேலோட்டாக பார்த்தேன். பிரமிப்பிலிருந்து விடுபடவில்லை. ஆழமாக சுவைக்க நாட்களாகும். அதற்குள் ஓர் அறிமுகம் செய்துவிடலாம் என்ற மன உந்துதல். சுவைத்தபின் சுவையற்றி கூறுவேண்டும்.

- ஆதிலட்சுமி சிவகுமாரன்

கரையாத நிழலாய் கவியும் புனைவுகள் அசோகமித்திரனின் படைப்புலகை முன் வைத்து

சி.ரமேஷ்

“அசோகமித்திரனின் படைப்புக்களைச் சிலர் பூர்வ்வா தனிமனிதக் கலை என்று ஒதுக்கலாம். ஓனால் கீழ் மத்தியதர வர்க்கத்தின் சமூக யதார்த்தத்தின் உக்கிரமான சித்திரங்களாகவே அவரது பெரும்பாலான படைப்புக்கள் இருப்பதைக் காண்கின்றோம்”.

— எம்.ஏ.நுஸ்மான் —

இயல்பான மனிதவாழ்வை எவ்விதவிகற்ப மின்றி எளிய சொல்லாடலுக்கூடாக மிகைப்படுத்தாது காட்சிப்படுத்திய அசோகமித்திரனின் எழுத்துக்கள் வலிமையானவை. சோடனையற்ற அவருடைய பாத்திரங்கள் எவ்வித ஆராவாரமுமற்று யதார்த்தம் குறையாது மனதில் ஆழமாய் ஊடுருவும் வலிமை பெற்றவை. ரசனைக்கு உகந்த அசோகமித்திரனின் சிறுக்கைகள் காலம் தாண்டியும் நிலைத்து இருக்கும் தன்மை கொண்டவை. எழுத்தே தவமாகக் கொண்டு வாழ்ந்த எளிமையான இனிமையான இம்மனிதனின் மறைவு தமிழ் இலக்கிய உலகுக்கு ஈடு செய்ய முடியாத பேரிழப்பாகும். தன்னீர், ஒற்றன். மானசரோவர், பதினெட்டாவது அட்சக்கோடு, கரையாத நிழல்கள் முதலான அசோகமித்திரனின் புதினங்கள் மக்களின் புளங்கியல் மொழியில் எழுதப்பட்ட உன்னதமான நாவல்கள். அந்நாவல்கள் சர்வதேசத் தரம் வாய்ந் தவை. இறுதிக்காலம் வரை தொடர்ந்து எழுதிக் கொண்டிருந்தார். தான் எழுதுவதை மற்றவர்களோடு பகிர்ந்தார். பகிர்தலினுடாக எழுத்தை கலையாக கினார். அதனால் தன் எழுத்தை அவர் ஒரு பொருட்டாக மதிக்கவில்லை. ஆகையால் இலக்கியவுலகம் அவரை மதித்தது.

தியாகராஜன் என்ற இயற்பெயர் கொண்ட அசோகமித்திரன் 22.09.1931 ஆம் ஆண்டு ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் உள்ள செந்திராபாத் நகரத்தில் ஐகத்சென், பாலம்பாள் தம்பதியினருக்கு மகனாகப் பிறந்தார். தந்தையின் மறைவிற்கு பிறகு 1952இல் அதாவது தனது 21வது வயதில் சென்னைக்கு சூடியேறினார். எளிமையும், நகைச்சுவையும் கொண்ட இவருடைய எழுத்துக்கள் தமிழ் இலக்கியத்துக்குப் புதிய பொழிவைத் தந்தவை. அ.மி.பல ஆண்டுகள் சென்னை ஜெமினி ஸ்டூடியோவில் மக்கள் தொடர்புத் துறையில் பணியாற்றினார். அப்பொழுது அகில இந்திய வாணோலி நடாத்திய ஒரு நாடகப் போட்டிக்காக “அண்பின் பரிசு” என்னும் ஒரு மனி நேர ரேடியோ நாடகத்தை எழுதினார். 1954இல் வாணோலியில் அந்நாடகம் ஒலிப்பரப்பானது. அதனாக இலக்கிய உலகில் அறிமுகமான அசோகமித்திரனின் முதல் சிறுக்கை “நாடகத்தின் முடிவு” 1957ஆம் ஆண்டு கலைமகள் இதழில் வெளிவந்தது. அச்சிறுக்கை தீவிரமாக படிக்கப்பட்டு, பாரட்டப்பட்டு, விமர்சிக்கப் பட்டது. நாடகத்தை எழுதி அரங்கேற்றிய படைப்பாளி அப்பிரதியில் நிகழும் சம்பவங்களை மற்றும் மாந்தர் களை நினைவேங்க கற்பனை பண்ணிக்கொண்டு அதற்கு உயிர் கொடுக்க முனைந்து தன்னுயிரை இழக்கிறான்.

நாடகத்தின் முடிவே வாழ்வின் முடிவாக அமைந்ததை அச்சிறுக்கதையில் அ.மி எனிமையான சொல்லோவிய மாகத்தீட்டுகின்றார்.

தான் இலக்கிய உலகுக்கு வரக்காரணமாக இருந்தவர்களாக கல்கியையும் சார்லஸ் டிக்கன்ஸை யும் அவர் என்றும் நினைவுகூரத் தவறவில்லை. கல்கியின் எனிமையான எழுத்தும் டிக்கன்ஸின் மேற் பூச்சற்ற படைப்பாக்கமுமே தன்னை எழுத்தாளனாக பிரசவித்தது என்பார். 1966-ம் ஆண்டு முதல் முழுநேர எழுத்தாளராக உருவெடுத்த அ.மி. சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை, மொழிபெயர்ப்பு, பத்திரிகையாளர் எனப் பன்முக தளங்களில் இயங்கினார். இவரது நாவல்கள் ஆங்கிலம், இந்தி உள்ளிட்ட பல்வேறு மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

ஆங்கில நாளிதழ்களில் தொடர்ந்து எழுதி வந்த அசோகமித்திரன், ஜக்கிய அமெரிக்காவில் அயோவா பல்கலைக்கழகத்தில் எழுத்தாளர்களுக்கான சிறப்புப் பயிலரங்கில் கலந்து கொண்டவர். அதன் வாயிலாக ஒற்றன் என்ற அரிய நாவலைப் படைத்தவர். ஒரு எழுத்தாளர் அந்திய மண்ணில் ஏழு மாதங்கள் தங்கியிருந்து அவர்களுடன் இனிமையாக உரையாடிக் கொண்டு அவர்களின் வாழ்க்கை அனுபவங்களைத் தனித்துவமான தன்மொழியில் வெளிப்படுத்தியவர் அசோகமித்திரன். இந்நாவல் அமெரிக்காவில் தான் எதிர்கொண்ட சம்பவங்களையும் அச்சம்பவங்களுக்கூடாக தான் சந்தித்த ஜான்பீன், இலாரியா, வபின்ஸ்கி, வென்டுரா, அபே குபேக்னா, பிராவோ, விக்டோரியா, கஜாகோ, ஜிம், துஸி முதலான நபர்களையும் நுண்மையாகக் காட்சிப்படுத்துகிறது. அசோகமித்திரன் தான் கண்டடைந்த மனித வாழ்க்கையைப் பற்றிய ஒவ்வொரு கோணத்தையும் ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திலும் அர்த்தபூர்வமாகப் படைத்துள்ளார். இந்நாவலில் வரும் ஒவ்வொரு பாத்திரங்களும் மனதில் ஆழமாக ஊடுருவக் கூடியவை. ஆரம்பத்தில் பன்னிரண்டு அத்தியாயங்களுடன் வெளிவந்த ஒற்றன் தற்போது பதினான்கு அத்தியாயங்களுடன் காலச்சுவடு பதிப்பக வெளி யீடாகக் கிடைக்கிறது. அதேசமயம் அமெரிக்காவில் தமக்கு நேர்ந்த அனுபவங்களை “அமெரிக்காவிலிருந்து திரும்பியியின்” என்ற தலைப்பில் கட்டுரையாக வும் எழுதியுள்ளார்.

ஒற்றன் நாவலில் வரும் டகரஜான் பாத்திரம் தியாகரஜன் என்னும் அசோகமித்திரனேயாவார். அமெரிக்க விரிவுரையாளராக அறிமுகமாகும் ஜோன்கீன் பாத்திரம் நாவலின் தொடக்கத்தில் ஆரம்பமாகி நாவலின் இடையிடையே ஊடாடி ஈற்றில் டகரஜானை இந்திய விமானத்தில் ஏற்றிவிடும் பாத்திரமாக உருமாறியுள்ளது. பிரேசிலைச் சேர்ந்த வென்டுரா குடிகாரப் பாத்திரமாக நாவலில் இடம் பெற்றாலும் வாசகன் மனதில் அழுத்திப் பதியும்படி அசோகமித்திரனால் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. மொழி புரியாது வென்டுரா படும்பாடும் “கே-மார்ட் என்னும் அமெரிக்க துப்பர்மார்க்கட்டில் வென்டுரா அடிக்கும்

கூத்தும் அசோகமித்திரனிடம் இயல்பாக இருக்கும் அங்கத்தைத் துல்லியமாக காட்சிப்படுத்திச் செல்கின்றன. இந்நாவலில் இலாரியா பாத்திரத்தை அசோகமித்திரன் மென்னுணர்வுத்தளத்தில் இயல்பாகவும் இறுக்கமாகவும் படைத் துள்ளார். தந்தையின் அரவணைப்பின்றி தாயின் அன்பில் வாழும் இலாரியா காதலனாலும் வஞ்சிக்கப்பட்டவளாகவே சித்திரிக்கப்படுகிறாள். அவளது கதையை அறிந்து டகரஜான் அவளிடம் காட்டும் அன்பு இயல்பாகவே நாவலில் வெளிப்பட்டு நிற்கிறது. அமெரிக்க காலநிலை, அங்குள்ள மக்களின் இயல்பு வாழ்க்கை முறை, அதில் பட்டு உழலும் இந்திய குடிமகனின் பாடுகள் ஒவ்வொன்றும் இந்நாவலில் சமான்மியமான மனிதர்களின் சூரல்களாகவே வெளிப்படுகின்றன. அமெரிக்க நிகழ்வுகளுடனும் அனுபவங்களுடனும் ஒன்றிப் போகாமல் மானசீகமாக விலகி நின்று கலைப்பார்வையோடு உருவாக்கப்பட்ட ஒற்றன் நாவல் வடிவ ரீதியான பரிசோதனை முயற்சிகளில் ஒன்று.

இந்திய நகர வாழ்க்கையில் மிடில்களாஸ் மக்கள் எதிர்நோக்கும் குடிநீர்ப் பிரச்சினையை மையப் படுத்தி அசோகமித்திரனால் எழுதப்பட்ட நாவலே “தன்னீர்” ஆகும். ஈரப்பசையற்ற காலத்தில் மனித இயல்பில் வெளிவரக்கூடிய பரிவையும் தியாகத்தையும் பெண்களின் கதை மூலம் தன்னீர் நாவல் எடுத்துரைக்கிறது. நாவல் முழுதும் நகரின் வறட்சியும், தன்னீருக்காக மக்கள் படும் அல்லற்பாடும் வெளிப்படையாக கூறப்பட்டாலும் உள் வரைவாக ஜமுனா வாழ்க்கைச் சுற்றியே கதை பின்னப்படுகிறது. அவள்தான் நாவலின் மையம். அவள் தன் தங்கை சாயாவுடன் ஒரு வீட்டின் ஒண்டுக் குடித்தனம் இருக்கிறாள். அவளை, சினிமாவில் நடிக்கும் ஆசை காட்டி அழைத்துப் போய் பாஸ்கர்ராவ் நாசம் செய்து விடுகிறான். அவனது தொடர்பை விரும்பாத தங்கை சாயா அவனை விட்டுப் பிரிந்து ஹாஸ்டலுக்குப் போய்விடுகிறாள். அவனது பிரிவாலும் பாஸ்கர்ராவின் சுயநலப் போக்காலும் தடுமாற்றத்தில் இருக்கும் ஜமுனா தற்கொலைக்கு முயற்சிக்கிறாள். அதையறிந்த அவள் குடியிருக்கும் வீட்டுக்கார அம்மாள் அவளைக் காலி செய்யச் சொல்லுகிறாள். அநாதாரவான நிலையில் - குழாய்யில் பரிச்சயமான செச்சர் ஒருத்தி, அவளைத் தேற்றி ஆதரவாய்ப்பேசி வாழ்வுக்கான உரத்தை அளிக்கிறாள். அவளால் மேல்பிரக்ஞை பெறும் ஜமுனா துன்பங்களை மன முதிர்ச்சியுடன் ஏற்கும் மனப்பக்குவத்தை அடைகிறாள். தன்னீர்ப் பிரச்சினையின் போது ஒன்றுபடும் உறவுகள் குடும்பம் ஒன்றில் பிரச்சினைகள் வரும்போது கசந்து ஒதுக்கிப் போவதை அலட்டல் இன்றி ஆரவாரமற்று மனதில் பதியும் வண்ணம் அசோகமித்திரன் வெளிப்படுத்துகிறார். கஷ்டம் வந்த போது வாழ்க்கையை வில்லங்கும் என நினைக்காது அதனை வாழ்ந்து கழிக்க வேண்டும் என்பதை செச்சர், ஜமுனா பாத்திரங்களுக்கூடாக இந்நாவல் உணர்வழுர்வமாகக் கூறி நிற்கிறது. உரையாடல், காட்சிகளின் வழி கதை சொல்லும்

அசோகமித்திரன் இந்நாவலிலும் மொழியைச் சிக்கனமாகக் கையாள்கிறார். தன்னீர் ஆங்கிலத்தில் வெளியாகி அதிக கவனத்தைப் பெற்ற நாவலாகவும் காணப்படுகிறது.

கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளாகத் தமிழ்ப் படைப்பியக்கத்தில் மிகத் தீவிரமாக இயங்கி வந்த அசோகமித்திரன், ஜெமினி ஸ்டூடியோவில் மக்கள் தொடர்புத் துறையில் சில காலம் பணியாற்றியவர். இதன் நிமித்தம் அவர் எதிர் கொண்ட விளைவுகளை “கரைந்த நிழல்கள்” (1969) என்ற பெயரில் நாவலாக வெளிக்கொணர்ந்தார். “சினிமா என்னும் மிகப் பிரம்மாண்டமான கனவு உலகத்தின் இயக்கத்தையும் செயல்பாட்டையும் அநாயாசமாக இந்நாவலில் சித்திரிக்கிறார். ஆனந்த விகடனில் “கனவுத்தொழிற் சாலை” நாவலை சுஜாதா எழுதுவதற்கு முன்னரே இந்நாவலை அ.மி. தீபம் பத்திரிகையில் தொடர் கதையாக எழுதினார். “கரைந்த நிழல்கள்” வெறும் சினிமாவைப் பற்றி மட்டும் பேசுகிற நாவல் அல்ல. சினிமா என்னும் மாய உலகின் பிரமிப்புக்குப் பின்னால் மறைந்து கிடக்கும் ஏமாற்றங்கள், இழப்புகள், வலிகள், கண்ணீர் முதலானவற்றையும் எமக்குப் பரீட்சிய மில்லாத நம்மால் கற்பனை செய்ய முடியாத சோகங் களையும், முகமறியாத மனிதர்களின் காலநேரமற்ற கடன உழைப்புகளையும் அர்த்தமற்று, அடையாள மற்றுப் போகிற சினிமா நாயகிகளின் பரிதாப வாழ்வையும் பதிவு செய்திருக்கிற உருக்கமான நாவல் இதுவே ஆகும்.

“விடிய வெகு நேரம் இருக்கும் போது மாமண்டுர் அருகே நடக்க உள்ள “அவுட்டோர் தூட்டிங்குக்கு சந்திரா கிரியேஷனின் புரட்சியின் மானேஜர் நடராஜன், புறப்படுவதில் தொடங்கும் நாவல் நெருக்குவாரத்தின் மத்தியில் அல்லவுற்று சாயும் சினிமா உலகத்தைச் சித்திரிக்கிறது. நடராஜன் வீட்டிலிருந்து கம்பனிக்காரில் கிளம்பி ஸ்டூடியோவுக்குப் போய், அங்கு படப்பிடிப்பு உபகரணங்களையும், அன்றைய படப்பிடிப்பில் குழுவாய்ந்தனமாட வேண்டிய துணை நடிகைகளையும் படப்பிடிப்பு ஸ்தலத்துக்கு வேண்களில் ஏற்றி அனுப்பிவிட்டு, முதலாளி. டைரக்டர், காமிராமேன், மோசமான சாலையில் வண்டியை ஓட்டுவதற்கு முனங்கும் டிரைவர் ஆகியோரையும் சமாளித்துக் கொண்டு, படப்பிடிப்பின் இடையே எல்லோருக்கும் சாப்பாட்டு ஏற்பாடுகளையும் செய்து விட்டு, நடிகைக்காகக் காத்திருக்கும் நடராஜனைப் பார்க்கும் போது வியப்பு மேலிடுகிறது. வாழ்வின் கவுட்டம் புரிகிறது. உடம்பு சரியில்லை எனப் பொய்க்காரனை கூறி முக்கிய நடிகை படப்பிடிப்புக்கு வர மறுத்து விட முதலாளியே நேரில் போய் மிரட்டுகிறார். அந் நடிகையோ சம்மதிப்பது போல் நடித்து முதலாளியை ஏமாற்றுகிறாள். ஒரு திரைப்படத்துக்குப் பின்னால் நிகழும் அவமானங்களை அந்நாவல் தத்துருபமாகச் சித்திரிக்கிறது. நாம் தினசரி பார்க்கும் மனிதர்களின் வாழ்வை மிகைப்படுத்தாமல் நாவல் நகர்கிறது.

ஐயசந்திரிகா, அவளது தாயார் தனபாக்கியம், நடேச மேஸ்தீரி, எடுபிடி ஆளாய் இருந்து படத் தயாரிப்பாளராகும் சம்பத் என்று அனைவருமே நாவலின் உயிரோட்டத்துக்கு உதவுகின்ற பாத்திரங்கள் ஆகும். 1970களில் “கரைந்த நிழல்கள் திடமான கதை” என்ற தலைப்பில் அசோகமித்திரன் எழுதிய கட்டுரை இந்நாவலை எழுத எடுத்த முயற்சியை சிறப்பாகப் பேசுகிறது.

கரைந்த நிழல்கள் (1969), தன்னீர், ஆகிய வற்றை அடுத்து அசோகமித்திரனால் உருவாக்கப்பட்ட “18 ஆவது அட்சக்கோடு” என்னும் நாவல் இந்திய தேசிய விடுதலையின் முக்கியமான வரலாற்றைச் சமானிய மனிதவாழ்க்கைச் சம்பவங்களுக்கூடாக விபரித்துச் செல்கிறது. 1943க்கும் 1947க்கும் இடையிலான காலத்து நிகழ்வுகளை நன்வோடை உத்திமுறைக் கூடாக வெளிப்படுத்தி நிற்கும் இந்நாவல் இந்திய நாட்டுடன் இணையாத நிஜாம்களால் ஆளப்பட்ட ஹெதராபாத், சிக்கந்திராபாத் என்னும் இரட்டை நகரங்களைப் பின்னனியாகக் கொண்டு இயங்குகிறது. இந்கரங்கள் இந்திய அரசுடன் இணைய மறுத்து தனித்தியங்க விரும்புகின்றன. அது கைகூடாத நிலையில் திட்டமிட்ட முறையில் மதவெறி தூண்டி விடப்படுகிறது. அச்சமும் பதட்டமும் நிறைந்த இச்சூழலில் கிரிக்கெட் விளையாட்டில் பேரார்வம் மிக்கவனும் வீட்டாரின் சொற்படி கேட்டு நடப்பவனுமான சந்திர சேகரனை பிரதான பாத்திரமாகக் கொண்டு நாவல் இயங்கத் தொடங்குகிறது. இனம், மதம், மொழி, சாதியால் வேறுபட்ட மனிதர்களுடன் சேர்ந்து வாழும் தூழலில் சந்திரசேகரன் என்னும் இந்து பிராமணச் சிறுவன் மீது வாழ்வு தனது கோடுகளைப் பதிக்கிறது. அதுவே அட்சக்கோடாக மாற்றுருவம் பெறுகிறது.

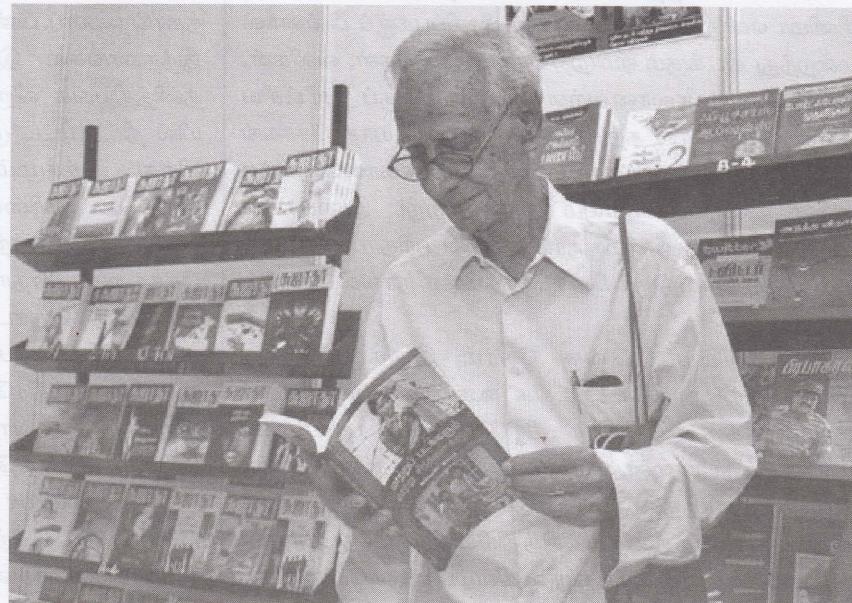
இந்தியா இந்து - மூஸ்லீம் எனப் பிரிவைபடும் போது கூட சந்திரசேகரன் தனது தகப்பனாரின் சினேகிதரான சையது மாமாவை நம்பிக்கொண்டு மதவெறுப்புக்கு அப்பால்தான் வாழ்கிறான். ஆயினும் காலம் மதவெறி கொண்ட மனிதனாக அவனை மாற்றுகிறது. காந்தியின் கொலை அம்மனிதனைப் புரட்டிப் போடுகிறது. காந்தியை மூஸ்லீம் ஒருவன் தான் கொண்டிருப்பான் எனச் சந்திரசேகரன் என்னும் தருணம் அவனை மதத்துருவம் கொண்ட மனிதனாக மாற்றுகிறது. ஜெயமோகன் கூறுவது போல “காந்தியை தன்னுடைய கையாலாகாத எளிமையின் அடையாள மாகவே அவனும் அவனைப்போன்ற இந்திய நடுத்தர வர்க்கத்தினரும் காண்கிறார்கள்”. மதச்சண்டைகளால் பாதிக்கப்படுவது வறுமை நிலைக்கு கீழ் வாழும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள்தான் என்பதை நாவல் விபரித்துச் செல்கிறது. நாட்டில் சட்ட ஒழுங்கு சீர்குழைந்த நிலையில் ஹெதராபாத், சிக்கந்திராபாத்தில் வாழும் உருதுமொழி பேசும் மூஸ்லீன்கள் மீது வன்முறை கட்டவிழ்த்து விடப்படுகிறது. மக்கள் அலற்சி சிதறி ஒடும் நிலையில் சந்திரசேகரன் இந்துவாக அடையாளங்காணப்பட்டு விரட்டப்படுகிறான். அவன் தஞ்சம்

புகுவதற்காக வீடொன்றில் எதிர்பாராமல் ஒதுங்கிக் கொள்கிறான். அவ்வீட்டில் மூன்று மூஸ்லிம் ஆடவர்கள், நான்கு பெண்கள், ஒரு கிழவி இருந்தும் அவர்கள் சந்திரசேகரனை வன்முறையாளன் எனக்கருதி அவனைக் கண்டு கிலியால் நடுங்குகிறார்கள். அப்பொழுது பதினாறு வயது மதிக்கத்தக்க பெண் அவன் மூன்னால் தோன்றி “நாங்கள் பிச்சை கேட்கின்றோம். எம்மை ஒன்றும் செய்து விடாதீர்கள்” எனக் கூறிக் கொண்டு உயிரச் சத்துடன் தன் ஆடையைக் கழுத்தி “என்னை எடுத்துக்கொள் என் குடும்பத்தை விட்டுவிடு” எனச் சந்திரசேகரனிடம் கெஞ்சக்கிறாள். அங்கு அசாம்பாவிதச் சூழலில் முதல் முதலாகச் சந்திரசேகரன் நிர்வாணத்தைக் காண்கிறான். அந்திர்வாணம் அவனைக் காமவயப்படுத்த வதற்குப் பதிலாக அவனைப் புழுவாக்கிப் பொக்கிப் போடுகிறது. உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள தன்னை இழிவுப்படுத்திக் கொள்ளும் சிறுமியை எண்ணிக்கலங்குகின்றான். இக்கறையை எவ்வாறு போக்க முடியும் என நினைத்து மனம் வெம்புகிறான்.

இந்நாவலின் உச்சமானதும் உன்னதமானதும் எனக் கருதும் இத்தருணம் ஜெயமோகன் கூறுவது போல இங்கு “அரசியல் பிரக்ஞஞையை அறப்பிரக்ஞஞையாக உருமாறும் தருணமாகும்”. எனியவனாகவும், கையாலாகாத கோழையாகவும் இருந்த மனிதனை அரசியல் மதவெறிகொண்ட மனிதனாக மாற்றுவதும் தன் குடும்பத்துக்காக பெண்ணொருத்தி தன்னை இழுக்கத் துணியும் தருணத்தில் அம்மனிதன் அறப்பிரக்ஞஞக்குள் எவதும் நாவலை தனிமனித நிலையில் இருந்து பொதுவெளியை நோக்கி நகர்த்துகிறது. மதங்களாலும் அரச வன்முறையாலும் பொருளாதாரத்தில் நலிந்தவர்கள் ஒடுக்கப்பட்டு பிளக்கப்பட்டு பிரிக்கப்பட்டு அந்நியப்பட்டு நிற்கும் நிலையை இந்நாவல் அப்பட்டமாக வெளிப்படுத்துகிறது. “18வது அட்சக்கோட்டில்” என்னும் தலைப்பில் 1986இல் அசோகமித்திரன் எழுதிய கட்டுரை 1947க்கு முன்னரும் பின்னரும் நிஜாம்களால் ஆளப்பட்ட ஹெத்ராபாத், சிக்கந்திராபாத் பகுதிகளில் மக்கள் எதிர் கொண்ட கொடுரமான கணங்களை எமக்குக் காட்சிப்படுத்திச் செல்கிறது. போர் முடிந்த நிலையில் குறிப்பாக இந்திய சுதந்திரத்திற் விடுதலைப் போராட்டத்துக்குப் பின்னரும் மக்கள் துயருடனும் பசியோடும் பினியோடும் வாழும் நிலையை விளக்கி நிற்கிறது. மத நல்லினாக்கத்தை அடித்தளமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இந்நாவலுக்கு 1995இல் ராமகிருஷ்ண டால் மியா நல் லினக்க விருது அளிக்கப்பட்டது. இதுதவிர தமிழக அரசின் “இலக்கிய

சிந்தனை” விருதை 3 முறை பெற்ற அ.மி. “வில்லி நினைவு விருது”, “ராமகிருஷ்ணா ஜெயத்யால் விருது”, “அக்ஷரா விருது”, “எம்.ஜி.ஆர். விருது”, “தேசிய எழுத்தாளர் விருது”, “கே.என்.எஸ்.விருது” உட்பட பல விருதுகளையும் பெற்றுள்ளார்.

அசோகமித்திரனின் பிறிதொரு நாவலான ஆகாயத்தாமரை ரகுநாதன் என்னும் தனிமனிதனைச் சுற்றி பின்னப்பட்ட நாவலாகும். ஒரு தனியார் நிறுவனத் தில் வேலை செய்யும் ரகுநாதன் அக்காரியாலயத்தில் நான்கு நாட்கள் தாயாருக்கு சுகமில்லை எனக் கூறி விடுமுறை எடுத்துக் கொண்டு ஒரு நாட்டின் தூதுவரால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட ஒவியக் கண் காட்சியில் பணியாற்றுவதற்காகச் சென்று விடுகிறான். அதனை அறிந்த அக்காரியாலயம் அவனை சஸ்பென்ஸ் செய்து விடுகிறது. பின்னர் உண்மை நிலையினை அறிந்து கொண்ட காரியாலயம் அவனிடம் மன்னிப்புக்கோரி அவனுக்கு பதவி உயர்வு வழங்கி அவனை கெளரவிக்

கிறது. பணக்கார அதிகாரிகள் மத்தியில் மிடில்கிளாஸ் குடும்பத்தை சேர்ந்த ஒருவன் படுகின்ற மன அவஸ்தை களை இந்நாவலில் அசோகமித்திரன் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டுகின்றார். கதையில் இடம்பெறும் ரகுநாதன், மாலதி, ரகுநாதனின் தாயார், எல்.சி.ராஜப்பா, பாலகிருஷ்ணன் முதலான பாத்திரங்கள் கதை யோட்டத்துக்கு ஏற்ப அசோகமித்திரனால் கச்சிதமாகப் படைக்கப்பட்ட பாத்திரங்களாகும்.

“மானசரோவர்” கைலை மலையில் உள்ள நன்னீர் ஏரியாகும். சக்தியின் வலது கையில் இருந்து தோன்றிய இவ்வேரியை மனிதன் நினைத்தவுடன் அடையமுடியாது. இதனை துளசிதாசரின் பாடல்கள் நூண்ணுணர்வுத் தளத்தில் விளக்கி நிற்கின்றன. ஆகவே இவ்வேரியை இந்துக்கள் புனித ஏரியாகக் கருதுவர். இக்குறியீடின் உள்ளகப் பொருளின் வெளிப்பாடே அசோகமித்திரனின் மானசரோவர் ஆகும். சத்யன் சுமார், கேர்பால் என்ற பாத்திரங்கள் மிக ஆழத்தில்

உள்ள மனமென்னும் ஏரிக்கு செல்வதற்குப் பெரும் பிராயத் தனப்படுகின்றனர் என்பதை அ.மியின் மானசரோவர் என்னும் உள்ளக்கு குறியீடு விளக்கி நிற்கிறது. அ.மியின் “கரைந்த நிழல்கள்” சினிமா உலகின், திரைக்குப் பின் இயங்கும் உலகத்தைப் பருந்துப் பார்வையில் சித்தரித்தது என்றால், மானசரோவர் ஒரு நடிகன் மற்றும் ஒரு கதாசிரியரின் அக உலகை, விநோதமான உறவை அரிமா நோக்கில் மிக நெருக்கமாக முன்வைக்கிறது. மனித வாழ்வின் வேகச் சுழலில் அல்லவுற்றுத் தவிக்கும் மனிதர்களைப் பற்றிய கதையாடலாக விளங்கும் மானசரோவர் துறத்தல், ஒப்புக்கொடுத்தல், தியாகம் செய்தல், மனதிலை பிறழ்தல் போன்றவற்றின் வாயிலாகச் சுயம் புறந்தள்ளப்படுதலை விளக்கி நிற்கிறது. திரைப்படக் கம்பெனியில் எழுத்தாளனாக வரவேண்டும் என்னும் ஆவலில் வந்த கோபால் கதைச் சுருக்கம் எழுதுபவனாக மாறிப் போகிறான். காலம் செல்லச் செல்ல அவனுடைய மூளையும் அதற்குப் பழக்கப்பட்டு கதைகள் யாவற்றையும் சுருக்கமாகவே காணுகிறது. முதலாளியின் கண் டிப்பால் உலகத் தோடான படைப்புக்கத் தொடர்பான அச்செழுத்தைக் கூட அவன் மூளையிலிருந்து அப்புறப்படுத்தி விடுகிறான். கோபாலுக்கு இணையாக நாவலில் இடம்பெறும் சத்யன் குமார் தேசிய வரலாறாக உருப்பெற்றிருக்கும் நவீன் யுகத்தில் வரலாற்றின் சமையைச் வலிந்து கமக்கும் கதாபாத் திரமாகும். சத்யன் குமார் பெஷாவரிலிருந்து பம்பாய்க்கு வந்து தன் பெயரை யூசுப் என்று மாற்றிக் கொள்கிறான். பெயர் மாற்றத்தில் இடம்பெறும் இந்த இரட்டை அடையாளம் மூல்விங்கள் நடைமுறையில் எதிர்கொள்ளும் சிக்கல்களையும் காட்டித் தருகிறது. கோபால், சத்யன் குமார் என்னும் பாத்திரங்களின் வழி பயணிக்கும் நாவல் சினிமா பிரபலங்களின் இருப்பியல் பிரச்சினைகளைச் சித்திரிப் பதுடன் முதலாளிகளின் கையில் பட்டு சிதைக்கப்படும் படைப்பாளிகளின் வாழ்க்கையையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. அசோகமித்திரனின் இந்நாவலும் தொடர்ச்சியின் இழை எங்கும் அறுபடாமல் இயல்பாய் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நிஜவாழ்க்கையில் நாம் கண்டதைந்த சாதரண மனிதர்களின் இயல்பு வாழ்க்கையை வெளிப்புச்சுக்கிளியில் உள்ளதை உள்ளவாறு வெளிப்படுத்திய தொகுப்பே “அப்பாவின் சினேகித்தர்கள்”. 1996 இல் இச்சிறுகதை தொகுப்புக்காக இந்திய அரசு சாகித்ய அகாதமி விருதினை வழங்கி கெளரவித்தது. “விழா மாலைப் பொழுதில்” என்னும் நாவலையும் “இன்ஸ்பெக்டர் சென்பகராமன்” என்ற குறுநாவலையும் உள்ளடக்கி வெளிவந்த இத் தொகுப்பில் “அப் பாவின் சினேகித்தர்கள்” உட்பட ஒன்பது சிறுகதைகள் உள்ளன. கைநூலாபாத்திற்கு திரைப்படவிழாவை கண்டு கழிக்கச் செல்லும் பத்திரிகையாளனின் அனுபவங்களாக விரியும் “விழா மாலைப் பொழுதில்” நாவல் ஜெயதேவி என்னும் முன்னணி நடிகையின் வாழ்வையும்

நன்வோடை உத்திக்கூடாக கூறிநிற்கிறது. சந்திர சேகரையும் சென்பகராமனையும் பிரதான பாத்திர மாகக் கொண் டு பின் னப் பட்ட குறுநாவலே “இன்ஸ்பெக்டர் சென்பக ராமன்”. கலையில் ஈடுபாடு கொண் டவரும் குழந்தைகளிடத் தில் அன் பு கொண்டவரான இன்ஸ்பெக்டர் சென்பகராமன் வீட்டில் மனைவி இருக்கத்தக்கதாகவே சக்குபாய் என்ற பெண் ணுடன் தொடர்பு வைத் தவராகக் காணப்படுகிறார். சென்பகராமன் மனைவியை எவ்வளவுக்கெவ்வளவு நேசித்தவராகவே காணப்படுகிறார். அவருடைய பிரேமமும் பிரியமுமே நாவலின் அடிநாதம் ஆகும். தொகுப்பில் இடம்பெறும் “அப்பாவின் சினேகிதர்” சிறுகதை நாரயணனின் தந்தைக்கும் சையதுக்கு மிடையிலான உன்னதமான உறவை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. சிகந்தராபாத்தில் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்த மூல்விம் சமூகத்தினர் சுதந்திரத்துக்குப் பின்னர் ஒடுக் கப் பட்ட நிலையையும் இச் சிறுகதை எடுத்துரைக்கிறது. அசோகமித்திரனின் “18 ஆவது அடசக்கோடு” நாவலில் இடம்பெறும் சையது பாத்திரத்தையேநாம் இந்நாவலிலும் காணலாம்.

1972இல் நர்மதா பதிப்பகம் வெளிக்கொணர்ந்த “வாழ்விலே ஒரு முறை” தொகுப்பே அசோகமித்திரனின் முதல் சிறுகதைத் தொகுப்பாகும். தமிழில் அசோகமித்திரனால் எழுதப்பட்ட மிகச் சிறந்த சிறுகதைகளை உள்ளடக்கி இத்தொகுப்பு வெளிவந்தது. இத் தொகுப்பில் இடம்பெறும் “பிரயாணம்” அசோகமித்திரனுக்கு பிடித்த சிறுகதைகளில் ஒன்று. மனிதர் களின் அசாதாரண வாழ் க்கையின் தருணங்களை இக்கதை சாத்தியப்படுத்துகிறது.

சீடன் குருவோடு கழித்த ஓர் இரவை பற்றிய சிறுகதை இது. ஹ்ரமாலயமலையில் ஹடயோக சாதனையில் சீடனும் குருவும் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் குருவுக்கு தான் இறந்து விடுவேன் என்ற நினைப்பு வருகிறது. குரு சீடனிடம் கடைசியாக தனக்கு இரு காரியங்களை ஆற்றும்படி கேட்கிறார். ஒன்று சாகும் தருவாயில் அவர் வாயில் பசும் பால் விட வேண்டும் மற்றொன்று அவரைச் சமவெளியில்தான் புதைக்க வேண்டும். சீடன் இரண்டாவதையாவது நிறைவேற்ற நினைக்கிறார் அவரைக் கீழே கொண்டு செல்வதற்கு சீடன் முனையும் சமயத்தில் குரு இறந்து விடுகிறார். அவரது பின்தைக் கட்டையில் வைத்து இழுத்துச் செல்லும் போது நரிகள் அவனைச் சூழ்ந்து கொள்கின்றன. அவனைத் தாக்கும் நரிகள் எல்லாம் குருவின் மேலும் பாய ஆரம்பிக்கின்றன. அவன் உடைந்த மரக்கிளையை எடுத்துக் கொண்டு சூழ்றிச் சூழ்றி அவைகளை விரட்டுகிறான். இருந்தும் இரண்டு ஒநாய்கள் அவனது குருவை இழுத்துக் கொண்டு ஒரு புதர்ப்பக்கம் போய் விடுகின்றன. ஐயோ என அலறிக் கொண்டு நரிகளைத் தாக்க முற்படும் வேளையில் பலகை தடக்கி பள்ளத்துவர் விழுந்து மூர்ச்சையா

ஒப்பான கதைகளாக காணப் படுவதுடன் ஆன்மீக ஈடாற்றத்துக் கான தத்துவ விசாரங்களாகவும் காணப்படுகின்றன. அழிவற்றது தொகுப்பில் இடம் பெறும் இக்கதைகள் இறைவனுக்கும் மனிதனுக்கு இடையிலான உறவுக் கப்பால் மனித வாழ்வின் மகத்தான தருணங்களை உண்ணதான் மனிதர்களுக்கூடாக விளக்கி நிற்கிறது. பெளதிக் பொருட்கள் அழிக்க முடியாதவை. அது போல இத்தொகுப்பில் இடம் பெறும் சிறுகதைகளும் அழிக்க கழி முடியாதவை. இச்சிறுகதைத் தொகுப்பில் இடம் பெறும் “அடி”ச் சிறுகதை தலைமை ஆசிரியரால் தண்டிக்கப்படும் ஆறுவயது சிறுவன் படும் அவஸ்தை களைச் சித்திரிக்கிறது. அதுபோல இத்தொகுப்பில் இடம் பெறும் அழிவற்றது சிறுகதை அயோவாவைக் களமாகக் கொண்டது. ஒருவித விலகங்கள் வாழ்வைப் பார்க்கும் அ.மி. துல்லியமும் தீவிரமும் குன்றாமல் மனிதமனங்களைச் சிறுகதைஒவ்வொன்றிலும் பதிவு செய்கிறார்.

எனிமையும், பூடகமும் குறியீடுகளுமற்ற மொழி நடை அசோகமித்திரனின் மொழிநடை. வாசகனைக் கவர வேண்டுமென்றோ, அவனை சுவாரசியப்படுத்தும் படியாகச் சம்பவங்களைப் பின்னிக் கொடுக்கவேண்டுமென்ற பிரக்ஞாயிலோ அவர் எழுதுவதில்லை யெனினும் அவரது வார்த்தைகள் சங்கிலித் தொடர் போன்று ஒன்றோடொன்று பிணைந்து நமக்கு புதிய அனுபவத்தை உருவாக்கித் தந்துவிடுகின்றன.“உங்கள் படைப்புகள் மூலமாக என்ன செய்திருக்கிறீர்கள் என்று நினைக்கிறீர்கள்?” என்கிற கேள்விக்கு தடம் சஞ்சிகையில் அளித்த பதில் பகட்டற்ற அவருடைய வாழ்வைப் புடம் போட்டுக் காட்டுகிறது. “பெருசா எதுவும் பண்ணலை. பெருமையா எதுவும் சொல்ல முடியாது. வாழ்க்கையில் நல்லா உக்காந்து எழுதிப் பொழுது போகக் கியிருக்கேன். நான் எழுதினதை சிலபேர் படிச் சிருக்காங்க. அவ்வளவு தான்.” அசோகமித்திரனின் பதிலைப் போன்றதே அவர் படைப்புகளும் எனிமையானவை. சாதாரண வாழ்வின் ஊடாக வரலாற்றைக் கூறவிடும் அவர் எழுத்துக்கள் சாகாவரம் பெற்றவை. மென்னுணர்வுத் தளத்தில் எழுதும் இவர் எழுத்துக்கள் அசாத்தியமான வாசிப்புக்குத் தீனி போடுவை. தேர்ச்சிமிக்க வாசகனுக்கு ஆற்றலைத் தருபவை. அறுபத்து மூன்று ஆண்டுகள் தமிழ் இலக்கிய உலகில் ஈடு இணையற்ற பங்களிப்பைச் செய்த அசோகமித்திரன் எம்மைவிட்டுப் பிரிந்தாலும் பெருநகரத்து ஒண்டிக் குடித்தனத்தின் வாழ்வைத் தூக்கி நிறுத்திய அவருடைய நேரத்தியான படைப்புகளும் அவருடைய ஆழமான எழுத்துகளும் என்றென்றும் இலக்கிய உலகில் நின்று நிலைத்து இருப்பவை.

கின்றான் சீடன். பின்னர் மூர்ச்சை தெளிந்து அவன் விழித்துக் கொண்ட போது குரு தேவரின் வயிற்றுப் பாகத்தை நரிகள் குதறி எடுத் திருந்தன. அவரின் தலையைக் காண வில்லை. உடலெல்லாம் இரத்தம் வழிந்து உறைந்திருந்தது. கைகட்டை விரல் களை கட்டியிருந்த துணி அறுபட்டுக்கிடந்தது. ஒரு ஒநாயின் கால் அதன் தோள்பட்டையோடு பிரித்து எடுக்கப்பட்டு குரு தேவரின் வலது கை பிடியில் இருந்தது எனக் கூறி கதையை முடித்து விடுகிறார். தன் வாழ்வு முழுவதும் யோகத்தை கடைபிடித்து வந்த குரு தான் வாழும் ஆசையை விடவில்லை என்பதை இக்கதை துலாம்பரமாக எடுத்துக்காட்டுகிறது. தாகூர் அனுபவத்தை படித்ததன் விளைவாக இக்கதை எழுதப் பட்டாலும் மனிதவாழ் வின் இயல் புநிலையை இச்சிறுகதை புலப்படுத்துகிறது. அதாவது ஒருவனுக்கு உயரிய குரு கிடைத்தாலும் சீடன் எவ்வளவுதான் முனைப்போடு இருந்தாலும் காலம் அவனுக்கு முழுப் பயனையும் தருவதில்லை. எனது கருத்தையே அசோகமித்திரனின் “கதையின் கதை பிரயாணம்” என்ற கட்டுரையும் தெளிவு படுத்தி நிற்கின்றது. இத்தொகுப்பில் இடம் பெறும் அறுநாறு கோப்பைத் தட்டுக்கள்” சிறுகதையும் முக்கியமான தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் ஒன்றென்றாலும். இவரின் இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுப்பான விமோசனத்தில் இடம் பெற்ற மாலதி, விமோசனம் முதலான கதைகளும் அவரின் படைப் பிலக்கிய ஆளுமையை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

ஆழமும் அழகுனர்வும் கலைத்தன்மையும் கொண்ட அசோகமித்திரனின் பெரும்பாலான சிறுகதைகளை உள்ளடக்கிய தொகுப்பினைக் கவிதா பப்பிளேகேசன் சேது சொக்கவிளக்கம் வெளிக் கொணர்ந்தார். இத்தொகுப்பு 187சிறுகதைகளை உள்ளடக்கி இரு தொகுதிகளாக வெளிவந்தன. இத்தொகுப்பில் இடம் பெறும் காந்தி, மஞ்சள் கயிறு, நம்பிக்கை, மறுபடியும், வாழ்விலே ஒரு முறை முதலான கதைகள் தீவிரமும் விரிவும் கொண்ட கதையையும்பும் கச்சிதமான வடிவ நேரத்தியும் கொண்ட சிறுகதைகள் ஆகும். இதுபோல அசோகமித்திரனின் பதின்மூன்று குறு நாவல்கள் உள்ளடக்கிய முழுத்தொகுப்பொன்று 2016 இல் காலச்சவடு பதிப்பகத்தால் வெளிக் கொணரப் பட்டது. எனிய நடுத்தரமக்களின் வாழ்வை இத்தொகுப்பி லும் தரிசிக்கலாம். அலங்காரத்தன்மையற்ற பிரகாசமும் தூட்சமமும் கொண்ட அ.மி.யின் நுட்பமான மொழி இத்தொகுப்பினை பிறிதொரு தளத்துக்கு நகர்த்தி நிற்கிறது.

அசோகமித்திரனின் கர்னபரம்பரைக் கதைகள் என்ற தலைப்பில் எழுதப்பட்ட கதைகள் தத்துவச்செறிவுமிக்கவை. வாழ்வுக்கு வழிகாட்டியாக அமையும் இக்கதைகள் யப்பானிய ஜென் கதைகளுக்கு

இன்று மாலைக்குள் நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிடவேண்டும். முடிவுக்கு வந்து விட வேண்டும் என்று என்ன.... ஒரு முடிவு சொல்லியே ஆகவேண்டும்.

எனது ஒரே ஒரு மகளின் நிலை அப்படியாக இருக்கின்றது. அவன் நல்ல பையனாம் ஊர்ப்பெடியன். நீண்டகாலம் இயக்கத்திலை இருந்திட்டு வந்த பெடியன். குணங்கள் எப்படி யோ தெரியேல்லை. எனது அம்மா வழியில் அவன் தூரத்து உறவினானும் கூட அவனுடைய தாய் ஒரு வகையில் எனக்குச் சகோதரிமுறை தான். ஆனால் பெரிதாக ஒட்டுறவு இருக்கவில்லை.

அதற்கு அந்தக் குடும்பத்தினுடைய பொருளா தார நிலை அடிமட்டத்தில் இருந்து வருவதும் ஒரு காரணமாக இருந்திருக்கக்கூடும். மற்றும் படி அந்தக் குடும்பம் பண்பான குடும்பம் தான். எனது குடும்பம் தான் இப்போது சீத்துவக் கேடான குடும்பமாகிவிட்டது.

சீரமிந்து போன எனது குடும்பத்தின் நிலைமையை ஒரு முறை இந்தக்கட்டத்தில் நினைத்துப் பார்க்கின்றேன்.

எனது ஒரே மகள். எனது மகனுக்குப் பிறகு எட்டுவருசங்களாயும் இனி குழந்தைப் பாக்கியம் இல்லை யென்றான பிறகு ஒரு மாதக் குழந்தையாக நாங்கள் வாங்கி வந்து வளர்த்த மகள்.

நாங்கள் வாங்கி வளர்த்த மகள் என்பது கூட கன

விடக்கூடாது ஒரு குழந்தையை வாங்கி வளர்க்கலாம் தான் என்று எனது மனைவியின் அண்ணன் தங்கைகளும் சொல்லத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

பிறகென்றே... எனது குடும்பப்பாராஞ்சுமன்றத்தில் மசோதா ஏகமனதாக நிறைவேற்றப்பட்டு விட்டது.

ஆனால் தங்களது குழந்தைகளில் ஒன்றைத் தத்தெடுத்து வளருங்கள் என்று எவருமே சொல்லத் தயாரில்லை.

ஏங்களுக்கு ஏற்கனவே ஒரு பையன் இல்லாதிருந்திருந்தால் எங்கள் சொத்துக்களை மனதில் கொண்டாவது சில சமயம் முன் வந்திருக்கக்கூடும்.

பிள்ளையை வளர்க்க வழியில்லாத ஒரு குடும்பத்திலிருந்து ஆளை ஆள் அறிந்து கொள்ள முடியா வகையில் தரகர் மூலம் சட்ட பூர்வமற்ற வழியில் குழந்தை கிடைத்து விட்டது.

பின்னர் எங்களது குழந்தையாக வீட்டில் பிறந்த தாகச் சட்ட பூர்வமாக சகல நடவடிக்கைகளும் செய்தாயிற்று. எல்லாவற்றுக்கும் காசு செலவு தான்.

ஏங்களுக்கு ஏற்கனவே எங்கள் செல்வப்புதல்வன் இருக்கின்ற காரணத்தினால் இந்தியாவுக்கும் சென்று பல இலட்சங்கள் செலவழித்து குழந்தையொன்றைப் பெற்றுக் கொண்டு வரவேண்டிய கட்டாயம் இருக்கவில்லை.

அல்லது எனது மனைவியை கர்ப்பமுற்றிருப்ப

கொற்றை பி.கிருஷ்ணாரங்கன்

கிண்றைக்கு ஒரு முடிவு சொல்லியாக வேண்டும்

வருசங்களுக்குப் பிறகு இப்போது தான் என் மனதிற்குத் தெரிகிறது. அது கூட ஊரும் உறவும் சொல்லிக்காட்டிய பிறகு தான்.

“ஒரு பெம்பிளைப்பிள்ளையை வாங்கி வளர்ப்ப மப்பா எனக்கும் ஆசையாய் இருக்கு.

பிற்காலத்திலை எங்களுக்கு உதவியாயும் இருக்கும்”

ஆரம்பத்தில் என் மனைவி சொல்ல வெளிக்கிட்ட போது நான் அடியோடு மறுத்து விட்டேன் என்பது தான் உண்மை.

எனது மனைவியின் விருப்பம் காலக்கிரமத்தில் நச்சரிப்பாக மாற்றதொடங்கி விட்டது. இவளது விருப்பத்திற்கு ஆரம்பத்தில் எதிர்ப்புத்தெரிவித்த எனது அக்கா தங்கச்சிகளும் இவளது மூளைச்சலவையில் எடுப்பட்டு இவளுக்குச் சார்பாக எனக்கு அட்வைஷ் பண்ணத் தொடங்கி விட்டார்கள். இவளுக்குத் தெரியும் எனது சகோதரிகள் சொன்னால் நான் கேட்டு நடப்பேன் என்று.

அவன் தனித்தவனாகி

வளாக மாயாஜாலம் காட்டி, பின் தூர இடத்தில் போய் நீண்ட காலம் இருந்து வாங்கி வளர்த்த பிள்ளையை “இது நாங்கள் பெத்த பிள்ளை” என்று ஊருக்கு வந்து அறிமுகம் செய்யவும் அவசியம் இருக்கவில்லை.

நாங்கள் வாங்கி வளர்க்கிற பிள்ளை என்கிற சமாச்சாரம் எங்களுக்கு மறந்தே போய்விட்டது. எங்கள் ஊரவர்களும் இந்த விஷயத்தைத் தொட்டுக் கதைக்காத படி நாகரிகமாக நடந்து கொண்டார்கள்.

ஆனால் தங்கள் தாய் தந்தையர் மூலம் எப்படியோ அறிந்து கொண்ட ஊரில் உள்ள சில குழந்தைகள் தங்களுக்கிடையில் சண்டைகள் வருகின்ற போது “வாங்கி வளர்த்த பிள்ளை” என்று சுட்டிக்காட்டிய சந்தர்ப்பங்களும் எங்கள் பிள்ளை அழுது கொண்டு வந்து எங்களிடம் முறையிட்டதும், நாங்கள் “அதெல்லாம் பொய்” என்று மறுத்து, பிள்ளையை ஆறுதல் படுத்தியதும் அதனால் எங்கள் மனதில் ஏற்பட்ட ரணங்களும் சம்பந்தப்பட்ட குழந்தைகளின் தாய் தந்தையரிடம் இது பற்றி நாங்கள் முறையிட்டதும் எனக்கு இப்போது அடிக்கடி என் ஞாபகச் செல்களில் தூசி தட்டிச் செல்கின்றன.

என் பிள்ளை வளர்ந்தாள் வனப்புமிகு மங்கையாக வளர்ந்தாள். அவளைப் பின் தொடர்ந்த பையன்களின் தொல்லை தாங்கமுடியாமல் நானே காலையும் மாலையும் பாடசாலைக்கும் ரிழ்சனுக்கும் எனது மோட்டார் சைக்கிளில் கொண்டு போய் விடுவதும் கூட்டிக்கொண்டு வருவதுமாக இருந்தேன். அதில் ஒரு சந்தோஷத்தையும் நான் அனுபவித்தேன்.

அவளின் பரீட்சை முடிவுகள் பல்கலைக்கழகத் திற்குத் தெரிவி செய்யப்பட முடியாத அளவுக்கு இருந்தாலும் கூடப் பரவாயில்லை. எனது செல்வாக்கைப் பிரயோகித்தாவது ஒரு உத்தியோகம் எடுக்க கூடியளவுக்குத் தானும் அது இருக்கவில்லை.

பரவாயில்லை. அவள் உத்தியோகம் பார்த்து உழைக்க வேண்டிய தேவையுமில்லைத் தானே என்று ஆறுதல் பட்டேன். ஒரு நல்ல பதவியில் உள்ள ஒரு மாப்பிள்ளையைத் தேடும் முயற்சியில் இறங்கினேன். அதற்கிடையில் என்னென்னவோ எல்லாம் நடந்து முடிந்து விட்டன.

இப்போது இந்த நிலையில் என் பிள்ளையில் ஏற்பட்ட வெறுப்பை எல்லோரையும் போலவே நானும் தொடர்ந்து கொண்டிருப்பதா... அது நியாயமா...

வெறுப்பின் கனவில் போட்டு அவளைத் தொடர்ந்து வாட்டுவதா... அல்லது அவள் பயணிக்க வேண்டிய சரியான திசையைக் காட்டுவதா அல்லது அன்பாக அனைத்து அவளின் விருப்பப்படி அப்படியே விட்டுவிடுவதா...

ஏனிந்த நிலை... இது எப்படி நடந்தது..

நெஞ்சப்புதைவிலிருந்து சம்பவக்கொடுகள் ஒவ்வொன்றாக மேலெழுந்து என்னை அலைக்கழிக்கத் தொடங்கின.

ஓழுங்காகப் படித்துக்கொண்டிருந்த என் மகள் A/I படிக்கும் போதே கூடப் படித்துக்கொண்டிருந்த ஒரு பையன் மீது காதலாகிக் கசிந்து பின்னர் கண்ணீர் மல்கி எங்கள் சம்மதத்தையும் பெற்றுவிட்டாள்.

அது நாங்களும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய ஒரு குடும்பம் தான் என்ற படியால் உத்தியோக மாப்பிள்ளைக் கனவுகளை ஒரு பக்கத்தில் மூட்டை கட்டிவைத்து விட்டு சுகல சீரவரிசைகளும் செய்து

கோலாகலமாகக் கல்யாணத்தை நடத்தி முடித்தோம்.

வேலையில்லா மாப்பிள்ளை என்று ஊர் சொல்லிவிட்க்கூடாது என்பதற்காக பட்டனத்தில் Phone shop ஒன்று போட்டுக்கொடுத்தோம்.

எல்லாம் நல்ல மாதிரித்தான் நடந்தது.

ஒரு வருஷம் கடந்தது, இவள் தலைமுழுகாமல் நான்கு மாதங்கள். அந்தப் பூரிப்பில் நாங்கள் இருந்தோம்.

கண்ணாறு பட்டதுவோ என்னவோ... பொருட் கொள்வனவு அலுவலாக பருத்தித்துறையிலிருந்து யாழ் நகருக்கு மோட்டார் சைக்கிளில் போகும் வழியில் கல்லியங் காட்டுச் சந்தியில் டிப்பர் வாகனம் மோதி அந்த இடத்தில் மாப்பிள்ளையின் உயிர் பிரிந்தது. அத்தோடு எங்கள் குடும்பமும் துன்ப துயரத்தில் சிதைந்தது.

“பெடியனுக்கு செவ்வாய்க் குற்றம் ஏதும் இருந்திருக்கும். காதலிச்சுக் கட்டின கலியாணம் எண்ட படியால் சாதகப் பொருத்தம் பார்த்திருக்க மாட்டினம்”

“வாங்கி வளர்ந்த பெட்டை எண்ட படியால் பெட்டைக்குச் சாதகம் இருந்திருக்காது. இந்தப் பெட்டையிலை தான் ஏதும் பாவக்கிரகம் கூட நின்டி ருக்கும். அது பெடியனைத் தாக்கிப் போட்டுது போலை..”

“பெட்டை கர்ப்பம் எண்ட படியால் அது வின்றை பலன் தான் தகப்பனை அடிச்சுக்கொண்டு போயிட்டுது”

ஊர் கதைக்கிற கதைகளில் சில எங்களுடைய காதுகளுக்கும் வந்து கொண்டிருந்தன.

எது எப்படியோ பிள்ளை இருபத்திரண்டு வயதிலேயே “விதவை”ப் பட்டம் வாங்கிவிட்டது.

கடையைக் கைவிட்டோம். வீட்டில் மூன்று பேரும் ஆளுக்கொரு மூலையில் இருந்து கொண்டு ஆளை ஆள் பார்த்து அழுவது தான் தினமும் நடந்து கொண்டிருந்தது.

நோர்வேயிலிருந்து எனது மகனும் மருமகளும் தருகின்ற ஆறுதல் வார்த்தைகள் எங்களுக்குத் தேறுதலைத் தந்து கொண்டிருந்தன.

காலம் நகர்ந்தது. சுகமான பிரசவமாக பெண் சூழ்ந்தை பிறந்தது, எங்கள் சோகமும் சற்றுக் குறைந்தது. பேரக்குழந்தையுடன் எங்கள் பொழுதும் கழிந்தது.

குழந்தைக்கு இரண்டு வயதாகிற காலத்தில் என் மனதில் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற எண்ணத்தை என் மனைவிக்குச் சொல்லி சம்மதம் பெற்றுக்கொண்டு என் மகனுக்கும் மருமகளுக்கும் தெரிவித்தேன்.

“இது நல்ல நல்ல முடிவு அப்பா. தங்கச்சியின்றை பிள்ளை வளர முன்னமே இதைச் செய்து வைச்சிட வேணும். எவ்வளவு சீதனம் கொடுத்தாலும் பரவாயில்லை. எனக்குரிய சொத்து பங்குகளையும் தங்கச்சிக்கே நான் குடுக்கிறேன். பிறகு அவைக்கும் குழந்தை பிறந்தாப் பிறகு வேற தகப்பனிற் பிள்ளை எண்டு வித்தியாசம் காட்டி நடக்காமல் இருக்கக்கூடிய நல்ல பெடியனாகச் செய்து வையுங்கோ அப்பா”

அவர்களிடமிருந்து நிறைவான சம்மதம் கிடைத்துவிட்டது. என் பிள்ளையுடன் கதைக்க முன்னமே எனது நண்பர்கள் சிலரிடமும் புறோக்கர்களிடமும் விஷயத்தைச் சொல்லி நல்ல பெடியனாகப் பார்க்கும் படி கேட்டுக்கொண்டேன்.

ஒரு நாள் புறோக்கர்கள் வந்து இது சம்பந்தமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்து விட்டுப் போன பின் இதைப் புரிந்து விட்ட என் பிள்ளை இது பற்றி என்னிடம் விசாரித்தாள். நான் செய்யும் ஆயத்தங்களைச் சொன்னேன்.

நான் சொன்னதைக் கேட்டதும் துள்ளினாள். கத்தினாள். பிறகு தொடர்ந்து சில நாட்களாக அழுது கொண்டேயிருந்தாள். குழந்தையின் அவவளைப்பில் கொஞ்சம் மலர்ச்சியுடன் காணப்பட்டவளின் முகத்தில் என்னுடன் ஏற்பட்ட வாதாட்டத்தின் பின்னர் மீண்டும் கவலைக்கோடுகள் பிரிந்தோடும் ரேகைகள் தென்பட்டன.

இரண்டு மாதங்கள் ஓடி மறைந்தன. அவளுடன் படித்த ஒருத்தியின் திருமண அழைப்பிதழ் வீட்டிற்குக் கிடைத்த தருணம் பார்த்து பிள்ளையை அழைத்து அருகே இருத்திப் பேசினேன்.

“எனம்மா நீ இதற்கு மறுக்கிறாய்? இரண்டாம் கல்யாணம் என்கிறது ஊருலகத்திலை நடக்காத விஷயமே. இப்பதான் உனக்கு இருபத்திநாலு வயதாகுது கல்யாணம் செய்யிற வயதே இப்பதான் வந்திருக்கு”

“அப்பா... தயவு செய்து உந்தக் கதையளை விடுங்கோ.. நான் அவரின்றை நினைவுகளோடையே வாழ்ந்திட்டுப்போயிடுவன். எனக்கொரு கல்யாணம் பற்றி நீங்கள் நினைச்சுப் பார்க்கவே வேண்டாம்”

“அப்பிடிச்சொல்லாதையம்மா... நானும் உன்றை அம்மாவும் இருக்கும் வரை தான் உனக்கும் உன்றை பிள்ளைக்கும் பாதுகாப்பு.. உன்றை அண்ணன் நிரந்தரமாக இனி அந்த நாட்டிலைதான். உன்றை பிள்ளையைச் சீரிச் சினக்காத ஒரு நல்லபெடியனாக அவன் தாரமிழந்தவனாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை உனக்குச் செய்து வைக்கிறது தான் எங்கடை முடிவு”

“அப்பா எனக்கு நீங்கள் இருக்கிறியள்.... அம்மா இருக்கிறா... நீங்கள் இல்லாத காலத்திலை கூட நீங்கள் தந்த காணி பூமி வருமானம் கடை வாடகை எல்லாம் எனக்கும் என்றை பிள்ளைக்கும் சீவியத்திற்குத் தாராளமாகக் காணும். தயவு செய்து என்னை இப்பிடியே விடுங்கப்பா.. சித்திரவரைப் படுத்தாதையுங்கோ...”

அன்றிவிருந்து இது சம்பந்தமான பேச்சு வார்த்தைகளை என் மகளோடு நான் வைத்துக் கொள்வதில்லை.

“இனி இப்போதைக்கு இது பற்றி ஒன்றும் தங்கச்சியோடை கதைக்க வேண்டாம். இன்னும் கொஞ்ச நாள் போகட்டும்”

என் மகனும் எனக்குச் சொன்னபடியால் அதையே தொடர்ந்தேன்.

மோனம்... மோனம்... தவமோனம்.....

மூன்று மாதங்கள் கழிந்திருக்கும். என் மனைவி என்னைக் குழப்பத்தொடங்கினாள். ஓவ்வொரு நாளும் ஓவ்வொரு விதமாக அது அமையும்.

“ஹரிலை உள்ள இவளையொத்த வயதுப் பிள்ளைகளைல்லாம் என்ன மாதிரி குடியும் குடித்தன மாக வாழுதுகள்..”

“ஓண்டுக்கும் வழியில்லாமல் இருந்தது களெல்லாம் இப்ப கட்டிப்பூட்டிச் சோடிச்சு கொண்டு

திரியதுகள். இஞ்சை இருக்கிற நகை நட்டுக்கள் அப்பிடியே பெட்டியருக்க கிடக்கு... பாவிக்காமல்”

“இவளை இப்பிடியே இந்தக்கோலத்திலை பாக்கப்பெத்தவயிறு பத்தி ஏரியது”

தினமும் இதே தொல்லையாகிவிட்டது. இவள் இவளைப் பெறவில்லை என்பது ஒரு நாள் எனக்கு உறைத்து. அதன் பின்னரும் கூட அதை அவளுக்கு நான் பகிடிக்காவது நினைவு படுத்த விரும்பவில்லை. அது அவசியமும் இல்லை.

ஐந்தாறு மாதங்கள் போக பிள்ளையுடன் அவள் அண்ணனும் அண்ணியும் இடையிடையே அவள் கல்யாணம் பற்றிக் கதைக்கத் தொடங்கினார்கள்.

கொஞ்ச நாள் போக அவளைக் கட்டாயப் படுத்துவது போல கதை, பேச்சு போய்க்கொண்டிருக்கும் ஆனால் ஒரு மாற்றமும் இல்லை.

கடைசியாக “இனி அவளை வற்புறுத்த வேண்டாம்” என்று உறுதியாக நான் அவர்களுக்குச் சொல்லி வைத்துவிட்டேன்.

நாட்கள் நகர்ந்தன.

பிள்ளையின் நிலையைப் பார்த்துப் பார்த்து என் மனைவியும் நிரந்தர நோயாளியாகி விட்டாள். நீரிழிவு, இரத்த அழுத்தம் என்று மூன்று தடவைகள் வாரக் கணக்கில் யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ்பத்திரியில் படுக்க வைத்து விட்டது.

நான் ஆஸ்பத்திரியும் வீடுமாக அலைந்தேன்.

என்பேரக்குழந்தை நான்கு வயதாகி நேர்ஷுறிக்குப் போகத் தொடங்கவிட்டது. என் பிள்ளையும் இப்போது சாதாரண நிலைக்குத்திரும்பி விட்டதாக எனக்குப்பட்டது.

என் பிள்ளையின் புருஷன் செத்தாப் பிறகுங்கூட அவருடைய நெருங்கிய சினேகிதப் பெடியன்கள் இரண்டு பேர் உறவை முறித்துக்கொள்ளாமல் முன்பு போலவே வந்து போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். இது நட்பு சார்ந்தது.

எனது ஒன்றுவிட்ட அண்ணனின் மகனும் பெரியப்பா பெரியம்மா என்ற வந்து போய்க் கொண்டிருந்தான். இது உறவு சார்ந்தது.

இந்த மூன்று பேரும் தான் எங்களுக்கு கடை கண்ணி என்றாலென்ன ஆஸ்பத்திரி, பிறவேற் கிளினிக் என்றாலென்ன எனக்கு ஏலாத போதெல்லாம் உதவி செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

நானும் பன்னிரண்டு நாள் ஆஸ்பத்திரியில் படுத்திருந்தேன். பிள்ளை வருவதற்கு வசதியில்லாத போது இவர்கள் தான் ஆஸ்மாறி ஆள் சாப்பாடு, தண்ணீர் என்று கொண்டு வந்தார்கள்.

நாங்கள் பெத்த மகன் இங்கில்லாத குறையை நிவர்த்தி செய்தார்கள். இப்படியே சில நாட்கள் ஓடி விட்டன.

என்னவோ தெரியவில்லை. என்பிள்ளை மீண்டும் கவலையாக இருப்பது போல எனக்குப் பட்டது. சில நாட்கள் போக அவள் முகத்தில் கலவரம் தெரிந்தது.

இன்னும் கொஞ்ச நாள் போக அடிக்கடி அவள் யோசனையில் காணப்பட்டாள். அவள் யோசிப்பதைப் பார்த்ததும் நானும் யோசிக்கத் தொடங்கினேன்.

ஒரு நாள் என் பிள்ளையைப் பார்த்து என்

மனவி கேட்டாள்.

“பிள்ளை இந்த முறை நீ மாதச் சுகவீனம் வந்து இருந்த சிலவனைக் காணேல்லை. ஏன் பிள்ளை நாள் பிந்திப் போச்சோ..”

இந்தக் கேள்வியில் என் பிள்ளை திடுக்கிட்ட மாதிரி இருந்தது. அதை நான் நல்லாகவே அவதானித்தேன்.

“அது தானம்மா எனக்கும் விளங்கேல்ல இன்னம் கொஞ்ச நாள் பாப்பம்”

மேலும் ஒரு மாதம் சென்றது “அம்மா எனக்கு மாதச் சுகவீனம் வந்திட்டுது”

பிள்ளை தன் தாய்க்குச் சொல்கிறாள்.

அந்த “ஐந்து நாட்களும்” எங்கள் பிள்ளை இதற்கு முன்பு அந்த “ஐந்து நாட்களில்” இருப்பது போன்ற தோற்றும் இருந்ததாக எனது அவதானிப்பில் தெரிய வில்லை

வீட்டு வேலைகளில் அவதானம் இல்லை. தன் மகளையும் அடிக்கடி சினக்கிறாள். ஏதோ குழப்பத்தில் இருக்கிறாள்.

மூன்றாம் மாதமும் அந்த “ஐந்து நாட்களில்” பிள்ளை இருந்தாள். நம்பினோம். அப்போதும் நம்பினோம்.

மேலும் சில நாட்களில் பிள்ளையின் வயிறு பெருத்துத் தென்படத்தொடர்கியது.

“எனக்கு வயிற்றுக்குள் இப்ப ஏதோ எல்லாம் செய்யது”

அழுத்தொடர்கினாள். எனக்குச் சாதுவாகச் சந்தேகம் வரத்தொடர்கியது.

“என்னப்பா... பிள்ளைக்கு வயிற்றிலை கட்டி கிட்டியென்டு ஏதும் வந்திருக்குமோ... அப்பிடி யெண்டால் உயிருக்கும் ஆபத்தாய் முடிஞ்சிடும். ஒருக்கால் கொண்டு போய்க் காட்டுவதே... இதுக்குரிய டொக்டரிட்டை பதிஞ்சு போட்டு வாங்கப்பா...”

என் மனவி கலவரப் படத்தொடர்கினாள்.

தனியார் சிகிச்சை நிலையத்தில் பதிந்து அவளைக் கட்டாயப்படுத்திக் கூட்டிக்கொண்டு போய்க் காட்டி நோம்.

ஐயோ... இதைச்சொல்லுறவுத்துக்கு வாய் கூசம்... என் பிள்ளை கர்ப்பமாக இருக்கிறாளாம் டொக்டர் உறுதியாய்க் கூறி விட்டார்.

என் தலையில் இடி விழுந்தது. என் மனவி அங்கேயே சத்தம் போட ஆரம்பிக்க, அவளை அடக்கினேன். அங்கிருந்த யாருக்கும் சந்தேகம் வராதபடி இரண்டு பேரையும் கூட்டிக்கொண்டு வந்து விட்டேன்.

வீடு ஒரே களேபரமாக இருந்தது “சொல்லடி... யாரடி அவன்... சொல்லடி... உண்மையைச் சொல்லடி...”

அவனுக்கு முதுகில் இரண்டு குத்துக்கொடுத்துக் கேட்டாள் என் மனவி. அவள் வாயே திறக்கவில்லை. என் மனவியின் முயற்சிகள் எல்லாம் தோல்வியில் முடிய, நான் அன்பாகக் கேட்டேன் பிரயோகனமில்லை.

எனது யூகம் ஒரே இடத்திலே குத்திட்டு நின்றது. என் பிள்ளையினுடைய புருஷனின் சிநேகிதப் பெடியன்களில் ஒருவனாகத்தான் நிச்சயம் இருக்க முடியும். எப்படி யோ அவர்கள் அந்நியர்கள் தானே....

என் பெறாமகனும் ஒரு நாள் சொன்னவன்.

“சித்தப்பா இவங்கள் இஞ்சை வந்து போகிறதைத் தவிர்க்கிறது நல்லது போல என்றை மனதுக்குப் படுகுது. ஊருலகத்திலை கதைகட்டுறதுக்கு நாங்கள் ஏன் இடம் வைப்பான்...”

அவன் சொன்னது எனக்கும் சரியாகப்பட்டது. ஆனால் அவங்களை வரவேண்டாம் என்று சொல்ல எனக்கு மனம் வரவில்லை. மற்றும்படி அவங்கள் அடிக்கடி வருவதுமில்லைத் தானே....

இந்த நிலைமைக்கு காரணம் அவங்களிலை ஒருத்தன் தான் எண்டால் அவன் எந்தச் சாதி சமூக மெண்டாலும் பரவாயில்லை. அவனைத்தப்ப விடேலாது. அவனைப் பொலிசிலை குடுத்து இவளைக் கட்டி வைச்சிட வேண்டியது தான். வேறை வழியில்லை.

மன்தில் ஏற்பட்ட வைராக்கியத்தோடு வேறு வழியில்லாமல் எனது துரும்புச்சீட்டை எடுத்துப் போட்டேன்.

“இனியும் நீ சொல்லாட்டி உனக்கு நஞ்சு பருக்கிப் போட்டு நாங்களும் நஞ்சு குடிச்சுக் காகப்போறம்”

இதைக்கேட்ட உடன் உண்மை வெளிவந்தது.

“என்றை கடவுளே... என்றை பெறாமகன்...”

என்றை ஒன்றுவிட்ட அண்ணனின் மகன்... சீ...”

எனக்கு மயக்கம் வரும் போல் இருந்தது. எப்படி... எப்படி... இப்படி ஒரு காரியத்தைச் செய்தான்....” மூன்றாவது தலைமுறையின்படி என் பிள்ளைக்கு அவன் அண்ணன் முறையானவன்... நானும் என் அண்ணனும் இனிச் சம்பந்தி... சீ... நினைத்துப் பார்க்கவே ஏதோ செய்தது...”

“இவள் சித்தப்பாவுக்குப் பிறக்காதவள் தானே என்று நினைத்து விட்டானோ..”

எனது மைத்துனி சொன்ன ஆலோசனை எனக்கும் சரியாகப்பட்டது. அதன் படி இருக்கியமாக, கருக் கலைப்புச் செய்வதற்கு மூன்று இடங்களுக்கு அலைந் தோம் கருக்கலைப்புச் செய்வார்கள் இப்போது திருந்தி விட்டார்களாம்.

திருந்தி என்ன... திருந்தி... சட்டம் இப்போது இறுக்கமாக இருப்பதால் நீதி மன்றத்தில் போய் நிற்கப் பயத்திலே தான் தொழிலை விட்டு விட்டார்கள்.

இப்படி யே நான்கு மாதங்களாகி விட்டன. ஒரு மகப்பேற்று நிபுணரிடம் ஆலோசனை செய்தோம்.

“மாற்று வழி ஏதுமில்லை குழந்தையைப் பெற்றெடுப்பதைத் தவிர...” முடிவாகச் சொல்லப்பட்டு விட்டது.

இப்போது வீட்டில் மீண்டும் ஒரே அழுகை.... ஒரே சத்தம்.... ஒரே திட்டு...

என் நான்கு வயதுப் பேரன் ஒன்றும் விளங்காமல் “திரு திரு” என முழிக்கத் தொடங்கி விட்டான். அவனது மன நிலை பாதிக்கப்படாமலிருக்க உடனடியாக அமைதிச்சட்டத்தை வீட்டில் அழுல்படுத்தினேன்.

எல்லோரும் வீட்டிற்குள்ளேயே முடங்கிப்போய் விட்டோம். நாங்கள் முடங்கினாலும் விஷயம் முடங்காதல்லவா...? அக்கம் பக்கத்து வீடுகளிலிருந்து ஊருக்கு விசயம் தெரிந்து யாழ் சூடாப்பத்திரிகைகள் யாவற்றிலும் வராத ஒரு குறையாகச் செய்தி அடிப்படத்

தொடரங்கிவிட்டதாம்.

“எப்படி யோ உவள் வாங்கி வளர்த்த பிள்ளை தானே... எந்தக்குலத்திலை பிறந்தானோ... அந்தக்குணம் இவளுக்கு இருக்கும் தானே...”

“அதுக்குக் காரணம் ஒருத்தன் இல்லையாம்... உங்கை வந்து போன பெடியங்களும் தானாம்...”

ஓரு சைக்கிள் வால்ரியூப் கையில் அகப்பட்டால் அதை வைத்துக்கொண்டு ஒரு முழுமையான சைக்கிளையே உருவாக்கி விடக்கூடிய சாமர்த்தியம் வாய்த்தவர்கள்லவா நம்முடைய சனங்கள்... விடுவார்களா...

பல்கலைக்கழகத்தில் படித்து பட்டம் பெற வேண்டிய என் பிள்ளை இருபத்திரண்டு வயதில் விதவைப் பட்டமும், இருபத்தாறு வயதில் வேசைப் பட்டமும் பெற்றுவிட்டாள். இதை விட பெற்றோருக்கு வேறென்ன சந்தோசமும் பெருமையும் வேண்டும்.

இப்போது அந்தப் பையன்கள் இரண்டு பேரும் இங்கு வருவதை நிறுத்திவிட்டார்கள் அவர்களின் உண்மையான நட்புறவை நினைத்து நான் இப்போதும் மனதிற்குள்ளே “சல்லிட்” அடிக்கிறேன்.

இப்போது ஒரு கர்ப்பினிப் பெண்ணுக்குரிய எந்தப்பூரிப்பும் உடலில் காணப்படாமல் சோமாலியாவின் ஒரு பெண்ணைப் போல என் மகள் தோன்றினாள்.

டொக்டர் சொன்ன திகதிக்கு மூன்று கிழமைகளுக்கு முன்னரே தீராத வயிற்று வலி ஏற்பட்டு ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துச்சென்றோம். தீவிர பரிசோதனையின் பின் குழந்தை வயிற்றியிலேயே இந்து விட்டதாகத்தெரிவித்தார்கள். உடனேயே பிரசவிக்கவும் செய்தார்கள்.

ஆண்டவனின் சூட்சமம் விளங்கவில்லை. நாங்கள் இரகசியமாக அழிக்க நினைத்ததை அவன் பகிரங்கமாக்கி அழித்தானா...?

அல்லது அவமானக்குழந்தையாக இந்தப்பூழி யில் பிறக்க விருப்பமில்லாமல் கருவறையிலேயே குழந்தை தற்கொலை செய்து கொண்டதா....

உண்மையைச் சொன்னால் யாருடைய சாவும் யாருக்கும் சந்தோஷத்தைத் தருவதாக இருக்க முடியாது. ஆனால் இந்தக்குழந்தையின் சாவு மதிழ்ச்சியைத் தந்தது என்று கூற முடியாது என்றாலும் இப்போதைய நிலையில் அதுவும் நல்லது தான் என்றே எனக்குப் பட்டது.

குழந்தை பிறக்கும் வரைக்கும் எனது மகனுக்கு இந்த அசிங்கத்தை நாங்கள் தெரிவிக்காமலே இருந்து விட்டோம். இப்போது குழந்தை பிறந்த விஷயம் அது செத்துப் பிறந்த விசயம் முதலாக எல்லாமே அவனுக்குத் தெரிந்துவிட்டது.

ஊருக்கு வந்தவர்களில் யாரோ ஒருவர் எல்லாம் அறிந்து அவனுக்குச்சொல்லியிருக்க வேண்டும். அங்கிருந்து ஆணை வந்தது.

“அவள் இனி எனக்குத் தங்கச்சி இல்லை. அவளை இனி வீட்டில் வைத்திருக்க வேண்டாம். அவளை எங்கையெண்டாலும் அநாதை ஆச்சிரமத்திலை கொண்டு போய் விடுங்கோ. வேணுமெண்டால்

மாதாமாதம் காசு கட்டலாம்...”

நாங்கள் இலகுவில் அதைச் செய்து விட முடியுமா...?

திரும்பத் திரும்பச் சொல்லியும் நாங்கள் செவிசாய்க்காததால் இனி வாழ்நாளில் எங்களோடும் தொடர்பில்லை என்று உறவை முறித்துக்கொண்டான்.

“வெளிநாட்டுக்காசை நம்பியா நாங்கள் இங்கே சீவியம் நடத்திற்ம...?”

ஓரு வருஷம் தனது ஊனக் கால்களுடன் தன் பயணத்தை மெதுவாக முடித்துக் கொண்டது. இப்போது என் பேரன் பள்ளிக்குச் செல்கிறான்.

ஓரு நாள் எனக்குத் தம்பி முறையான ஒருவன் என் பிள்ளைக்குக் கல்யாணம் பேசி வந்தான். இது நடக்கக் கூடிய காரியமா என்று கேட்டேன்.

“நிச்சயமாக..” என்றான்.

பெடியன் எங்கள் ஊரைச்சேர்ந்தவன் தான். கல்யாணம் பேசி வந்தவனுக்கும் எனக்கும் சொந்தக்காரன் தான்.

விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தில் இருந்து புனர்வாழ்வு பெற்றுத்திரும்பியவன். தனியன் அவனுடைய மனைவியும் ஒரே மகனும் வன்னியில் குண்டு விழுந்து மாண்டு போனார்கள்.

பெடியன் இப்போது ஊரில் கடையொன்றை நடாத்தி வருகிறான். ஒரு கையில் ஜந்து விரல்களுடன் மனிக்கட்டு வரையுமின் பகுதியை யுத்தத்தில் இழந்தவன். சரி பரவாயில்லை.

“பெடியனுக்கும் தாய் தகப்பனுக்கும் எங்கடை பிள்ளையின்றை விஷயமெல்லாம் வடிவாகத் தெரியும் தானே... என்ன...?”

ஓம் அண்ணை எல்லாம் வடிவாகத் தெரியும். இது சின்னப்பிள்ளை. சந்தர்ப்ப சூழ்நிலை எல்லாம் அப்பிடி அமைஞ்ச ஏதோ எல்லாம் நடந்து முடிஞ்சது. அதை நாங்கள் விளங்கிக்கொள்ளுறும் என்று அவை சொல்லுகினம்.

பதில் எனக்குத் திருப்தியாக இருந்தது. நான் என் மனைவியுடன் பேசிவிட்டு நேரில் அவர்களிடம் போனேன். பையனுடனும் தாய் தகப்பனுடனும் கதைத்தேன். மேலும் திருப்தியாக இருந்தது.

என் மகனுக்கும் மருமகனுக்கும் போன எடுத்தேன். திரும்பத்திரும்ப எடுத்தேன் போன தூக்கப் படவில்லை.

எனக்குத் தெரியும் என் மருமகள் கதைக்க விரும்பினாலும் என் மகன் அனுமதிக்க மாட்டான்.

ஆனால் நான் ஆரம்பத்திலேயே சொன்னது போல இன்றைக்கு நான் ஒருமுடிவு சொல்லியே ஆக வேண்டும்.

எனது மகளை அழைத்து எனக்குப் பக்கத்தில் இருக்கினேன். நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு அவளின் தலையைத் தடவினேன். எனது முடிவைச் சொன்னேன்.

“அப்பா... என்னை மன்னிசுக்கொள்ளுங்கோ அப்பா இனி இப்பிடி ஒரு பிழை நடவாது. நான் இப்பிடியே இருந்திடுறன்...”

எனக்குப் பிறசர் தலைக்கேறி விட்டது.

“பொத்தடி வாயை... இந்தக் கல்யாணம் நடக்கும். இதிலை எந்த மாற்றமும் இல்லை.”

இந்து மைல் தூரம் நாளாந்தம்
கால்நடையாகப் பள்ளிக்கூடம் போய் படித்து வந்த
எனக்கு, இந்தக் கிராமத்திலுள்ள எல்லோருமே நன்கு
அறிமுகமானவர்கள் தான். இரத்த உறவுகள். தாய் வழி,
தந்தை வழி உறவுகளே இங்கே வசித்து வரும்
பெரும்பாலானவர்கள் என்று கூறலாம்.

நான் ஜந்தாம் வகுப்புப் படிக்கும் காலத்தி
விருந்து உயர் தரம் சித்தியடையும் வரை என்னுடைய
தகப்பனார் துவிச்சக்கர புக்ஷ்ணக்கிலில் பக்கீஸ்
பெட்டியைக் கட்டிக்கொண்டு தெருத்தெருவாக
அலைந்து மரக்கறி வியாபாரம் செய்து கொண்டே
இருந்தார். வெண்டிக்காய், புடலங்காய், கத்திரிக்காய்
என்று தொண்டைகிழிய கத்திக்கொண்டு விற்பனைக்குப்
போவார். நாளாந்தம் காலையில் எட்டு மணிக்குப்
புறப்பட்டுப் போனவர் சாயந்தரம் மூன்று மணி வரை
வெயிலிலும் மழையிலும் அலைந்து அலைக்கழிந்தே வீடு
வந்து சேருவார்.

“வாப்பா, ஏ/எல் சோதனையிலே மூன்று எஸ்
மட்டுந்தான் கிடைச்சிருக்கு... யூனிவிசிட்டி கிடைப்பது
ஜமிச்சம்... திரும்பத் திரும்ப சோதனையெடுக்கக் காச
மில்லை, காலும் வீணாப்போவும்... கொழும்புக்குப்
போனா ஏதாவது கோக்ஷ் ஒன்று செய்யலாம் என்று
நினைக்கிறேன்...”

“ஏன் மனே இன்னொரு மொறை ஏ/எல் எடுத்தா
கேம்பஸ் போவலாமே... கொஞ்சம் முயற்சி செஞ்சா
சான்ஸ் கெடைக்கும் இல்லையா...”

“இல்லே வாப்பா, இன்னொரு தடவை சோதனைக்
கெண்டு படிச்சி, சோதனை எழுதி முடிச் சிட்டு, ரிஸல்ட்
வரைக்கே இன்னொரு வருஷம் போயிடும். ஏதாவது டி,
கொம்பியூட்டர் கோஸ் செஞ்சா மூனு வரிக்ஷத்திலே
கோஸம் முடிஞ்சி, கொழும்பிலே ஜோப்பும்
கிடைச்சிடும்...”

“அது மட்டுமில்லே... ரெண்டாந் தடவை
சோதனை எழுதி, அதின்ட முடிவு வந்து, கேம்பஸ்
கிடைக்கவேண்டா எல்லாமாக ரெண்டு வருக்ஷத்துக்கு
மேலே போயிடும்... செல வேளை அதுக்கு மேலேயும்
காக்கனும்...”

“... கேம்பஸலுக்குப் போனாலும், மூனு நாலு
வருக்ஷங்க கழிச்சிதான் பட்டம் கெடைக்கும்..., சில
வேளை பட்டம் கெடைச் சொற்றுங்கூட தொழிலுக்காக
ரெண்டு மூனு வருக்ஷம் எம் பிமார் பின்னாலே
அலெஞ்சி திரியனும்...”

என்னுடைய அதிருப்தியையும் அங்கலாய்ப்பை
யும் மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த என்னுடைய
தந்தைக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. எப்படி,
யார் யாரிடம் உதவி எதிர்பார்ப்பது, உதவி கேட்பது
என்றெல்லாம் என்னுடைய தகப்பன் ஏதேதோ
முனுமுனுத்தார்.

“அப்ப, நான் எங்கட மதார் ஹாஜியாரிடம்
கொஞ்சம் பேசிப்பாக்கவா மனே... கொழும்புக்குப்
போய் படிக்க ஓரு வருக்ஷத்துக்கெண்டாலும் அவர்
ஒதவி செஞ்சாரின்டா... நான் வீட்டை காணியை
வித்தாயனும் கடனை அடைச்சிடுவேன்...”

“இல்லே வாப்பா, அவங்களைல்லாம், பெரிய
மனிசன்கள், அப்படி ஏதுவும் நடக்குமென்டு எனக்கு

வைராக்கியம்

ஏ.சி.எம்.இப்ராஹீம்

நம்பிக்கை இல்லே... நாம் மரக்கறி யாவாரம், அவரு மாடி
வீட்டுக் கோமைஸ்வரன், நீங்க அவரை நெருங்க ஏலுமா
வாப்பா...”

ஆனாலும், தன்னுடைய ஆதங்கத்தை ஹாஜி
யாரிடம் கூறவேண்டுமென்று வாப்பா, விடாப்பிடி
யாகவே நின்றார். ஹாஜியாரிடம் நீண்ட காலமாக பழகி
வந்த அவர், ஹாஜியாரை நெருங்கி அனுகிப்பார்ப்பதற்கு
வாப்பா முடிவாகத் தீர்மானித்து விட்டார். என்னுடைய
வார்த்தைகளை என்னுடைய தகப்பன் ஏற்றுக் கொண்டா
லும், ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டாலும் ஹாஜியாரின் குண
நலம் பற்றி நான் நன்கறிந்திருந்தேன். அவருக்கிருந்த
கெடுபிடிகள், சமயசந்தரப்பம் பார்த்து முக்கியஸ்தர்கள்
அவரை குறுக்கிட்டு அவருடைய நேரத்தை வீணாடிப்ப
தெல்லாம் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவர் ஓய்வில்லா
மல் பேசிக்கொண்டே இருப்பார்.

அடுத்த நாள். வாப்பா தொழிலுக்குப் போகும்
வழியில் ஹாஜியாரைச் சந்தித்து என்னுடைய விடயத்தை
யும் தேவைப்பாட்டையும் நன்றாக விளங்க வைத்துள்ளார்.
பொறுமையாகவும் கவனமாகவும் வாப்பாவின்
ஆதங்கத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மதார் ஹாஜியார்,
சொன்ன பதில் இதுதான்.

“உன்ற மகன்றே பெரிய படிப்புக்கு என்டு
யூனிவிசிட்டி போவதுக்கு நான் ஏதாவது செய்யனும்...,
ஏதாவது செய்யத்தான் நினைக்கிறேன்,... கடனாக
என்றெல்லாம் ஒன்னும் எதிர்பார்க்க வாணாம்... இப்ப
நான் குடும்பத்தோடே இந்த வருஷம் மக்காவுக்குப்போய்
ஹஜ்ஜு செய்ய ஆயத்தம் பண்ணிக்கிட்டு இருக்கிறதாலே
கொஞ்சம் சிக்கலாக இரிச்சி... யாராவது இருந்தா
கடனைக் கிடைனப் பட்டுக்கோ, நான் ஹஜ்ஜுக்குப்
போய் வந்து தீர்க்கப் பார்க்கிறேன்...”

***

மேற்கிலே, மலையும் மலை சார்ந்த பிரதேசங்
களுடன் கூடிய காடும் காடுசார்ந்த நிலப்பரப்புக்களும்,
நீண்ட நெடுந்தாரம் பச்சைப் பசேலன்று பரந்து விரிந்து
காட்சியளிக்கின்றன. கிழக்கிலே, பல்வேறு கிளைகளாகப்
பிரிந்து நெழிந்து நீலக்கடலிலே நீந்திக களிக்கும் ஆறு
களையும் நதிகளையும் கொண்ட கழிமுகங்களும் கடல்
மேடுகளும். சமுத்திரப் பரப்புக்களும் கொண்ட கடலும்,
கடல்சார்ந்த நெய்தல் நிலங்களைக் கொண்ட கடற்கரைப்
பிரதேசம். தெற்கிலே, மருதநிலமென அழைக்கப்படும்
வயல்காடுகள்; வடக்கிலே, நீரோடைகளும் களப்புக்களும்
கொண்ட உப்பளங்களும் உவர் நிலங்களும் நிறைந்த
சதுப்பு நிலங்கள்.

இத்தனை இலட்சணங்களையும் இயற்கை
வனப்புக்களையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ள விவசாய

நிலங்களின் களஞ்சியமாகக் காட்சிதரும் பொன் விளையும் பூமியே பூவரசங்குடா என்றழைக்கப்படும் பூர்வீகக் கிராமம். இந்தக் கிராமத்தில் நீண்ட நெடுங்காலமாக நிலைபெற்று விளங்கும் கிராமியத் தொழில்கள்தான் விவசாயமும்.

குடிசைக்கைத் தொழில்களும், சிறு கைத் தொழில்கள் சார்ந்த உள்ளூர் தொழில் பேட்டைகளும் மாகும். நெல் வேளாண்மையுடன் சேர்ந்த விவசாயத் தொழில்களும், தென்னங்கமுகந் தோப்புகள் நிறைந்த புன்செய் நன்செய் பயிர்ச்செய்க்கைகளும் நிறைந்த கமங்களும் சேனைகளும் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றன. உப்பளங்கள் ஒரு புறம்; கடற்சிப்பிகளும் ஊரிகளும் நிறைந்த சஸ்னாம்புச் சூழைகள் இன்னொரு புறம்.

இந்த நானாவித வளங்களும் நிறைந்த பூவரசங்குடா கிராமத்தில் மதார் ஹாஜியார் ஒரு பிரபலம்; கொழுத்த பணக்காரன்; விவசாயப் பண்ணையாளர். ஊரிற்கு செல்வச் சீமான் என்று பெயர்வாங்கியுள்ளமையால் அரசியல்வாதிகளும், சமூக சேவையாளர்களும் காலத்துக்குக் காலம் மதார் ஹாஜியாரின் வீட்டையே முற்றுகையிடுவார்கள்.

அந்த ஊரிலே முதலாவது அடுக்குமாடிக் கட்டடம் கட்டியவரும், அறுவடை மெசின், உழவு மெசின் வாங்கியவரும் ஹாஜியார்தான். மூன்று முறை மக்காவுக்குப் புனித யாத்திரை செய்து உம்ரா ஹஜ்ஜுலக் கடமைகளை செவ்வனே மன்றிறைவோடு நிறைவேற்றிய வர் அவர். வீட்டிலே வேலைக்காரர்கள்; வயற்காட்டிலே கூலி வேலை செய்யும் தொழிலாளர் படைகள்.

தென்னந் தோப்புக்களையும் முந்திரித் தோட்டங்களையும் காவற்காக்க பத்துப்பதினைந்து நிரந்தரக் கூலியாட்கள். இவ்வளவு இருந்தும் ஹாஜியாருக்கு இன்று வாரிசு என்று ஒன்றுமில்லை. அவருக்கென்று ஒரேயொரு கீனா என்ற வளர்ப்பு மகளே அவருடைய மாளிகை போன்ற வீட்டை அலங்கரித்துக் கொண்டு இருக்கின்றாள். கடந்த நாற்பது வருக்ஷங்களாக குதாகலமாகக் குடும்ப வாழ்க்கையை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் மதார் ஹாஜியாருக்கும், அவர் மனைவி மரியம் பீவிக்கும் சொந்தமாக ஒரு புழு பூச்சிகூட இல்லையே என்று ஊரெல்லாம் பேச்க.

மதார் ஹாஜியார் நடைமுறையிலே இயல் பாகவே நல்ல மனிதர் என்பதை யாவரும் அறிவர். விதைப்புக்கு உதவும் உழவு மெசின் கை மெசின் தொடக்கம் அறுவடைக்கு உதவும் பொகோட்டா அறுவடை மெசின் வரை அவரிடம் சொந்தமாக உள்ளன. அறுவடைக்காலத்தில் வயற்களத்துக்குப் போகும் ஏழை எளியோருக்கு அள்ளி அள்ளிக் கொடுப்பார் ஹாஜியார். ஏழைகள், அநாதைகள், கைம்பெண் விதவைகளுக் கென்று மனங்கோணாது பரோபகாரம் செய்பவர் என்று எல்லோரும் பேசிக் கொள்வார்கள். மூன்றுக்கு மேற்பட்ட தடவைகள் புனித மக்காவுக்கு ஹஜ்ஜுலக் கடமையை நிறைவேற்றச் சென்ற மதார் ஹாஜியார், தனக்கென்று வாரிசொன்று இல்லையே என்று கவலையாக இருந்தார் என்பது யாவரும் அறிந்த உண்மை.

இன்னும் எத்தனையோ உம்ரா ஹஜ்ஜுலக்களை வேண்டுமானாலும் செய்வதற்கு ஆயத்தமாக இருக்கும் ஹாஜியார், தனது வளர்ப்பு மகளே தனக்குரிய ஒரேயொரு வாரிசு என்று கூறிக்கொண்டிருந்தார்.

வாழ்க்கையிலே ஒவ்வொரு மனிதனும் பல்வேறு விதமான அனுபவங்களைப் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களிலும் எதிர்நோக்கி அனுபவிக்க வேண்டியுள்ளது. அதேபோல, எமது வாழ்நாளிலே நாம் எத்தனையோ வரலாற்றுச் சுவடுகளைக் கண்டிருக்கிறோம். வெற்றிப் பாதையிலே வீறுநடை போட்டவர்களெல்லாம் எதிர்பாராது எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்களில் வாழ்க்கையிலே வழுக்கி விழுந்த வரலாறுகள் எவ்வளவோ இங்கு உள்ளன. நாட்டுத்தலைவனாக, சமூகத்தலைவனாக, சமயத்தலைவனாக, குறித்த ஊர்களுக்கான தலைவர்களாக தலைநிமிர்ந்து வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவர்கள் பலரும், கடமையும் கட்டுப்பாடும் பேணிக்காத்தவர்களும், பூர்வீக இலங்கையின் பொன்மனச் செம்மல்களாகப் பெயர் சொல்லிக் காணப்பட்டவர்களும் அதிகாரத்திலிருந்து அதிரடியாகத் தூக்கி வீசப்பட்ட சம்பவங்கள் எத்தனை எத்தனையோ இருக்கின்றன.

மரக்கறி வியாபாரியின் மகன் மரக்கறி வியாபாரந்தான் செய்ய வேண்டும்; மீன் வியாபாரியின் மகன் மீன் வியாபாரம் தான் செய்ய வேண்டும் என்று எமது சமூகம் நினைத்தாலும், ஒவ்வொரு இளைஞரும் தனது உள்ளக்கிடக்கையை ஒரு தரம் தட்டி எழுப்பி, தான் நினைத்த இலக்கை எட்டிப்பிடிக்க வேண்டும் என்றே நானும் நினைத்தேன்.

கோடை காலக் கடுமையான உக்குணம் எங்களுடைய பிரதேசத்தில் கடும் வரட்சியையும் சூட்டையும் உண்டாக்கியது. குடிநீரின்றியும் புன்செய் நன்செய் நிலங்களுக்கெல்லாம் மழை நீரின்றியும் அவஸ்தைப் படும் மக்களுக்கு நிவாரணம் வழங்குவதற்காக தலைநகரி விருந்து வொறிகளிலும், டிப்பர்களிலும் தண்ணீர் பொளைர்களிலும் நிவாரணப் போருட்கள் வந்த வண்ணம் இருந்தன. ஊரிலுள்ள வாலிபர்களும் மாணவர்களும் உள்ளூர்வாசி களும் அர்ப்பணிப்போடு நிவாரணப் பொருட்களை மக்களுக்குப் பகிர்ந்தளிப்பதற்காக வேலை செய்து கொண்டிருந்தனர். அதில் நானும் உற்சாகத்தோடு வேலை செய்து கொண்டிருக்கையில், கண்டாவை வதிவிடமாகக் கொண்ட நல்ல மனிதரொருவரைச் சந்திக்கச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்துது. அவருடைய பெயர் ஜோஸப். நான் நேரம் காலம் பொருட்படுத்தாது வந்தவர்களுக்கு உதவி ஒத்தாசை செய்து கொண்டிருப்பதைக் கண்ட மனித நேயம் படைத்த கனவான் ஜோஸப், இரண்டொரு நாட்களுக்குள்ளேயே என்னுடைய நன்பராகி விட்டார் என்று நான் செர்லவதை விட நான் அவருடைய நன்பராகி விட்டேன் என்றே கூற வேண்டும்.

என்னுடன் நட்புறவோடும் புரிந்துணர்வோடும் ஸாவகமாக அடிக்கடி அளவளாவிக் கொண்டிருந்த கனவான் ஜோஸப் அவர்கள், என்னைப்பற்றிய பூரண விபரங்களைத் தெரிந்து கொண்டு, எனக்குக் கட்டாயம் உதவி செய்வதாகவும், அவருடைய கொழும்பிலுள்ள ஹார்ட் வெயர் கம்பனியில் பகுதி நேரம் கணக்காளராகவும், பகுதி நேரம் கொழும்பிலுள்ள ரோயல் இன்ஸரிரியூட்டில் டி மாணவனாகவும் சேர்ந்து படிக்க உதவி செய்வதாகவும் கூறி உறுதியளித்தார்.

உடனடியாகப் பயண ஒழுங்குகளைச் செய்யும் படி கூறிய ஜோஸப், கைச்செலவுக்காக வெளி ஜயாயிரம் ரூபாய் நோட்டை என் கைகளுக்குள் தினித்து விட்டார்.

சமூக- அரசியல்- பண்பாட்டு

வெகுஜன அமைப்பு ஒன்றுக்கான கருத்தியல் தளம் பற்றிய நூல்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப பகுதியை மார்க்சிய சிந்தனையின் பிரதான உருவாக்க கால கட்டமாகவும், தத்துவார்த்த தளத்தில் தன்னை நிலை நிறுத்தி ஸ்தாபன அமைப்புகளை தோற்றுவிக்கின்ற ஆரம்ப காலப்பகுதியாகவும் கருதலாம். முதலாளித்து வத்தின் விஷயல் பொழுதில் அதன் சுரண்டலையும், அது உபரி மதிப்பை எப்படி அபகரிக்கின்றது என்பது குறித்தும் மார்க்ஸ் ஆழமான விரிவான் ஆய்வொன்றினை முன்வைத்திருந்தார். புதிய தாராளமய உலகமய உற்பத்தி முறை இன்று சர்வ தேசமயமாக்கப்பட்ட தழவில் உலக மயம் பற்றிய ஒரு விரிவான், முழுமையான ஆய்வொன்று தேவைப்படுகின்றது. இந்நிலையில் தமிழர் பண்பாட்டுச் சூழலில் மார்க்சிய பிரயோகம் குறித்து நோக்குகின்ற போது மார்க்சியத்தை நமது தழவுக்கு ஏற்றவைகையில் மறு வார்ப்புச் செய்வதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொண்டிருந்த போதும் பெரும்பாலான அம்சங்கள் பிற நாடுகளின் புரட்சி அனுபவங்களிலிருந்து பெறப்பட்ட மாதிரிகளை இறக்குமதி செய்வதாகவே அமைந்திருந்தன. இவ்வம்சம் ஒரு வெகுஜன சக்தியை கட்டியெழுப்புவதற்கு பதிலாக வெறும் கோசங்களின் அடிப்படையிலான போராட்டங்களுக்கு இட்டுச் செல்வதாகவே அமைந்திருந்தது. இந்நிலையில் எமது பண்பாட்டு தழவை கவனத்தில் கொள்ளாது- எமக்கு பொருத்தமான பாதையை உணராது உலக புரட்சி அனுபவங்களிலிருந்து சில வற்றை நகலெடுத்து ஒன்றாக ஓட்டுவதன் மூலமாக எமக்கான விடுதலை மார்க்கத்தை எட்ட முடியாது என்பதை எமது இதுவரை கால அனுபவங்கள் புதிய படிப்பினையாக அமைந்திருக்கின்றன. தமிழர் வாழ்வில் மார்க்சியர் ஏற்படுத்திய இடைவெளி பாரதுரமான தாக்கங்களை கொண்டு வந்து சேர்த்திருக்கின்றன. மார்க்சியர்களிடம் இந்த பலவீனம் காணப்பட்டது என்பதற்காக அவர்களின் விலைமதிப்பற்ற பங்களிப்புகள் புறக்கணித்தக்கவையல்ல என்பதும் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

இன்றைய நாளில், நமது சமூக -அரசியல் -பண்பாட்டு தழவில் அந்திய ஏகாதிபத்திய சக்திகளின் ஊடுவல் என்றும் இல்லாதவாறு நமது ஸ்திரத் தன்மையை சீர்க்கலைக்கவும், வளர்ச்சிப் போக்கை முடக்கவும் முனைந்து வருகின்றன. நமது பண்பாட்டு தளத்தில் ஒரு ஏகாதிபத்திய கலாசாரத்தை - புதிய தாராளமய கலாசாரத்தை புகுத்தவும் அவை முனைந்து வருகின்றன. சமூக மாற்றத்திற்கான போராட்டத்தின் திசையை திருப்பும் வகையில் இன, மத, சாதி, மொழி கூர்மையடைய செய்திருக்கின்றன. எனவே அபாயம் எங்கிருந்து வருகின்றது என்பது பற்றிய தெளிவை முற்போக்காளர்களும்

ஆசிரியர்:
ந. ரவீந்திரன்

வெளியீடு:
புதிய பண்பாட்டுத் தளம்
விலை: 300/-
பக்கம்: 175

மார்க்சியர்களும் உன்னிப்பாக கவனிக்க வேண்டியது காலத்தின் தேவையாகும்.

இன்று நமது பண்பாட்டுச் சூழலில் முனைப் படைந்திருக்கின்ற அம்பேத்கரியம், பெரியாரியம் இன்னும் இது போன்ற தத்துவக் கோட்பாடுகள் யாவும் அதன் மக்கள் சார்பான பண்புகளை பின்தள்ளி சமூகமாற்ற போராட்டங்களை சிதைக்கின்ற வகையிலே முன்னெடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. மார்சியம் காலவாதியாகிவிட்டது என்றும் அவ்விடத்தை பெரியாரியம், அம்பேத்கரியம் முதலிய கோட்பாடுகளே ஈடு செய்கின்றன எனும் கோசம் இன்று தமிழில் தழவில் முனைப்படைந்து வருவதனை காணக் கூடியதாக உள்ளது. இவ்வாறானதோர் தழவில் மீண்டும் ஒரு புனரமைப்புக்கான தருணம் குறித்து கலாநிதி ந. இரவீந்திரன் எழுதிய "சாதிச் சமூக வரலாற்றில் வர்க்கப் போராட்டம்" என்ற நூல் வெளிவந்துள்ளது. இந்நூல் புதிய பண்பாட்டுத் தளம் என்ற அமைப்பின் வெளியீடாகும்.

புதிய பண்பாட்டுத் தளம் என்ற அமைப்பு பரந்துபட்ட மக்களை ஒன்றினைத்து அதிகாரத்திற்கும் ஒடுக்கு முறைகளுக்கும் எதிராக போராட கூடிய வெளிகளை உருவாக்குவது - வெகுசன சக்திகளை கட்டியெழுப்புவது என்ற உயரிய நோக்கோடு தோற்றும் கொண்ட ஒன்றாகும். வெறுமனே புரட்சியின் புனிதம் என்ற போக்கில் எல்லாவற்றையும் உதிரித்தனமாக செயற் படாமல், சிந்தித்து, திட்டமிட்டு ஒற்றுமையாக செயற்படுதலே காலத்தின் தேவையாக உள்ளது. அந்தவைகையில், இன்றைய நடைமுறை யதாரத்ததை புரிந்து கொண்டு ஜீவித பிரச்சனைகளுக்கு வழிகாட்டவேண்டிய வெகுசன சமூக அரசியல் ஸ்தாபனங்களின் வரலாற்று தேவையே இவ்வைமைப்பையும் தோற்றுவித்தது எனக் கொள்ளலாம். எமது முக்கிய பணிகளில் ஒன்றாக நூல் வெளியீடு இவ்வைமைப்பின் பணிகளில் ஒன்று. ந. இரவீந்திரனின் இரட்டைத் தேசியமும் பண்பாட்டு புரட்சியும், மாபால சிங்கத்தின் "மா.பா.சி.கேட்டவை" தினக்குரல் பதிவுகள்

என்ற நூல் வரிசையில் முன்றாவது வெளியீடாக வந்துள்ள நூல் “சாதிச் சமூக வரலாற்றில் வர்க்கப் போராட்டம்”.

இரசியாவில் இடம்பெற்ற அக்டோபர் புரட்சி (1917) மனித சமூகங்களின் வளர்ச்சியோடு ஒன்றிணையும் சமூக சிந்தனையின் உயரிய வடிவமாக இருந்துள்ளதை வரலாறு என்பித்திருந்தது. அவ்வாறே எமது பண்பாட்டு துழலுக்கான இதுவரை இருந்து வந்துள்ள சிந்தனைகளின் பின்னனியில், நமது யதார்த்தத்தின் பிரதிபலிப்பாக இலங்கையின் வடக்கில் இடம்பெற்ற அக்டோபர் 21(1966) எழுச்சியின் நீடிப்பாக தீண்டாமை வெகுசன இயக்க போராட்டம் அமைந்திருந்தது. இரசியாவில் இடம்பெற்ற அக்டோபர் புரட்சியின் நூற்றாண்டில் காலடி வைத்துள்ள நாம் இலங்கையின் வட பகுதியில் இடம்பெற்ற அக்டோபர் 21- தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன போராட்டத்தின் ஜம்பதாவது ஆண்டுகளிலும் காலடி வைத்துள்ளோம். இந்த துழலில் கடந்தகால அனுபவங்களை பிரதானமாக கொண்டு நம்மை நாமே சுயவிமர்சனம் செய்துகொள்ள வேண்டிய வரலாற்று கடமை நம் முன் உள்ளது.

இந்நிலையில், நம்மால் மாறுபட்ட உலகை உருவாக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையுடன் செயற்படுகின்ற சக்திகள் தமக்கு முந்திய வரலாற்றுக் கட்டத்தை விஞ்ஞான பூர்வமாகவும் மனித நலனுக்கான தார்மீக கண்ணோட்டத்துடனும் அனுக வேண்டியதோர் சமூகத் தேவையின் பின்னனியில் இந்நால் வெளிவந்துள்ளது.

ஜோராப்பிய சமூகச் துழலில் காணப்பட்டது போன்றதோர் சமூக முரண்பாடுகள் நமது பண்பாட்டுச் துழலில் காணப்படவில்லை. ஓர் இனக்குழு மரபினை அடியொட்டி நமது சமூக உருவாக்கம் அடைந்த போது சாதி அமைப்பு முக்கியமானதோர் அம்சமாக தோற்றும் கொண்டுள்ளது. அக் கருத்தியல் சரண்டலுக்கும் ஒடுக்கு முறைகளுக்குமான மாற்று வடிவமாக அமைந்திருந்துள்ளது/அமைந்திருக்கின்றது. ஓர் ஒப்புவமை வசதி கருதி பின்வரும் உதாரணத்தை எடுத்துக்காட்டாக நோக்கலாம். ஜோராப்பிய சமூகச் துழலில் தொழிலாளி வர்க்கத்தை சார்ந்த ஒருவர் செல்வந்தராக மாறி வர்க்கநிலை மாற்றம் அடைந்து விட்டார் என்றால் அவர் அந்த வர்க்கத்திற் குரியவராகவே அங்கிரிக்கப்படுவார். ஆனால் சாதிய சமூகத்தில் தூழ்த்தப்பட்ட ஒருவர் பொருளாதார ரீதியாக வர்க்க நிலை மாற்றம் அடைந்த போதிலும் அவரது சாதிய இழிவு மாறாது என்பதே யதார்த்த நியதி. அந்தவகையில் நமது துழலுக்கான வர்க்கப் போராட்டம் என்பது வெறுமனே அரசியல், பொருளாதார போராட்டமாக மட்டுமன்று பண்பாட்டுக்கான போராட்டமாகவும் அமைய வேண்டும் என்பதையே கடந்த கால அனுபவங்கள் எமக்கு புதிய படிப்பினையாக தருக்கின்றன. அந்த வகையில் தமிழ் பண்பாட்டுச் துழலில் சாதியின் தேற்றம் குறித்து தெளிவு பெறாத வரையில் எமது ஆய்வுகள் அதனடியாக முன்னெடுக்க வேண்டிய செயற்பாடுகள் என்பன திசையற்றதாகவே இருக்கும்.

தமிழ் பண்பாட்டுச் துழலில் சாதி என்பது தினை மேலாதிக்கத்துடன் இணைந்ததாகும். தமிழ் சமூகத்தில் காணப்பட்ட ஜவகை நிலத்தினையும் நிலம் சார்ந்த உற்பத்தி முறை உற்பத்தி உறவு என்பனவற்றின் அடியாக எழுந்த பொருளாதாரம் மேட்கட்டுமானம் அனைத்தும்

இணைந்தே தினை அரசியலை உருவாக்கியது. உற்பத்தி யில் உபரியை தமதாக்கிக் கொண்ட மருத நிலத்தினர் ஏனைய நிலத் தவர்களை வெற்றிக் கொண்டதன் விளைவாக மருததினை மேலாதிக்கம் உருவாகியது. இவ்வாறு மேலாதிக்கம் பெற்ற இனக்குழு ஏனைய இனக்குழுவை ஒடுக்க முற்பட்டதன் விளைவே தமிழ் பண்பாட்டுச் துழலில் சாதி உருவாவதற்கு காரணமாக அமைந்தது. தமிழில் தினை உருவாக்கம் என்பது வெறுமனே வெறும் நிலம் சார்ந்த அம்சமல்ல, அது சமூகம் சார்ந்தது என்றவகையில் இலக்கணத்தை ஆராய முற்பட்டவர் போராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி. இருப்பினும் அவர் இவ்விடயம் தொடர்பான ஆய்வில் ஆழமாக செல்ல முடியாமல் போன்மை தூர்திஸ்ட்வசமாதொன்றே. இவ்வாறான துழலில் தினை மேலாதிக்கம் தமிழர் பண்பாட்டுச் துழலில் சாதியை தோற்றுவிப்பதில் எத்தகைய பங்கு வகித்துள்ளது என்பதை ஆதாரங்களுடன் வெளிக் கொணர்கின்றது இந்நால்.

இந்நிலையில் சாதிய விடுதலைக் கான போராட்டம் என்பது வர்க்க விடுதலைக்கு அப்பாற்பட்டது. வர்க்க விடுதலையின் ஊடாக அனைத்தையும் சமன் செய்து விடலாம் என்ற வர்க்கவாத அறிவு ஜீவிகளின் கூக்குரல் ஒரு புறத்திலும், வர்க்க விடுதலை சாதியமற்றது சாதி விடுதலையே முதன்மையானது என்ற தலித்திய பார்வைகள் - கூடவே சாதிய ஒடுக்கு முறைகளையும் இழிவுகளையும் தமக்கு சாதகமாக்கியவர்களின் கருத்து நிலை மறுபுறத்திலும் முனைப்படைந்து வருகின்றன. இவ்விரு பார்வைகளுமே பலவீனமானவை.

இப்போக்குகள் யாவும் சமூகப் போராட்டத்தை சிதைக்க கூடியவை. இந்நிலையில் எமது போராட்டத்தின் சமூக சக்தியை நிர்மாணிக்காமல் ஒரு அரசியல் சக்தியை கட்டியேழுப்ப முடியாது. இது தொடர்பில் தம்மை மார்க்கிய பாதையில் அர்ப்பணித்துக்கொள்ள முன்வந்த அனைவரும் ஒருவர் செல்வந்தராக மாறி வர்க்கத்தை சார்ந்த ஒருவர் செல்வந்தராக மாறி வர்க்கநிலை மாற்றம் அடைந்து விட்டார் என்றால் அவர் அந்த வர்க்கத்திற் குரியவராகவே அங்கிரிக்கப்படுவார். ஆனால் சாதிய சமூகத்தில் தூழ்த்தப்பட்ட ஒருவர் பொருளாதார ரீதியாக வர்க்க நிலை மாற்றம் அடைந்த போதிலும் அவரது சாதிய இழிவு மாறாது என்பதே யதார்த்த நியதி. அந்தவகையில் நமது துழலுக்கான வர்க்கப் போராட்டம் என்பது வெறுமனே அரசியல், பொருளாதார போராட்டமாக மட்டுமன்று பண்பாட்டுக்கான போராட்டமாகவும் அமைய வேண்டும் என்பதையே கடந்த கால அனுபவங்கள் எமக்கு புதிய படிப்பினையாக தருக்கின்றன. அந்த வகையில் தமிழ் பண்பாட்டுச் துழலில் சாதியின் தேற்றம் குறித்து தெளிவு பெறாத வரையில் எமது ஆய்வுகள் அதனடியாக முன்னெடுக்க வேண்டிய செயற்பாடுகள் என்பன திசையற்றதாகவே இருக்கும்.

தமிழ் பண்பாட்டுச் துழலில் சாதி என்பது தினை மேலாதிக்கத்துடன் இணைந்ததாகும். “சாதி/முறை தகரட்டும், சமத்துவ நீதி ஒங்கட்டும்” என்ற முழுக்கம் முன்னிறுத்தப்பட்டிருந்தது. சகல ஒடுக்கு முறைகளுக்கும் எதிரான வர்க்கப் போராட்டம் எனும் விடயம் முக்கியமாக கவனத்திலெடுக்கப்பட வேண்டிய தொன்றாக இருந்தது. இப்போராட்டத்தில் கே.ஏ.சுப்பிரமணியத்தின் (மனியம்) பங்கு முக்கியமானதாகும்.

இவ்விடத்தில் முக்கியமானதோர் அம்சம் குறித்துக் காட்ட வேண்டியதாகின்றது. வட இலங்கையில் 1960களில் சாதியத்திற்கு எதிரான போராட்டம் எவ்வாறு முனைப்பு பெற்றிருந்ததோ அவ்வாறே 70களில் தமிழன் ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரான போராட்டமும் முனைப்படைந்திருந்தது. கம்யூஸ்டுகள் சாதிய ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரான

போராட்டங்களில் கவனமெடுத்த அளவிற்கு தமிழின் ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரான போராட்டத்தில் கவனமெடுக்காமை வரலாற்றில் அவர்கள் ஏற்படுத்திய இடைவெளி யாகும். இந்நிலையில் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புணர்வை கொண்டிருந்த சிங்கள இடதுசாரிகள் தமிழ் தேசியத்தின் வலதுசாரி பண்பை-அமெரிக்க சார்பை உதாரணமாக்கி தமிழின் ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரான போராட்டத்தை கைவிட்டனர்.

இது இவ்வாறிருக்க தமிழின் ஒடுக்குமுறைகள் ஏற்படுத்திய தாக்கம் தமிழரசு கட்சி போன்ற அமைப்பு களை உருவாக்கியிருந்தன. தமிழரசு கட்சி தமிழின் ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரான முற்போக்கான பார்வையை கொண்டிருந்தது. மலையக மக்களின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்ட போது அதற்கு எதிராக குரல் கொடுத்ததில் இவ்வமைப்பிற்கு முக்கிய இடமுண்டு. அதேசமயம் தமது நிலபிரத்துவ பிற்போக்கு குணாதியம் காரமாக தமிழரசு கட்சிக்குள் நிலவிய சாதிய குணாதியம் காரணமாக வெகு விரைவிலே இவ்வமைப்பு சிதைந்து சின்னாப்பின் மாகியது. கம்யூனிஸ்டுகள் சாதியத்திற்கு எதிராக விழிப் புணர்வுக் கொண்டிருந்தது போல தமிழரசுக் கட்சியினர் தமிழின் ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரான விழிப்புணர்வைக் கொண்டிருந்தனர். இவ்விடத்தில் சாதிய போராட்டமும் தமிழின் ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரான போராட்டமும் இரண்டு மிளவுபட்ட தேசிய போராட்டங்களாக இருந்துள்ளதைக் காணலாம்.

இத்தகைய வரலாற்றுச் சூழலில் தமிழ் தேசியத்தின் முற்போக்கான பார்வையை முன்வைத்தவர் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன். அதே போன்று கம்யூனிஸ்டுகளின் சாதி எதிர்ப்பு போராட்டத்தின் மார்க்சிய பார்வையை முன்வைத்தவர் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி. அன்றைய தழவில் இவ்விரு ஆளுமைகள் வகித்த பாத்திரத்தை வரலாற்று பின்புலத்தில் வைத்து நோக்க தவறிய புத்திஜீவிகள் அம்முரண்பாட்டை தனிமனித முரண்பாடாக காட்டமுற்பட்டமை இன்னொரு துரதில்ல வசமான நிகழ்வாகும்.

இது இவ்வாறிருக்க தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்க போராட்ட அனுபவத்திலும் மனியத்தார் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி முதலானோரின் அனுபவத்திலும் வழிகாட்டலிலும் தோய்ந்து எழுந்தவர் தோழர் ந. இரவீந்திரன். அவரது இந்நால் பேராசிரியர்கள் சு. வித்தியானந்தன், க. கைலாசபதி ஆகியோரின் தொடர்ச்சியை காட்டி நிற்கின்ற அதே சமயம் இவ்விரு ஆய்வுகளின் இடைவெளியையும் நிரப்புவதாக அமைந்துள்ளது.

மேலும் இந்நால், புத்தகவாத சிந்தனைகளுக்கு அப்பால் சமூக நடவடிக்கைகளின் ஊடாக பெறப்பட்ட நேரடி அனுபவம் மற்றும் நூலாய்வுகளின் ஊடாக பெறப்பட்ட அனுபவங்கள் என்பனவற்றை நமது காலச் சமூலோடு பொருத்தி பார்ப்பதாக அமைந்திருப்பது இதன் தனித்துவமான பண்பாகும். நேரடி அனுபவம், கூட்டு மற்றும் சமூக நடைமுறையின் ஊடாக பெறப்பட்ட அறிவு என்பன அவ்வாய்விற்கு வளம் சேர்த்துள்ளது. இந்த சிறப்பு காரணமாக இந்நால் புரட்சிகர புளிதம் என்ற அடையாளத் திற்கும் அங்கீகாரத்திற்கும் அப்பால் சமூக விடுதலைக்கு உதவக் கூடிய சகலவிதமான மார்க்சிய ஐனநாயக முற்போக்கு ஐனநாயக சக்திகளை ஒன்றினையே வேண்டியதொரு புரட்சிகரமான ஐக்கிய முன்னணியின் தேவையை உணர்த்தி நிற்கின்றது. இந்நால் ஒருபுறத்தில் சிறந்ததொரு ஆய்வாகவும் மறுப்புறத்தில் வெகுசன அமைப்பொன்றினை தோற்றுவிக்க கூடிய கையேடாகவும் விளங்குகின்றது எனக்கூறின் மிகையாகாது.

இந்நால் வெளிவிந்து சில மாதங்களுக்குள் இந்நால் பற்றிய விமர்சனக் கூட்டங்கள் கொழும்பு, பிரான்ஸ், சவிட்சலாந்து ஆகிய இடங்களில் நடை பெற்றன. இந்நால் பலரின் கவனத்தை பெற்றுள்ள அதே நேரம் இந்நால் குறித்து வைக்கப்பட்ட விமர்சனங்களில் “இலங்கையில் சாதிய போராட்டத்தில் பங்குபற்றிய பலரின் பெயர் குறிப்பிடப்படவில்லை” எனும் கருத்து முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. அக்டோபர் புரட்சியின் நூற்றாண்டையும் இலங்கையில் எழுந்த சாதிய போராட்டத்தின் எழுச்சியின் ஐம்பதாவது ஆண்டு நிகழ்வையும் முன்னிறுத்தி எழுதப்பட்ட இந்நால் அதன் முனைப்புற போக்குகளை மட்டுமே கட்டிக் காட்டுகின்றது. இதனை நிருபிப்பதற்காக நூலாசிரியர் நீண்ட பட்டியல் நீட்ட விரும்பில்லை. இலங்கையில் சாதிய எதிர்ப்பு போராட்டத்தின் வளர்ச்சிப் போக்கில் அது எத்தகைய வளர்ச்சியை பெற்று வந்துள்ளது என்பதையும் அதற்கு அனுசரணையாக உள்ளவர்களின் பெயர்களையும் கட்டிக் காட்டுவதே இந்நாலின் சாரம்சமாகும்.

குறிப்பாக, ஒக்டோபர் 21 எழுச்சியின் மார்க்கம் வன்முறை வழிப்பாட்டிற்கு உரிதாகவன்றி, வெகுஜன எழுச்சியுடன் மக்கள் போராட்டப் பாதையே அனைத்து ஒடுக்குமுறைகளையும் தகர்த்தெறிய ஏற்றது என்பதைக் காட்டி நின்றது என்பதை எடுத்துரைப்பதே இந்நாலின் உயிர்நாடி என்பது கவனிப்புக்குரியது. மானுடத்தின் மீதான காதலோடும் மார்க்சிய பற்றார்வத்துடனும் எழுதப்பட்ட நூல் என்பதில் இருநிலைப்பட்ட கருத்துகளுக்கு இடமில்லை.

பேசும் இதயங்கள்

3. ஜீவந்தி 102 கிடைத்தது.

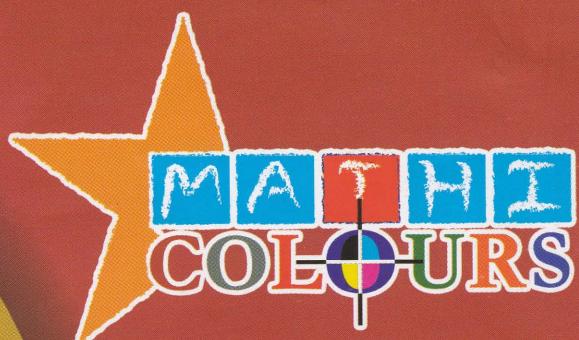
சௌன்முகம் சிவலிங்கத்தின் “மணல் குவியல்”, சட்டநாதனின் “சிறுசுகளின் சில்மிஷாங்கள்” சிறுகதைகள் மிக நேர்த்தியாக உள்ளன. கதைப் பொருள்களும் அவற்றை வளர்த்துச் செல்லும் விதமும் முடிவுகளும் இருவரும் தேர்ந்த படைப்பாளிகள் என்பதை நிரூபிக்கின்றன.

- இ. ஜீவகாருண்யன்

4. ஜீவந்தி 100 ஈழத்தில் எவரும் செய்ய எத்தனிக்காத முயற்சி. பல படைப்பாளர்களைப் பற்றிய அறிதல்களுக்கு பயன்பாடாய் இருக்கும். சிறுகதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள் என அனைத்தும் சிறப்பு பாராட்டுகள்.

- க. செல்வராசாமட்டுநகர்)

OFFSET
SCREEN
DIGITAL

அச்சமைப்பின் புதிய பர்மாணத்துடன்

மதி கலர்ஸ்

பிரிண்டர்ஸ்

திருமண அழைப்பிதழ்
காட்சியறை

இல.10, முநிக்கார் ஒழுங்கை, நல்லூர்

021 2229285, 077 7222259

mathicolours@gmail.com

mathicolours

0702222259

இந்த சுருளிகள் அவ்வாய் கையைக் கொள்கிறீர் உரிமையார் கையிறி ந. கையானி அவ்வளவ் மதி கூர்ஸ் நிறுவனத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்படு.